1

Ve čtvrtek sedmnáctého března jsem ráno prožil v úzkostech, odpoledne v blaženosti a večer v bezvědomí.

Ve čtvrtek v noci jsem se před svítáním pomalu probouzel do zlého snu, který bych snášel mnohem líp, kdybych spal a opravdu se mi to jen zdálo.

Dost hodnou chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že nespím, že jsem při vědomí. Alespoň částečně.

Byla úplná tma. Cítil jsem, že mám otevřené oči, ale tma byla naprostá.

Slyšel jsem veliký hluk. Různé zvuky, hlasité a nesrozumitelné. Hluk motoru. Rachocení. Skřípání. Hučení. Ležel jsem jako opilý a ty zvuky mě ohlušovaly a ubíjely.

Ležel jsem… ležel jsem na nějaké žíněnce, na zádech. Bylo mně nanic, byl jsem celý ztuhlý a byla mi zima. Všechno mě bolelo. Třásl jsem se. Bylo mi zle na těle i na duši.

Pokusil jsem se pohnout, ale z jakýchsi zvláštních důvodů se mi nezdařilo nadzdvihnout ruce a sáhnout si na obličej. Jako bych ty ruce měl přirostlé ke kalhotám. Zvláštní pocit.

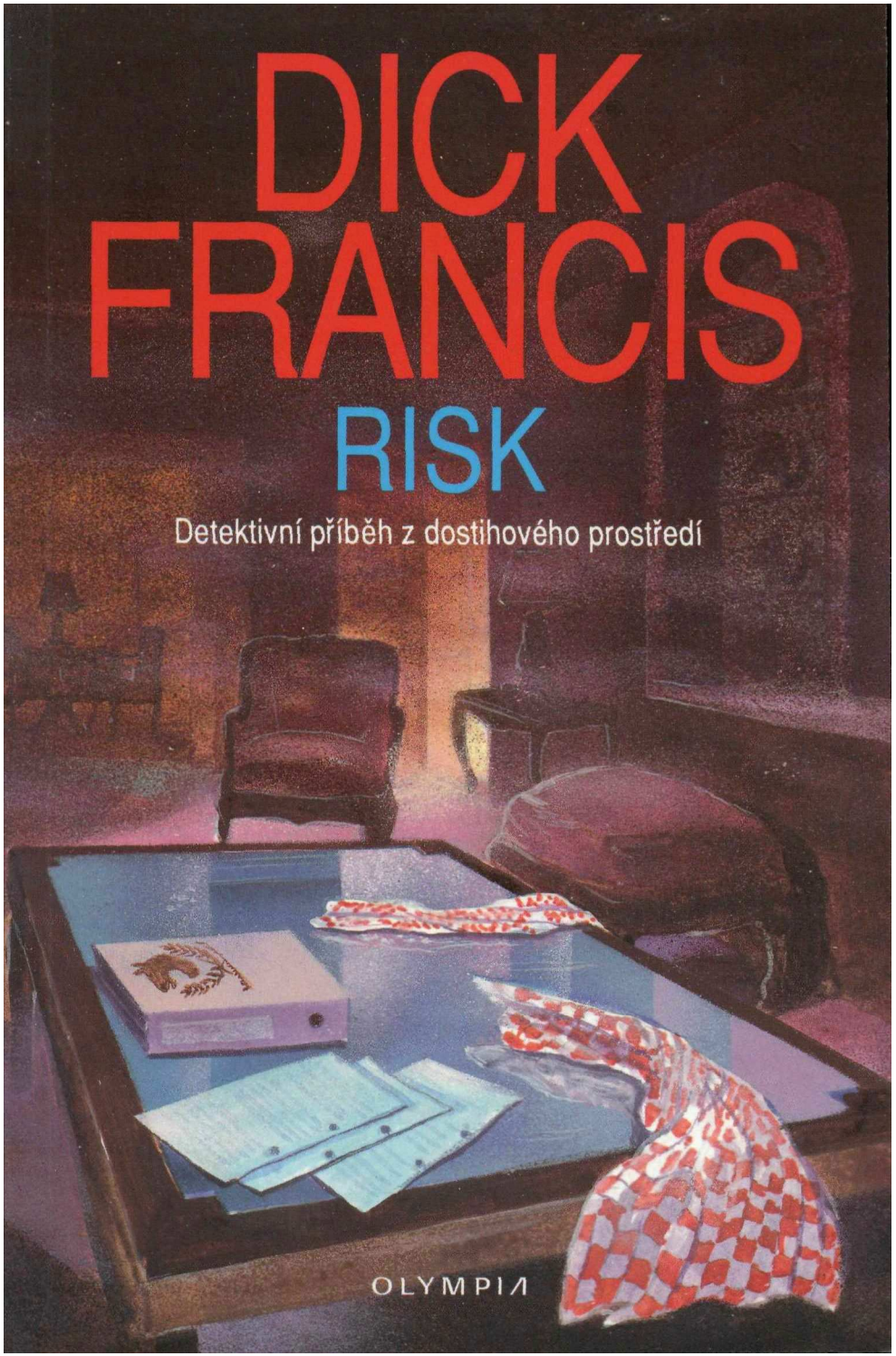
Uplynula nekonečně dlouhá doba. Byla mně čím dál větší zima, čím dál víc nanic, byl jsem ještě víc ztuhlý a úplně probuzený.

Zkusil jsem si sednout, a narazil jsem hlavou do něčeho těsně nad sebou. Rychle jsem si zase lehl a snažil se nepodlehnout panice.

Zkusil jsem to jedno po druhém.

Ruce. Proč nemůžu pohnout rukama? Protože mám zápěstí nějak přivázané ke kalhotám. Zdálo se mi to nesmyslné, ale už to tak bylo.

Prostor. V jakém prostoru? Pohnul jsem ztuhlýma nohama a zapátral kolem sebe. Boty nemám, jen ponožky. Těsně vlevo je zeď. Těsně nade mnou strop. Těsně vpravo nějaká měkká přepážka, asi z látky.

DICK FRANCIS

RISK

Detektivní příběh z dostihového prostředí

Druhé vydání

OLYMPIA
PRAHA

Hrdinou příběhu je účetní a spolumajitel revizní kanceláře, amatérský dostihový jezdec Roland Britten. Po svém nepochopitelném únosu neznámými muži začíná pátrat po motivu jejich činu a krok za krokem odhaluje složité finanční a daňové machinace. Avšak čím hlouběji do těchto špatností proniká, tím větší nebezpečí mu hrozí. Následuje další, mnohem brutálnější únos, šikanování a tělesné tresty hraničící s ohrožením života… Konečné odhalení se přesto neodvratně blíží, ale je tak šokující, že Brittenovi nepřináší ani zadostiučinění za prožité peklo, ani uspokojení z perfektně provedené práce.

Copyright © Dick Francis, 1977
Translation © Jaroslava Moserová-Davidová, 1981, 1994
Jacket Illustration © Oldřich Liška, 1994
First Published by Michael Joseph Ltd., London, 1977

ISBN 80-7033-317-0

na kterou mě paní Kingová vždy formálně, písemně pozvala. Měl přepychový dům. Budova i zařízení byly tak z dvacátých let. Leštěný nábytek se silnými, zabroušenými skleněnými deskami, veliký, přepychový bar udělaný na objednávku do místnosti, které se říkalo „doupě“. Jeho přátelé byli vesměs ředitelé a místoředitelé podniků nebo páni městští radní, prostě důstojní, vážení a zámožní občané jako Trevor.

Znal jsem ho dobře, pokud šlo o pracovní věci. Byl konzervativní, důstojný, ale ne nabubřelý. Dával dobře znějící rady, které člověku připadaly moudré, i když pak budoucnost ukázala, že je všechno trochu jinak.

Možná, že v něm bylo i zrnko sadismu, protože se mi někdy zdálo, že mu dělá přímo potěšení, když klientovi líčí do všech podrobností, co všechno v daňových záležitostech zanedbal, a klient se přitom pomalu hroutí.

Byl pečlivý a přesný v myšlení i v práci, diskrétně ctižádostivý a s potěšením přijímal pocty, náležející místní veličině. Nejroztomilejší byl v přítomnosti starších dam. Jeho nejoblíbenějšími zákazníky byly prosperující podniky, nejméně měl v oblibě neschopné jedince, kteří měli finanční záležitosti v beznadějném nepořádku.

Konečně jsem se zbavil neschopného pana Wellse a odešel i se svou trémou na naše parkoviště. Z Newbury do Cheltenhamu to bylo šedesát mil. Nervózně jsem si okusoval nehty, když jsem čekal na zablokované silnici, kde právě něco spravovali, a pak když byla v cestě vojenská kolona. Věděl jsem, že až budu dojíždět k závodišti, dostanu se do tlačenice vozů diváků a poslední míli pojedu nejméně půl hodiny. Bylo už řečeno víc než dost o tom, jaké to je riziko, když někdo postaví amatéra (ať už je jak chce dobrý, napsal jeden laskavý novinář) proti špičkovým profesionálům na nejlepších koních celé země v nejdůležitějším dostihu sezóny. „Roland Britten udělá nejlíp, když se bude se svým Tapestrym držet vzadu, aby se nepletl do cesty ostatním,“ napsal jeden méně laskavý novinář. Já s ním sice více méně souhlasil, ale jeho radu jsem nehodlal poslechnout, určitě ne tím, že bych se dostavil pozdě na start. Ze všech možných amatérských hříchů by tohle byl ten nejhorší.

V poslední době mi dělalo čím dál větší potíže, abych všechno stačil. Jezdil jsem steeply jako amatér od svých šestnáctých narozenin,

Posunul jsem se o kousíček doprava a zašmátral prsty. Tak to není látka, je to síť, jako tenisová síť. Pevně napjatá. Věžní mě. Prostrčil jsem prsty oky v síti, ale nic jsem za nimi nenahmatal.

Oči. Pokud jsem zcela náhle a nečekaně neoslepl (a to se mi nezdálo), jsem někde, kam neproniká vůbec žádné světlo. Geniální dedukce, hlavně mi byla hodně platná. Sakra.

Uši. To bylo skoro to nejhorší. Neustávající rachot mi do nich bušil, zatloukal mě do té těsné černé krabice, přehlušoval všechny jiné zvuky, slyšel jsem jen někde úplně blízko ten silný, hřmotící motor. Měl jsem tísnivý pocit, že kdybych začal křičet, nikdo mě neuslyší. Pak jsem měl ještě horší pocit… chtělo se mi křičet. Aby někdo přišel. Aby mi někdo řekl, kde jsem, proč tam jsem a co se vlastně děje.

Začal jsem křičet.

Řval jsem „haló“ a „pojďte sem někdo“ a „darebáci, pusťte mě odtud“. Házel jsem sebou v bezmocném vzteku a docílil jsem jen to, že se můj křik i můj strach odrazily od stěn a přepadly mě ještě s větší silou. Řetězová reakce. Nejrychlejší cesta k naprostému vyčerpání.

Konečně jsem přestal křičet a ležel jsem bez hnutí. Polkl jsem. Zaskřípal jsem zuby. Snažil jsem se uchovat si zdravý rozum a myslet věcně. Když člověk ztratí orientaci a rozvahu, začne blábolit.

Soustřeď se, říkal jsem si. Mysli.

Ten motor…

Musel být veliký, silný a musel být někde hodně blízko ode mne, ale ne v téže místnosti. Hned za stěnou. Možná že za mou hlavou.

Kdyby se aspoň na chviličku zastavil, říkal jsem si tupě, nebylo by mi tak nanic, nebyl bych tak ubitý, ulekaný a vystrašený.

Motor burácel dál a rozechvíval zeď po mé levici. Turbína to nebyla, ta má plynulejší chod a vyšší zvuk. Výbušný motor. Silný a těžký motor jako u traktoru… nebo u náklaďáku. Ba ne, v náklaďáku nejsem, musel bych cítit, že jedu. Motor jde naprosto stejnoměrně, pořád stejné otáčky, žádná změna rychlostí, nezpomaluje ani nezrychluje, žádné řazení. Ne, náklaďák ne.

Tak agregát. Ano, to bude agregát, dělá elektřinu.

Ležel jsem ve tmě připoutaný k jakési policí poblíž elektrického agregátu. Bylo mi zle, byla mi zima a měl jsem strach. Kde ale jsem?

Jak jsem se tam dostal… to jsem až k určitému okamžiku věděl. V každém případě jsem si pamatoval, jak to všechno začalo. Čtvrtek 17. března nezapomenu nikdy.

Nejtrýznivější byly ty otázky, na které jsem si nedokázal vymyslet žádnou odpověď.

Kde jsem? Proč tam jsem? Co bude dál?

2

Tehdy v ten čtvrtek odpoledne mě v kanceláři v Newbury dlouho po pracovní době zdržoval jeden zdrcený, zničený klient, a mně se zdálo trochu nevhodné mu říct: „Milý pane Wellsi, chápu, že si zoufáte, cítím s vámi, ale nemohu vám pomoct, koukám, abych včas vypadl, chci se trochu povyra-zit.“ Nedalo se nic dělat, musel jsem pana Wellse, s jeho vytřeštěnýma očima, na pokraji sebevraždy, vytáhnout na pevnou zem.

Musel jsem do toho vložit tři hodiny pečlivého zkoumání, soucit a porozumění, brandy, dlouhý rozhovor o tom jak a kterak, přednášku všeobecně povzbudivou, než se mi zdařilo vnutit panu Wellsovi alespoň jiskřičku naděje. Přitom jsem nebyl ani jeho lékař, ani zpovědník, ani advokát, ani žádný jiný profesionální utěšitel, ale pouhý daňový poradce a účetní, kterého si narychlo v zoufalství zjednal předchozí večer.

Pan Wells se nechal strhnout do špíny nepoctivým finančním poradcem. Pan Wells, zdrcený a zbědovaný, někde zaslechl, že Roland Britten navzdory svému mládí už několik lidí vytáhl z nesnází. Pan Wells mi telefonicky nabídl dvojnásobný plat, slzy a doživotní vděčnost: pan Wells se mi vůbec nehodil.

Ten den, poprvé a nejspíš i naposledy v životě, jsem měl jet v cheltenhamském Zlatém poháru, měl jsem jet ve druhém nejdůležitějším dostihu po Velké národní. Nikdo mě sice netipoval a bookmakeři na mého koně nabízeli čtyřicet ku jedné, ale pro amatéra, jako jsem byl já, byla účast ve Zlatém poháru nejvyšší meta, jaké člověk mohl dosáhnout.

Díky panu Wellsovi se mi nepodařilo odejít z kanceláře v klidu a brzy po pouhé letmé prohlídce pošty. Teprve ve tři čtvrtě na jednu jsem se vymanil z jeho zoufalých chapadel. K odchodu jsem ho pohnul jen svatosvatým prohlášením, že mu věnuji další dlouhý rozhovor příští pondělí. Už byl ve dveřích, a znovu se zarazil. Jestli prý jsem si jistý, že jsme probrali všechny možnosti. A jestli prý bych pro něho ještě neměl čas odpoledne. Tvrdě jsem opakoval, že až v pondělí. Jestli prý by nemohl zatím jednat s někým jiným.

„Lituji, ale můj starší kolega je na dovolené.“

„Pan King?“ ukázal na úhledný nápis *King a Britten* namalovaný na pootevřených dveřích.

Přikývl jsem a teskně zavzpomínal na svého staršího kolegu. Kdyby se nepotuloval po Španělsku, určitě by byl první, kdo by trval na tom, abych vyrazil do Cheltenhamu včas. Tre-vor King, rozložitý, stříbrovlasý, rozhodný, zkušený, dobře věděl, na čem mi nejvíc záleží.

Pracovali jsme spolu už šest let, od chvíle, kdy mě k sobě nalákal z londýnské kanceláře na jediné vnadidlo, kterému jsem jednoduše nedokázal odolat: nabízel volnou pracovní dobu, která by mi dovolovala jezdit na dostihy. Měl tehdy asi pět nebo šest klientů z dostihového světa, protože Newbury bylo v centru oblasti, kde se dostihové stáje táhly podél celé berkshirské nížiny. Potřeboval náhradu za asistenta, který od něho odcházel, a předpokládal, že by s mou pomocí mohl získat mnohem víc zakázek z dostihového světa. Nikdy to výslovně neřekl, ale jasně jsem to na něm poznal; jeho spokojenost, když se věci začaly vyvíjet tak, jak doufal, byla dostatečně výmluvná.

Aby získal představu o mých účetnických schopnostech (na rozdíl od mých jezdeckých schopností) zeptal se mého předešlého zaměstnavatele, jestli by mi byl ochoten podstatně zvýšit plat, aby si mě udržel. Zaměstnavatel řekl, že ano, a plat mi zvýšil. Trevor se usmál jako spokojená šelma a odešel. Vzápětí mi nabídl partnerství a spoustu času na koně. Partnerství stálo deset tisíc liber, které jsem mu mohl dlouhodobě splácet z platu. Co prý já na to.

Řekl jsem si, že by to nemuselo být špatné.

Taky nebylo.

V určitém směru jsem Trevora neznal po těch šesti letech o nic líp než na začátku. Náš vzájemný vztah začínal a končil u dveří kanceláře. Mimopracovně jsme se scházeli jen jednou do roka, na oficiální večeři,

Přiznám se, že mně to moc nevadilo. Stejně jako Moira jsem cítil takové to příjemné rozčilení, které člověku svírá hrdlo, které člověk cítí, když ho čeká ojedinělá životní šance. Může to sice dopadnout všelijak, ale já pojedu Zlatý pohár.

Včetně Tapestryho bylo přihlášeno celkem osm koní: nasedli jsme, vyšli na dráhu a klusali podél přeplněných tribu-nek ke startu. Cítil jsem, jak se třesu, a bylo mi jasné, že to je pitomost. Výsledku lze docílit jen s chladnou hlavou. To se ale nadledvinkám těžko vysvětluje.

Mohl jsem se ale aspoň tvářit jakoby nic, utlumit rozechvělé, rozklepané nervy a předstírat, že tak veliký dostih hravě zvládnu šestkrát do roka. Ani jeden z ostatních jezdců se netvářil vzrušeně nebo ztrémovaně, ale já věděl, že alespoň někteří z nich rozčilení určitě jsou. Tenhle dostih byl něco i pro špičkové profesionály. Říkal jsem si, že se za těmi suverénními výrazy určitě taky skrývá rozčilení, a hned mi bylo líp.

V nepravidelné, tančící řadě jsme dojeli ke startu, otěže netrpělivých koní přitažené, váhu vzadu. Pak stiskl startér páku a síť vylétla vzhůru. Tapestry kousl do vzduchu a málem mi vytrhl paže z ramenou.

Většina steeplů na tři a čtvrt míle začíná umírněně, asi míli všichni zrychlují a do cíle už zase dobíhají pomaleji. Startovní pole při tomto Zlatém poháru vyrazilo, jako by všichni koně chtěli urazit celou vzdálenost v rekordním čase. Moira mi později prozradila, že když se mi nezdařilo se udržet po startu s ostatními, použil Binny slovník, jaký od něj nikdy neslyšela.

Než jsme dojeli k prvním dvěma překážkám před tribunami, byl jsem vzadu o šest délek. Sice to nebylo moc, ale takhle brzy po startu to byl takový odstup „vždyť jsem vám to říkal“. Nevěděl jsem, co mám dělat. Mám přidat? Snažit se udržet s ostatními? Tapestry už takhle vyrazil ve větším tempu, než když jsem s ním vyhrál v Newbury. Když ho nechám běžet s ostatními, bude toho mít v půlce dost. Když ho trošku zkraje podržím, mohl by aspoň dostih dokončit.

U třetí překážky a u vodního příkopu se vzdálenost mezi mnou a ostatními ještě zvětšila a já stále ještě nevěděl, jakou bych měl zvolit taktiku. Nečekal jsem, že ostatní vyrazí v takovém tempu. Taky jsem nemohl vědět, jestli si to tempo hodlají udržet nebo jestli časem zpomalí a já se k nim pak přiblížím. Pořád jsem nevěděl, co udělat.

ale teď, když mi táhlo na dvaatřicet, začínalo být velmi nesnadné udržet se v kondici. Věk a seda-vé zaměstnání pozvolna ujídalo elán a sílu, které jsem byl zvyklý považovat za samozřejmost. Co jsem kdysi dokázal bez uvažování, teď mě stálo velkou námahu. Hodina a půl tréninkového ježdění denně u jednoho místního trenéra mi už nestačila. V poslední době jsem opakovaně na cílové rovince cítil, jak mi síla uniká ze svalů jako voda z umývadla, a nejméně jeden dostih jsem díky tomu prošvihl. Určitě jsem nemohl přísahat, že jsem pro Zlatý pohár v ideální formě.

Práce v kanceláři přibylo tolik, že jsem měl co dělat, abych ji zvládl, a ta odpoledne, která jsem věnoval dostihům, mně připadala jako zrada. O soboty nešlo, ale takové středy v Ascotu, nebo čtvrtky ve Stratfordu nad Avonou budily u klientů zřetelnou nelibost. To, že jsem to doma po večerech nadělal, viděl jenom Trevor, ostatní ne. Můj příděl zákazníků mě začínal zavalovat.

Kromě pana Wellse jsem to dopoledne měl vyřídit ještě další věci. Měl jsem napsat odvolání do daňového výměru pro jednoho předního žokeje. Měl jsem vypravit papíry pro jednoho advokáta. Taky došla dvě předvolání na daňový úřad našim klientům, na která bylo třeba reagovat, i když šlo jen o to napsat žádost o odklad.

„Zažádáme o odklad,“ řekl jsem Petrovi, jednomu z našich dvou asistentů. „Zavolejte těm dvěma a řekněte jim, ať si nedělají hlavu, že se do toho hned dáme. A zkontrolujte, jestli máme všechny doklady, které potřebujeme. Když ne, tak ať nám je ihned pošlou.“

Petr mrzutě a neochotně přikývl. Mlčky mi naznačoval, že toho od něj chci moc. Možná že měl pravdu.

Trevorův plán přijmout dalšího asistenta visel zatím ve vzduchu, protože jsme oba dostali nabídku, která nám nemálo ležela v hlavě. Jedna velká londýnská firma nás chtěla spolknout, chtěla z našeho písečku udělat filiálku a nás si tam nechat. Finančně bychom na tom vydělali, protože režie byla čím dál vyšší, nájemné, elektřina, mzdy sekretářek, to všechno jsme museli platit z vlastní kapsy. Kdybychom nabídku přijali, bylo by také všechno snadnější, takhle kdykoliv jeden z nás byl nemocný nebo na dovolené, musel to ten druhý odřít. Trevor se ale nemohl smířit s myšlenkou, že by nebyl svým pánem, a já se nemohl smířit se ztrátou svobody, kterou by fúze s sebou asi přinesla. Domluvili jsme se, že se rozhodneme s konečnou platností za čtrnáct

dní, až se Trevor vrátí ze Španělska. Do té doby bylo třeba se smířit se skutečností.

Poklepával jsem nervózně na volant své dolomite, zatím co jsem čekal, až na jednosměrném úseku rozkopané silnice skočí zelená. Po sté jsem se podíval na hodinky. „Tak dělejte," řekl jsem nahlas. „Dělejte!" Binny Tomkins bude zuřit.

Binny Tapestryho trénoval a nechtěl, abych ho jel. „Aspoň ne ve Zlatém poháru," řekl důrazně, když mě majitelka navrhla. Stáli bojovně proti sobě před vážnicí v Newbury, kde Tapestry právě přišel první; paní Moira Longermanová, drobná, ptačí blondýnka a rozzuřený veliký mužský.

„… jenom proto, že je váš účetní!" říkal Binny pohoršené, právě když jsem k nim docházel z vážnice. „To je přece nesmysl!"

„Dnes ale vyhrál, ne?" namítla.

Binny rozhodil ruce a těžce vzdychl. Paní Longermanová přišla s tím, abych v Newbury jel, docela nečekaně, když si její jezdec od Binnyho v předcházejícím dostihu zlomil nohu. Binny návrh zdvořile přijal. Jenže Tapestry byl nejlepší kůň z celých jeho stájí a pro trenéra středního kalibru byla účast na Zlatém poháru veliká událost. Chtěl pro Tapestryho nejlepšího profesionálního žokeje, jakého lze získat. Určitě nechtěl účetního pana Longermanové, který jel tak nanejvýš třicet dostihů v roce, a to jen když měl štěstí. Paní Longermanová nicméně něco zamumlala o tom, že by taky mohla Tapestryho přestěhovat k ochotnějšímu trenérovi, a já nebyl natolik nesobecký, abych se její nabídce bránil, takže Binny zuřil marně.

Minulý daňový účetní paní Longermanové ji nechal platit státu zbytečně veliké částky, a mně se podařilo, že dostala zpět obrovský přeplatek, tisícový. Sice to nebyl nejlepší argument pro volbu jezdce ve Zlatém poháru, ale já pochopil, že se mi chce odměnit něčím, co nelze vyjádřit v penězích. Zoufale jsem si přál ji nezklamat, a to jen zvyšovalo moje rozčilení.

Dělalo mi starost, abych zajel slušně, pádu jsem se nebál.

Jakmile člověk začne mít strach z toho, že spadne, je nejvyšší čas ježdění nechat. Věděl jsem, že tohle stadium taky jednou přijde, zatím jsem ale tak daleko nedospěl. Zatím mě jen trápilo, že nejsem ve formě, že nejsem žádoucí a že přijedu pozdě. To mi docela stačilo.

Když jsem konečně dojel a vlítl celý udýchaný do vážnice, sršely z Binnyho jiskry jako z ohňostroje.

„Kde ste k sakru byl? Je vám jasný, že už je po prvním dostihu a že byste už za pět minut moh dostat pokutu za to, že ste se nedostavil?"

„Odpusťte."

Odnesl jsem si sedlo, přílbu a pytel s věcmi do šatny, vděčně dosedl na lavici a snažil se tolik nepotit. Kolem mne byl obvyklý zmatek: jezdci se svlékali, oblékali, nadávali, smáli se a mě, kterého tak dlouho znali, brali jako samozřejmý inventář. Dělal jsem účty třiceti dvěma jezdcům a celým tuctům dalších jsem neoficiálně připravoval daňové přiznání. Také jsem toho času pracoval jako účetní pro jedenatřicet trenérů, patnáct hřebčínů, dva rozhodčí Jockey Clubu, jedno dostihové závodiště, třináct bookmakerů, dvě transportní firmy, jednoho kováře, pět sedlářů a nejméně pro čtyřicet majitelů dostihových koní. O soukromých finančních záležitostech dostihového světa jsem toho nepochybně věděl víc než kdokoli jiný z přítomných na závodišti.

V padoku Moira Longermanová šťastně a rozčileně švitořila, malý nosík jí koketně vykukoval z vysokého sobolího límce, pod límcem elegantní kabát, na plavých kudrnách načechranou sobolí čepici. Stárnoucí modré oči jí zářily vzrušením. Když se člověk zadíval na její blaženou, nadšenou tvář, chápal snadno, proč tolik lidí vyhazuje peníze na hraní právě na dostihové koně. Ono nejde ani tolik o ten hazard, ani o prestiž, jde o vzrušení, o vyšší hladinu adrenalinu, o pocit, že o něco jde a člověka se to blízce dotýká. Věděla velmi dobře, že se její naděje může zvrtnout ve zklamání, v slzy, ale o to víc to bylo vzrušující, že v budoucnosti číhaly nástrahy a nemuselo to vyjít.

„Že Tapestry vypadá ohromně?" řekla a zatřepala rukama v rukavičkách směrem ke koni, který obcházel padok před zraky desetistupů diváků za ohradou.

„Ohromně," přikývl jsem podle pravdy.

Binny se na ten slunečný den mračil. Dodal koně v takovém lesku, jaký bylo možno vidět u jeho ostatních svěřenců jen zřídka. Dokonale upravená hříva i ocas, naleštěná kopyta, nová přikrývka, vyblýskaný postroj a srst na zadku vykar-táčovaná do složitých lesklých geometrických obrazců. Binny dělal, co mohl, aby světu sdělil, že jestli jeho kůň neuspěje, nebude to chyba koně ani trenéra. Bude to na věky moje vina, že Binny s Tapestrym nevyhrál Zlatý pohár.

Uvnitř byla nosítka a na nich postava pod přikrývkou. Sehnul jsem se pod nízkým stropem a šel blíž.

„Bobby?“

Nebyl to Bobby. Byl to někdo, koho jsem jaktěživ neviděl. Mladý, mrštný a úplně zdravý. Vyskočil z nosítek a odhodil tmavou přikrývku jako černý oblak.

Obrátil jsem se na ústup. Za mnou už ale stál zřízenec a dveře vozu byly zavřené. Ten chlap se netvářil pranic vlídně, a když jsem ho chtěl odstrčit, kopl mě do holeně.

Znovu jsem se otočil. Člověk z nosítek otevíral polyetylénový pytlík a vytahoval z něho veliký chomáč navlhčené vaty. Zřízenec mě chytil za jednu ruku, muž z nosítek za druhou, a přestože jsem bojoval, jak jsem mohl, podařilo se jim společnou silou přidržet mi tu mokrou vatu na nose a ústech.

Ono se těžko bojuje, když se člověk nemůže vzpřímit a když dýchá čistý éter. Svět zešedl a poslední, co jsem ještě vnímal, bylo to, jak panu zřízenci spadla čepice. Dlouhé, rozcuchané hnědé vlasy se mu uvolnily. Už nevypadal jako anděl spásy, ale jako darebák.

V minulosti jsem odjel na nosítkách ze závodiště tak jednou nebo dvakrát, ale nikdy jsem přitom nespal.

Když jsem se vzbudil do té hlučné tmy, připadalo mi to všechno nesmyslné.

Proč mě odvezli? Mělo to snad něco společného s vítězstvím ve Zlatém poháru? A když, tak co?

Byla mně čím dál větší zima, bylo mi ještě mizerněji a ty vzdálené skřípavé a hučivé zvuky byly čím dál tím zřetelnější. Také jsem začal vnímat nějaký nepravidelný pohyb. V naklaďáku jsem ale přece nebyl.

Tak kde tedy? V letadle?

Ten pocit nevůle, který mě pronásledoval a který jsem připisoval následkům éteru, mně najednou byl docela jasný. Byla to nemoc, kterou jsem měl od dětství několikrát a dobře jsem ji znal.

Měl jsem *mořskou* nemoc.

Byl jsem na lodi.

3

Co mi ale Binny řekne, když zvolím špatnou taktiku a budu takhle vzadu celý dostih? Co by mi tak asi pověděl?

Co vlastně v tomhle dostihu dělám, když na to nemám?

Jenom ze sebe dělám pitomce.

Proč jsem se do toho vůbec pouštěl!

O účetních se říká, že jsou opatrní, ale já tu chvíli hodil veškerou obezřetnost za hlavu. Nakonec je všechno lepší, než být poslední od začátku až do konce. S moudrostí a prozíravostí se nikam nedostanu. Stiskl jsem koně nečekaně patami a Tapestry vyrazil jako blesk.

„Pomalejš, sakra pomalejš,“ vyštěkl jsem udýchaně.

Musíme zkrátit odstup, ale zase ne moc rychle. Kdyby šel příliš rychle, vyčerpal by rezervy, které budeme potřebovat na posledním úseku do kopce. Pokud tam vůbec doběhne. Pokud nespadnu. Pokud nenavedu Tapestryho špatně na překážku, pokud nevybočí z dráhy, pokud vůbec bude ochotný skákat.

Ujeli jsme sotva míli, ale já za tu dobu zestárnul o celé vě-ky.

Na konci prvního okruhu jsme sice ještě byli poslední, ale už to nebylo ostudné. Ještě jednou kolem… třeba se nám podaří tak jednoho dva předběhnout. V tu chvíli mě to začalo těšit, i když ten pocit přehlušovalo stísněné soustředění; ale věděl jsem, že v budoucnosti si budu pamatovat hlavně to potěšení, a ne strach.

Nad vodním příkopem jsem byl ještě poslední, ostatní koně kousek přede mnou v těsné skupině. Otevřený příkop: Tapestry se odpíchl přesně, ve vzduchu byl ještě vzadu o délku, ale přistál už těsně za zadkem koně, který běžel před námi. Zůstal ve stejné pozici až k příští překážce, kde zase získal v letu. Tentokrát šel do vzduchu vedle nejbližšího koně, ne za ním. Výborně. Už nejsem jediný poslední. Jsme dva. Měl jsem sice strach, jestli Tapestry vydrží až do konce, ale zatím se řítil přes překážky s odvahou a elánem.

U příští překážky na vzdáleném konci dráhy přišla pohroma. Favorit spadl, druhý favorizovaný kůň o něj zakopl a padl taky, Tapestry prudce zakolísal, jak přistál mezi válející se těla, a vrazil do koně, který běžel podle něho. Jeho jezdec spadl.

Přihodilo se to hrozně rychle. Jednu vteřinu běželo Zlatý pohár spořádané pole, další vteřinu panoval zmatek. Oba favorizovaní koně a s nimi naděje majitelů, trenérů, stájníků i jezdců se váleli v prachu.

Tapestry se tím probojoval jako lev, ale do příštího kopce jsme zase byli poslední.

Prý se nikdy nemá přidávat do kopce, protože koně, které člověk předjede, ho pak zase předhoní z kopečka dolů. Prý se má šetřit silou, nemá se jí mrhat. Na posledním kopci jsem Tapestryho sílu šetřil, a na vrcholu se mi pak zdálo, že ostatní letí se vší energií, která jim zbývá, jako by je vystřelil, zatímco já ještě otálím.

Tak do toho, říkal jsem si soustředěně, teď, nebo nikdy, do toho! Skutečně teď, nebo nikdy. Dej se do toho Tapestry, kupředu! Letěl jsem z kopce větší rychlostí než kdy předtím v celém svém životě.

V půli cesty dolů byla překážka. Nepatrné zkrácení cvalu. Pak skok, za který by se nemusel stydět ani kamzík.

Na zemi ležel další jezdec, zkroucený do klubíčka, aby se uchránil kopnutí. Měl smůlu… takový je život…

Před námi běželi ještě tři koně. Zbývaly dvě překážky. Najednou jsem si uvědomil, že kromě nás běží jenom tři koně. Skoro jsem se rozesmál při tom pomyšlení. Páni, kdyby se nám podařilo jednoho z těch zbývajících předjet, byl bych třetí. Třetí ve Zlatém poháru! To byl krásný sen, který by mi musel vydržet až do smrti.

Pobídl jsem Tapestryho k většímu tempu a on na to kupodivu zareagoval. A to byl prosím kůň, o kterém se říkalo, že mívá špatný finiš, že se musí hýčkat! Tenhle kůň, který letěl k cíli jako sprinter.

Poslední oblouk… poslední překážka… blížil jsem se k ní rychleji než ostatní… šel jsem přes ni vedle třetího koně, přistál před ním… zbýval jen poslední namáhavý úsek do kopce před cílem. Jsem třetí, jásal jsem v duchu. Třetí, třetí!

Pro některé koně znamená finiš v Cheltenhamu zoufalý boj s vyčerpáním. Někteří znaveně uhnou z dráhy, nebo když jsou na špici, začnou mávat ohonem, váhají, zpomalí a do cíle se jen tak tak doplíží.

Tapestrymu se nic takového nepřihodilo, ale zato to potkalo oba koně před námi. Jeden z nich vybočil z dráhy na cílové rovince, druhý nezadržitelně ztrácel tempo. K mému úžasu a k úžasu všech přítomných je Tapestry plynulým tryskem předběhl a zvítězil ve Zlatém poháru.

Bylo mi srdečně jedno, že všichni budou říkat (a taky že to říkali), že kdyby nebyli favorizovaní koně spadli, neměl bych šanci. Taky mi bylo fuk, že se tomuhle dostihu asi bude v budoucnosti říkat

„nepovedený Zlatý pohár“. Cestou od cíle k ohradě pro vítěze mě zaplavilo takové blaho a štěstí, jaké snad už nikdy nezažiju.

Bylo to neuvěřitelné… ale skutečně se to stalo. Účetní paní Longermanové získal pro svou zákaznici nezdanitelný finanční zisk.

O hodinu zmatků později, převlečený do civilu, ve vážnici, kde teklo šampaňské proudem a všichni mi zuřivě poklepávali na rameno, jsem byl ještě stále tak strašně šťastný, že bych nejraději běhal po zdi, křičel, brečel nebo dělal stojky. Proslovy, blahopřání, vzrušené slzy Moiry Longermanové, rozpaky omámeného Binnyho, to všechno mi splývalo, a teprve později se mi to zdařilo rozebrat. Vznášel jsem se na vlně slavné blaženosti, kterou nedokáže vykouzlit žádný opiát na světě.

Do toho štěstím opilého dne vkročil muž v uniformě sanit-ního zřízence a ptal se po mně.

„Ste Roland Britten?“

Přikývl jsem nad sklenicí s bublinkami.

„Chce s váma mluvit jeden žokej. Je v sanitce. Prej se nenechá odvézt do špitálu, dokud s váma nepromluví. Je celej rozčilenej. Tak co, jdeme?“

„Kdo je to?“ zeptal jsem se a odložil šampaňské.

„Budley. Spad v tomhle dostihu.“

„Jak je na tom?“

Vyšli jsme z vážnice, propletli se davem na betonovém prostranství k sanitce, která stála hned u brány. Do posledního dostihu zbývalo pět minut a tisíce diváků spěchaly kolem nás, lidé se vraceli na tribuny, šli si ještě rychle vsadit. Šel jsem se saniťákem proti proudu davů, které si prorážely cestu k parkovišti, aby vyjely před hlavním náporem. • „Zlomil si nohu,“ řekl.

„To je smůla.“

Nebylo mi jasné, proč se mnou chce Boby Budley mluvit. Jeho poslední vyúčtování bylo zcela v pořádku a daňový inspektor ho schválil. Žádné problémy by být neměly.

Došli jsme k zadním dvířkům bílé sanitky a zřízenec je otevřel.

„Je vevnitř,“ řekl.

Aha, to není ta velká sanitka, je to spíš jako menší dodávka, člověk se v tom nemůže postavit, je to nižší, říkal jsem si. Asi těch velkých nemají dost, když je dostihová sezóna.

bez jakéhokoli soucitu. „Kde jsme?“ zeptal jsem se. „A proč tady vůbec jsem? Kam jedeme? A kdo jste vy?“

Řekl jen: „Jestli se o něco pokusíte, až vás rozvážu, tak vás praštím.“

To snad nemůže myslet vážně. Měří šest stop, je mladý a silný, já měřím jen pět deset, je mi zima, jsem ztuhlý a mám mořskou nemoc. Byl bych blázen, kdybych se o něco pokusil. Pěkně děkuju.

„Jak si to vlastně představujete?“ řekl jsem. Moc slavně to nevyznělo. Ale mně taky moc slavně nebylo.

Neodpověděl. Sehnul se, naklonil se nade mnou a rozvázal obinadlo, kterým jsem měl připoutanou levou ruku. Pak se zase vysoukal ven z úzké prostory mezi palandami a rozvázal mi pravačku.

„Dokud odsud nevylezu, tak zůstaňte ležet,“ přikázal mi.

„Řekněte mi, co to všechno znamená.“

Stoupl si na okraj jedné z beden na plachty, chytil se nahoře u díry ve stropu, vzepřel se a horní polovinou těla se vytáhl ven.

„Něco vám řeknu,“ prohlásil suše a zadíval se na mne. „Mně jste jen na obtíž, protože kvůli vám musím mít všechny plachty složený tady nahoře.“

Zavrtěl se, rozkomíhal nohy a vyhoupl se na palubu.

„Povězte mi sakra, proč tu jsem!“ volal jsem na něj zoufale.

Neodpověděl. Hrál si s příklopem. Svěsil jsem nohy dolů z lůžka a pak jsem se nešikovně vykulil dolů a postavil se na zem. Jak se loď zhoupla, okamžitě jsem ztratil rovnováhu a už jsem seděl.

„Povězte mi to! Tak mi sakra něco řekněte!“ křičel jsem, snažil se znovu postavit a přidržoval jsem se, čeho jsem mohl.

Nebe zmizelo. Poklop se zavřel. Nezapadl ale úplně těsně, visel na kovových záchytkách, takže kolem dokola zůstala asi tak tři palce široká mezera, jako kdyby někdo držel víko kousek nad krabicí.

Prostrčil jsem ruku tou škvírou a znovu jsem zakřičel: „Řekněte“ něco!“

Místo odpovědi jsem slyšel, jak připevňuje poklop, abych ho nemohl nadzdvihnout. Pak i ty zvuky ustaly a mně bylo jasné, že ten člověk odešel. Tak za jednu, za dvě minuty motor znovu naskočil.

Loď sebou zmítala jako skořápka a mě konečně mořská nemoc dokonale přemohla. Klečel jsem na zemi, hlavu nad mísou, a zvracel jsem, jako kdybych si chtěl obrátit žaludek naruby. Dlouho už jsem

Pochopil jsem, že ležím na palandě, a že síť napjatá po mé pravici je tam proto, abych nevypadl. To vzdálené hučení způsobovaly nárazy vln na boky lodi. Skřípání a praskot vy-luzoval lodní trup, hnaný silou motoru proti síle moře.

Nesmírně se mi ulevilo, když jsem konečně poznal, kde jsem. Konečně jsem se zase mohl zorientovat v prostoru. Na druhé straně skutečnost, že jsem vyluštil nejnepochopitelnější část záhady, způsobila, že jsem o to hůře snášel svoje tělesné svízele. Byla mi zima. Ruce jsem měl přivázané k nohám. Svaly ztuhlé nečinností. Protože jsem věděl, že jsem na lodi, protože jsem věděl, že kdykoliv jsem na lodi, je mi zle, bylo mi ještě mnohem hůř.

Nevědomost je veliký utěšitel, říkal jsem si. Stupeň bolesti je často přímo úměrný stupni pozornosti, kterou jí člověk věnuje. Za světla a mezi lidmi člověk všechno snáší lépe než sám a potmě. Kdyby jen někdo přišel a hovořil se mnou, hned by mi byla menší zima a nebylo by mi tak nanic.

Nikdo nepřišel skoro celé století.

Loď se houpala čím dál víc a s ní se houpal i můj žaludek.

Cítil jsem, jak se převaluju ze strany na stranu a jak mě to sklání dopředu a dozadu, nejdřív nohama dolů, pak zas hlavou, jak se příď na vlnách propadala a zdvíhala.

Jsme na moři, říkal jsem si zdrceně. Na řece to takhle házet nemůže.

Pak jsem se chvíli pokoušel v duchu žertovat. Říkal jsem si nesmysly jako: tak už ses dal k námořníkům, nebo: Jack se strašně vody štítí, jak má námořníkem býti, nebo: hochu Ji-me, dlouhý John Silver už tě lapil, abych svou situaci trochu zlehčil. Nijak zvlášť se mi to nezdařilo.

Snažil jsem se si vymyslet, proč tam vlastně jsem, ale nakonec jsem to vzdal. Taky jsem přestal mít obavy z budoucnosti. Přestal jsem vnímat, že je mi zima a že jsem v nepohodlné poloze. Soustředil jsem se jen a jen na to, abych nezvracel. Od snídaně jsem nejedl, a to taky nebylo zrovna nejlepší.

Od snídaně?… Ztratil jsem úplně pojem času. Neměl jsem tušení, jak dlouho jsem mohl být v bezvědomí, jak dlouho jsem vzhůru v té tmě… V bezvědomí jsem musel být přinejmenším po tu dobu, kdy mě

vezli z Cheltenhamu na pobřeží a nakládali na loď. Vzhůru jsem už taky musel být hodnou chvíli, protože se mi strašně chtělo spát.

Motor zmlkl.

To náhlé ticho bylo tak nádherné, že jsem si teprve v tu chvíli uvědomil, jak byl ten předchozí hluk ubíjející. Měl jsem přímo fyzický strach, že to začne nanovo. Kdyby někdo chtěl někoho duševně zlomit, tak by to možná takhle šlo…

Náhle se mi těsně nad hlavou ozvaly nové zvuky, jako když někdo cosi táhne, pak cinkot kovu a pak ke mně pronikl… a to bylo nejfantastičtější… paprsek světla.

Zavřel jsem oči přivyklé tmě, mhouřil víčka a jen pomalu, opatrně jsem je otevíral. Paprsek se rozšířil do světelného čtverce. Někdo otevřel poklop ve stropě.

Bez velkého nadšení jsem se začal rozhlížet po svém mikro-kosmu. Díval jsem se na něj velikými oky bílé sítě.

Byl jsem v nejužší části lodě, v přídi. Palanda“ na které jsem ležel, se k nohám zužovala a stěny kajuty se sbíhaly šikmo do špice, jako šíp.

Lůžko bylo asi tak dvě stopy široké a nad ním byla další palanda. Ležel jsem na tmavomodré žíněnce.

Většinu prostory v kajutě zabíraly veliké otevřené dřevěné bedny, nejspíš na plachty. Byl jsem tedy v prostoře, kde se skládají plachty. Byl jsem na plachetnici.

Vpravo za mnou byly pevně zavřené dveře, které asi vedly k normálnímu životu, k teplu, ke kuchyni, ke společenské místnosti.

Konečně mi také bylo jasné, jak je to s mýma rukama. Měl jsem je skutečně připevněné na bocích ke kalhotám. Pokud jsem na to dohlédl, vypadalo to tak, že někdo mi jednoduše nadělal do kalhot díry u postranních kapes, těmi dírami provlékl obinadlo a tím mně přivázal zápěstí k látce.

Přišel jsem o dobré kalhoty. No, člověk může přijít o víc.

V otvoru se objevila čísi hlava. Viděl jsem toho člověka nejasně, protože jsem se díval sítí a on byl proti světlu, proti šedé obloze, ale zdálo se mi, že je mladý a vypadá jako ostrý hoch.

„Jste vzhůru?“ nakoukl dovnitř.

„Ano.“

„Dobrý.“

Odešel, ale hned se vrátil. Naklonil se do kajuty hlavou a rameny.

„Když budete rozumnej, tak vás rozvážu,“ řekl.

Mluvil energickým, nesmlouvavým tónem, jako člověk, který je zvyklý poroučet, a ne prosit, jako člověk, který začal zdola, a hlas se mu cestou nahoru přiostřoval.

„Nemáte něco proti mořské nemoci?“ zeptal jsem se.

„Ne. Ale máte tam záchod, můžete se vyzvracet do mísy. Když slíbíte, že se budete chovat rozumně, přijdu vás rozvázat. Jinak ne. Jasný?“

„Slibuju.“

„Dobrý.“

Bez dalších řečí se spustil otvorem dolů. V teniskách měřil dobrých šest stop a zabíral skoro celý zbývající prostor v kajutě. Jak se loď houpala, udržoval rovnováhu se samozřejmou lehkostí.

„Tady to máte.“ Nadzdvihl poklop dřevěné bedny, zabudované v podlaze. „Tady je mísa. Když tak to tadyhle otočíte a touhle pákou spustíte vodu, která se napumpuje z moře. Pak to ale nesmíte zapomenout zase utáhnout, jinak byste tu měl potopu.“ Zavřel poklop a otevřel skříňku zavěšenou na zdi. „Tady máte flašku s pitnou vodou a nějaký kalíšky. Jíst dostanete, až budeme jíst my.“ Zalovil v jedné z velikých beden, která se mi předtím zdála být prázdná. „Jo, tady máte deku a polštář.“ Vytáhl polštář i přikrývku v tmavomodrém povlečení, ukázal mi je a zase je hodil zpátky.

Zadíval se vzhůru k otvoru, kterým bylo tak krásně vidět nebe.

„Poklop přidělám tak, aby vám sem šel vzduch a trochu světla. Ven se nedostanete, a stejně by vám to bylo houby platný, jsme na širým moři a pevnina není v dohledu.“

Na chvíli se zamyslel a pak začal oddělávat síť, připevněnou jen malými chromovanými háčky v očkách, přišroubovaných na pelesti horního lůžka.

„Kdyby to s náma začalo moc házet, tak si to zase přidělejte,“ řekl. Teď, když jsem ho viděl zblízka, ne oky sítě, nebudil zrovna důvěru, nezdál se mi nijak příjemný. Měl výrazný, ostře řezaný obličej, malé oči, úzké rty, ošlehané tváře a rovné, neuspořádané hnědé vlasy. Byl asi tak v mém stáří, ale nepociťovali jsme k sobě žádné sympatie, jak to někdy u vrstevníků bývá. Díval se na mě sice bez sebemenšího náznaku zlomyslného sadismu, a za to jsem mu byl vděčný, ale také

spisům, k plánům obrany státu ani k vědeckým objevům. Neznám nikoho, komu by nebylo více méně jedno, jestli žiju nebo ne, snad s výjimkou Trevora, který by byl možná nerad, kdyby za mne musel hledat náhradu.

Snažil jsem se uvažovat věcně o možnosti, že bych mohl zemřít. Pak jsem ale tu myšlenku zavrhl. Kdyby měli v úmyslu mě zabít, udělali by to už dávno. Kajuta, do které mě strčili, byla připravená pro živého vězně, ne pro mrtvolu. Na volném moři přece stačí, když člověku přivážou na nohy kámen a hodí ho přes palubu. Zdá se tedy, že bych to mohl při troše štěstí přežít.

Bylo to sice také absurdní, ale jako jediné přijatelné vysvětlení, které jsem dokázal vymyslet, bylo to, že se mi někdo mstí.

Lidé si většinou myslí, že daňoví účetní jsou suší patroni, věčně ponoření do nudných sloupců čísel, ale podvodníci je mají za nepřátele na život a na smrt.

Už jsem v životě odkryl dost podvodů. Díky mně přišly desítky lidí o místo a na jiné jsem poštval daňový úřad. Pět de-fraudantů jsem dostal za mříže. Z některých těch lidí na mě čišela zmijí, jedovatá nenávist.

Třeba takový Connaught Powys, jestli celou tuhle věc organizoval on, musím počítat s tím, že to hlavní mě teprve čeká. Viděl jsem ho naposledy po soudním líčení, když ho odsoudili, a to přísahal, že se se mnou srovná. Touhle dobou ho už asi z leyhillské trestnice propustili. Jestli se chce se mnou srovnat tím, že mě nechá čtyři roky zavřeného ve skladišti na plachty… ne, to je nesmysl. Polkl jsem a snažil se sám sebe přesvědčit, že to není možné už z technických důvodů.

Měl jsem sucho v ústech. To je tím, že mám žízeň, říkal jsem si přísně, to není strach, se strachem bych se daleko nedostal.

Vysoukal jsem se z palandy do stísněného prostoru a přidržoval se horní pelesti. Černý svět kolem mne se nepřestával kymácet, ale závrať zmizela. Můj ušní labyrint si konečně dal říct a na to houpání si zvykl. Škoda, že mu to tak dlouho trvalo.

Našel jsem skříňku na zdi, otevřel ji a šmátral uvnitř. Láhev s vodou tam byla a papírové kalíšky taky, jak ten člověk sliboval. Láhev byla z umělé hmoty s uzávěrem na závit. Nalít vodu do kalíšku v té tmě bylo beznadějné. Zaklínil jsem se na jediné místo k sezení, které v

vůbec nic nepozřel, dávil jsem jen šťávy, a vůbec se mi přitom neulevilo. Na mořské nemoci je hrozné právě to, že organismus jako by nevěděl, že už má útroby úplně prázdné a nemá, čeho by se zbavoval.

Vysoukal jsem se na lůžko, zpocený, třesoucí se, a nejraději bych umřel.

Vzpomněl jsem si na polštář s přikrývkou v bedně na plachty.

Vstát a dojít si pro ně mi připadalo strašlivě namáhavé. Sklonil jsem se pro ty věci a hlava se mi okamžitě výstražně zatočila.

Znovu jsem trpěl nad mísou. Čert aby vzal polštář a deku. Když ale byla taková zima!

Napodruhé se mi to podařilo. Zabalil jsem se do přikrývky a složil vděčně hlavu na tmavomodrý polštář. Zdálo se, že přece jen se mnou někdo má slitování. Měl jsem postel, deku, světlo, vzduch, splachovací záchod… stovky vězňů na lodích by za takový luxus v dobách minulých jistě daly duši. Možná že bylo příliš chtít ještě také nějaké vysvětlení.

Den míjel čím dál hůř. Ten, kdo zažil mořskou nemoc, jistě nepotřebuje, abych mu to popisoval. Člověka bolí hlava, je jako na vodě, potí se, žaludek se houpe; je mu prostě všeobecně hrozně. Jakmile jsem otevřel oči, bylo to dokonce ještě horší.

Jak dlouho to ještě může trvat? Plujeme přes Kanál? Přece to nesnesitelné kymácení musí jednou přestat. Ať už jedeme kamkoli, nemůže to přece být daleko.

Potom se zase objevil ten člověk, za jak dlouho nevím, ale otevřel znovu poklop.

„Jídlo!“ křičel, aby přehlušil řev motoru.

Neodpověděl jsem. Všechno mi bylo jedno.

„Jídlo!“ zavolal znovu.

Chabě jsem na něj zamával, aby odešel.

Dal bych za to krk, že se rozesmál. Nevím proč, ale lidem, kteří sami netrpí mořskou nemocí, vždycky připadají ohromně směšní ti, kteří jí trpí. Upevnil znovu poklop a ponechal mě mému osudu.

Světlo zešedlo, setmělo se. Tu a tam jsem upadal do spánku a krátké sny, které mě provázely, byly mnohem přijatelnější než skutečnost. Jednu chvíli, když jsem právě spal, musel někdo přijít a poklop těsně upevnit. Bylo mi to jedno. Kdyby se loď potápěla, docela bych to uvítal, zdálo se mi, že by bylo vysvobození, kdybych se utopil.

Když pak motor znovu zmlknul, už jsem to skoro ani jako úlevu nepociťoval, tak mi bylo hrozně. Nejdřív jsem si myslel, že se mi jen zdá, jako by se loď zmítala v bouři, ale když se motor zastavil, spadl jsem z postele.

Neohrabaně jsem se postavil, přidržoval se horní pelesti a šmátral po vypínači u dveří. Vypínač jsem našel a stiskl. Nic. Světlo se nerozsvítilo. Sakra. Zatracení darebáci, nechali mě tam úplně potmě.

Poslepu jsem se doplazil zpátky ke své palandě a cestou jsem zakopl o přikrývku. Pak jsem vlezl na lůžko, zamotal se do ní a trnul, kdy se zase skulím. Hmatal jsem kolem sebe, až jsem našel síť, a se vzdycháním a úpěním jsem ji pracně aspoň za dva háčky připevnil. Moc úhledně se mi to nepodařilo, ale účel to splnilo.

Podle zvuků, které ke mně doléhaly z paluby, jsem usoudil, že napínají plachty. Vlastně to bylo logické, když jsme byli na plachetnici. Ozývalo se rachocení, pleskavé zvuky a vzdálený křik. Všechno mi to bylo jedno, jen mi přišlo zvláštní, že právě v takovém okamžiku někdo polévá palubu vodou. Pak jsem pochopil, že jsou to vlny, které se přelévají přes bok lodi. Proto museli dovřít poklop, samozřejmě. Nikdy v životě jsem tak vášnivě netoužil po teplé, suché pevné zemi jako v tu chvíli.

Pojem času jsem ztratil úplně. Můj život, moje vjemy, ze všeho zbylo jen to, jak mi bylo strašlivě zle a nebralo to konce. Měl jsem žízeň, chtěl bych se napít, ale jednak mi připadalo nad mé síly vodu najít, za druhé jsem se bál, že i kdybych ji našel, tak bych ji rozlil, a za třetí mi bylo jasné, že bych všechno, co vypiju, stejně zvrátil, protože jakmile jsem jen trochu pohnul hlavou, udělalo se mi tak nanic, že jsem okamžitě začal dávit, srazilo mě to vždycky na kolena.

Pak ten člověk zase přišel a pootevřel poklop tak, aby dovnitř mohl vniknout čerstvý vzduch a trochu šedého předjitř-ního světla. Přece jen asi nechtěli, abych se udusil.

Venku lilo. Nebo to možná byly spršky z tříštících se vln. Zahlédl jsem, že ten chlap má na sobě žlutý voskovaný plášť, který se mokře leskl, a škvírou u poklopu padaly do kajuty kapky vody.

Slyšel jsem, jak křičí: „Chcete něco k jídlu?“

Ležel jsem úplně apatický. Neodpověděl jsem. ‘ Znovu na mě zavolal: „Zamávejte, jestli jste v pořádku.“

Usoudil jsem, že být v pořádku je pojem značně relativní, ale rukou jsem chabě zamával.

Zakřičel něco, z čeho jsem vyrozuměl „vichřice“, a znovu těsně zavřel poklop.

Sakra, kde můžeme být, když jsme se dostali do opravdové mořské bouře? To jsme snad na otevřeném Atlantiku. Ale proboha proč?

V duchu se mi stále vracelo staré pořekadlo o mořské nemoci: Nejdřív má člověk strach, že umře, a nakonec se bojí, že neumře. V té bouři jsem celé hodiny úpěl do polštáře a bylo mi nepopsatelně špatně jen a jen z pohybu lodi.

Vzbudil jsem se, nevím ani po kolikáté, z krásného snu. Byla úplná tma.

Něco se ale změnilo, říkal jsem si Omámeně. Venku bylo pořád hrozně, příď klesala a stoupala mezi vlnami, které se přelévaly přes palubu. Plachty a lanoví sténaly jako předtím ve stejně prudkém vichru. Něco se změnilo ve mně.

Vzdychl jsem úlevou. Mořská nemoc mizela, vypařovala se, mizela jako odliv, moje tělo se konečně smířilo se zevním prostředím. Chvíli jsem jen tiše, blaženě ležel a vychutnával pocit, že je mi zas normálně, skoro jsem už zapomněl, jaká je to slast. Pak se pomalu, ale neodbytně hlásily jiné nesnáze. Byl jsem vyčerpaný, měl jsem hlad, žízeň a kruté bolesti hlavy, které jsem přičítal nejspíš nedostatku vody a čerstvého vzduchu. V ústech jsem měl ošklivou chuť a na bradě mě svědilo neoholené strniště. Také jsem měl pocit, jako bych se celý měsíc nepřevlékal a nemyl. Mnohem horší než ty malé ledové střípky tělesných potíží byly ledové hory, které mě strašily a mrazily v hlavě.

Dokud jsem byl omámený a zmatený, mělo to svoje výhody. Jasné myšlení mi žádnou útěchu nepřineslo. Čím střízlivěji jsem uvažoval, tím méně se mi to líbilo.

Někdo musel mít nepochybně pro můj únos nějaký důvod. Jenže ty nejobvyklejší motivy k únosům byly v mém případě nesmyslné. Výkupné… za mne by nikdo milion nedal. Rodiče jsem neměl, ani chudé, ani bohaté. Rukojmí… rukojmí přece vybírají namátkou, hlava nehlava, ne takhle krkolomně, na tak veřejném místě. Politický význam nemám, ani nemám zvláštní znalosti. Koupit mě jistě taky nikdo nechce, neznám žádná tajemství, nemám přístup k tajným vládním

podle těch se teď řídí. Pokud ty instrukce obsahovaly rozkaz, aby mě odvezl domů teprve až se zblázním, tak to není žádná legrace.

Zatraceně, říkal jsem si. Do pekla, do prdele. Ať se jde vycpat, já se nedám. Ať jde do háje, ať se jde vycpat.

Neřekli byste, jak to člověka uklidní, když si trochu zanadává.

Za nějakou dobu poté, co v pondělí podruhé otevřeli poklop, se mi začalo zdát, že se bláznivé zmítání lodi začíná uklidňovat. Když jsem vylezl z postele a postavil se, už to se mnou tak neházelo, aspoň jsem se nemusel tak křečovitě něčeho přidržovat. Příď tak prudce nenarážela do vln a ty už také palubu zaplavovaly méně často a s menší silou. Shora se ozýval vzdálený křik, skřípaly kladky a já z toho usuzoval, že něco dělají s plachtami.

Také jsem objevil, že poprvé od svého prvního probuzení nepociťuju zimu.

Měl jsem stále na sobě totéž oblečení, co v ten poslední, normální den, který se mi teď zdál nekonečně vzdálený. Měl jsem černošedý civilní oblek, pletenou vestu, světlemodrou košli, spodky a ponožky. Moje nejmilejší hedvábná italská kravata se válela někde po zemi, boty byly zcela nezvěstné. Předtím mně v tomhle oblečení byla zima i pod přikrývkou, a teď mi v tom utahaném hávu bylo najednou teplo.

Sundal jsem si sako a stočil je do úhledného uzlíku. Jako součást elegantního pánského oděvu už nadobro ztratilo svůj účel, ale jako polštář navíc bylo skvělé a výrazně zvýšilo můj životní standard. Je to stejně zajímavé, že když je člověk na dně, stačí mu ke štěstí velice málo.

Čas pro mě přestal existovat. Dokonale mě mátlo, jak jsem usínal a znovu se probouzel bez jakékoli představy, jestli je venku světlo nebo tma.

Zdály se mi sny v polobdělém stavu a někdy byly tak kratičké, že nemohly trvat déle než několik vteřin. Jiné sny byly dlouhé a složité a musely se mi zdát v hlubokém spánku. Žádný sen neměl nic společného s mou současnou tísnivou situací a také mi neposkytl ani v podvědomí klíč k řešení záhady, proč jsem tam, kde jsem. Prostě jsem skutečně ani v hloubi duše vůbec nic nechápal.

V úterý ráno… muselo to být úterý… přišel ten člověk už bez kabátu, a vzduch, který vpustil do kabiny, byl svěží a čerstvý, ale také

kajutě bylo, na přiklopený záchod, a pil jsem přímo z láhve. Stejně mi voda tekla po bradě a za krk, jak moře s lodí zběsile házelo.

Láhev jsem zase pečlivě zašrouboval a tápal nazpět k lůžku s lahví v ruce. Znovu jsem připevnil síť. Ležel jsem na zádech, hlavu na polštáři, na břiše flašku s vodou a pískal jsem si „Ó Zuzano," abych si dokázal, že jsem opravdu naživu.

Uplynula dlouhá doba. Několikrát jsem se důkladně napil a pískal jsem postupně všechny písničky, které znám.

Pak jsem vstal a začal zuřivě mlátit do dveří, pěstmi i tou lahví, a křičel jsem z plných plic, že už toho mám dost, že jsem vzhůru a že mám hlad. Spotřeboval jsem na to hodně energie, ale k ničemu to nebylo.

Když jsem si zase lehl, už jsem si nepískal, ale začal jsem hlasitě nadávat. Byla to aspoň změna.

Rozbouřené živly ne a ne nechat loď na pokoji. Marně jsem uvažoval, kde tak asi můžeme být, jaká je to vlastně loď, jak početnou má posádku a jestli ta posádka za něco stojí. Také jsem myslel na horké párky, křupavé housky, a celou hodinu jsem strávil krásnými vzpomínkami na to, jak jsem vyhrál Zlatý pohár.

Pak jsem začínal mít doopravdy strach, že snad moře smetlo všechny, až na mě, přes palubu. Vtom se ale zase ozvaly zvuky, které věstily, že někdo otevírá poklop. Byl to zase on, zase ve voskovaném plášti. Zalapal jsem po svěžím chladném vzduchu a letmo mě napadlo, jaký asi smrad zdola toho člověka vítá.

Odepnul jsem síť, vstal a s mírným kolísáním jsem se postavil. Venku zběsile řval vítr.

Ten člověk na mě zavolal: „Chcete jíst?"

„Jo! A chci ještě vodu!" podal jsem mu poloprázdnou láhev. Sehnul se a vzal mi ji z ruky.

„Dobře."

Než zavřel poklop a odešel, zahlédl jsem moře, vypadalo pěkně hrozivě. Loď byla nakloněná vlevo, a než se začala převalovat na druhý bok, viděl jsem, jak se nad námi tyčí obrovská, rozeklaná, šedočerná lesklá vlna, zakrývala pohled na nebe a její vrchol se tříštil do divoké sprchy. Když příští vlna zaplavila palubu, začal jsem být za svou suchou kajutu vděčný.

Vrátil se, pootevřel poklop, a spustil dolů igelitový sáček uvázaný na provázku. Začal na mě křičet.

„Až vám zas přinesu jídlo, tak mi ten pytlík s prázdnejma věcma vraťte, jo?“

„Ano.“ Rozvazoval jsem provázek. „Kolik je hodin?“

„Pět. Odpoledne.“

„Který den?“

„Neděle.“ Vytáhl provázek a začal zavírat poklop.

„Nechte mi tu nějaké světlo,“ křičel jsem.

Zahulákal něco, rozuměl jsem z toho jen „baterie“, a zanechal mě zase ve tmě. No co… slepi také dovedou užívat života. Vlezl jsem si na postel, upevnil síť a začal prozkoumávat obsah pytle. Byla tam plná láhev vody, pak jablko a dva zabalené sendviče, mírně teplé. Ukázalo se, že v nich je sekaný biftek, ještě ke všemu velmi dobrý. Snědl jsem všechno.

Neděle, pět hodin odpoledne. Sakra, od té chvíle, kdy jsem nastoupil do bílé sanitky, uplynuly tři dny!

Uvažoval jsem o tom, jestli mě mohl za tu dobu někdo postrádat do té míry, aby ho to přimělo obrátit se na policii. Zmizel jsem zcela náhle z vážnice, ale to si jistě nikdo nevysvětloval jako nějakou tragédii. Mládenec, který se o mne staral v šatně, se asi divil, že jsem si u něho nechal náprsní tašku a klíče, které jsem si k němu vždy dával během dostihu, také se možná divil, že jsem mu nezaplatil, ale nejspíš to přičítal mé roztržitosti a rozčilení nad vítězstvím. Můj vůz zůstal stát na parkovišti u tribun, ale to se asi také zatím nikomu nezdá divné.

Bydlel jsem sám v malém domku asi tři míle za Newbury. Můj nejbližší soused asi usoudil, že jsem na víkend odejel někam slavit. Naši dva pracovníci v kanceláři, jeden úředník a jedna úřednice, si nejspíš více či méně kriticky či shovívavě mysleli své, když jsem se v pátek neobjevil v práci. Klienti, se kterými jsem měl jednat, asi byli dopálení, ale tím to jistě skončilo.

Trevor byl na dovolené. Došel jsem k závěru, že mě určitě nikdo nehledá.

Možná že se začne starat zničený pan Wells, až mě v pondělí ráno nenajde. Ovšem, i když někdo konečně přijde na to, že jsem zmizel, jak by mě našli? Mohli by mě vůbec najít? Musel jsem se smířit se skutečností, že mě nikdo najít nemůže. Záchrana krajně

nepravděpodobná. Pokud se mi nepodaří utéct, budu v tom skladišti sedět tak dlouho, dokud mě sami milostivě nepustí.

Noc z neděle na pondělí byla chladná, chmurná, neklidná a strašně se vlekla.

4

V pondělí, dvacátého prvního března, otevřeli poklop dvakrát a poskytli mi čerstvý vzduch, jídlo, mořskou spršku a letmý pohled na vytrvale šedivé nebe. Pokaždé jsem se dožadoval nějakého vysvětlení a pokaždé marně. Člověk ve voskovaném kabátě mi dával zřetelně najevo, že při takovém počasí má posádka plné ruce práce a on nemá ani čas, ani náladu odpovídat na hloupé otázky.

Na samotu jsem byl zvyklý. Žil jsem sám a do určité míry jsem také pracoval sám. Byl jsem povahou samotář, a proto jsem si zřídka připadal osamělý. Jako jedináček jsem si musel vystačit, a v dospělosti se mi stávalo, že jsem těžko snášel příliš početnou společnost. Jakmile jsem z větších společenských srocení mohl prchnout, tak jsem prchal. Osamělý život ve skladišti plachet, kde se hodiny nekonečně vlekly, mě ale začal zmáhat.

Vita minima, říkal jsem si. Nic než ležet v černé, kymácející se škatuli. Jak dlouho to člověk může v nejistotě, v tančící hlučné tmě vydržet, aniž by se zbláznil?

Pevně jsem se rozhodl, že to potrvá sakra dlouho. Jestli jim šlo o to, aby ze mne udělali brečící trosku, tak to si tedy hezky počkají. Uvažoval jsem udatně, zmužile… bylo mi jasné, že vše záleží na tom, co přijde. Další týden tohoto života bych ještě přežil slušně, dva týdny už s obtížemi. Další… to už jsem si nedovedl představit.

Kam asi plujeme? Přes Atlantik? Jde-li jim jen o to, aby mě zlomili, tak třeba jen křižujeme sem a tam po Irském moři. Třeba si myslí, že účelu poslouží každá oblast, kde je moře takhle bouřlivé. Ale kdo vlastně jsou ti ONI?

Ten člověk ve voskovaném plášti určitě ne, tomu jsem na obtíž, ale nejsem jeho nepřítel. Určitě dostal nějaké instrukce, co se mnou, a

stavěná a k mému účelu krásně stačí. Jednou mne v neděli pozval na loď na oběd. Bavilo mě tehdy prohlížet si jeho pýchu a radost, ale v taji duše jsem pak vůbec nelitoval, když se změnilo počasí a my jsme nemohli vyjet na moře, jak měl původně na odpoledne v plánu. Je krajně pravděpodobné, říkal jsem si, že mě teď také vezou na závodní jachtě z druhé ruky. Mne ovšem nejvíc zajímalo, kdo ten výlet platí.

Příznivá změna počasí měla své výhody i své nevýhody, protože znovu nastartovali motor. Ten hrozný rámus mi ničil nervy ještě víc než na začátku. Ležel jsem na palandě a snažil se zavřít uši. Zacpal jsem si je a ještě jsem vstrčil hlavu pod polštář, ale neúprosné řvoucí vibrace přes takové směšné překážky pronikly hladce. Věděl jsem, že si na to buď musím zvyknout a ten rámus ignorovat, nebo se zblázním a začnu ječet.

Středa. Byla to středa? Dostal jsem dvakrát příděl vzduchu a jídla. Nepromluvil jsem na něj ani slovo a on nepromluvil na mě. Stejně byla konverzace v tom neutuchajícím hluku skoro nemožná. Středa byla jako černá poušť.

Čtvrtek. Už jsem tam strávil týden.

Když otevřel poklop, zahulákal jsem na něho: „Je dnes čtvrtek?“

Překvapeně se na mě podíval a po krátkém zaváhání řekl: „Jo.“ Zadíval se na hodinky. „Čtvrt na jedenáct.“

Měl na sobě modré tričko. Venku bylo krásně a světlo mě bolelo do očí.

Odvázal jsem pytel a přivázal prázdný, do kterého jsem dal jako obvykle prázdnou láhev na vodu. Zadíval jsem se na něho, když pytel vytahoval, a on se zadíval na mne. Tvářil se kamenně jako vždy. Byl to tvrdý mladík, bezcitný, ale krutý nebo surový nebyl.

Neřekl jsem mu o to, ale po chvíli, kdy se díval k obzoru, začal upevňovat poklop tak jako první den, aby pod ním po celém obvodu zůstala mezera asi tři palce široká, která ke mně vpouštěla světlo a vzduch.

Úleva nad tím, že nebudu ve tmě, mě skoro zlomila. Cítil jsem, že se od hlavy až k patě třesu. Polkl jsem a snažil se připravit na to, že si to třeba zase rozmyslí. Přesvědčoval jsem se, že i kdyby to vydrželo jen pět minut, musel bych být rád. Skončil s poklopem a odešel.

teplý a suchý. Nebe bylo bledě modré. Zahlédl jsem kousek bílé plachty a zaslechl šumění vody rozrážené přídí lodi.

„Jídlo,“ hlásil a spustil dolů známý pytel.

„Řekněte mi, proč tu jsem,“ rozvazoval jsem provázek.

Neodpověděl. Odvázal jsem pytlík a připevnil prázdný, ale provázek jsem přidržel.

„Kdo jste? Co je to za loď? Proč tu jsem?“

Zatvářil se netrpělivě.

„Nejsem tu od toho, abych vám něco vykládal.“

„Od čeho tu tedy jste?“

„Do toho vám nic není. Pusťte ten špagát.“

Držel jsem provázek dál. „Prosím vás, řekněte mi, proč tu jsem!“

Chladně se na mě zadíval. „Jestli se ihned nepřestanete vyptávat a nepustíte ten špagát, tak nedostanete večeři.“

Prostota té výhrůžky i prostota, s jakou ji ten člověk vyslovil, mě doslova zpražila. Provázek jsem pustil, ale přece jen jsem se ještě nevzdal.

„Tak mi aspoň řekněte, jak dlouho mě tu chcete držet.“

Zarputile se na mě zamračil a vytáhl prázdný pytlík.

„Večeře teda nebude.“ Začal připevňovat poklop.

„Nechte to otevřené,“ křičel jsem.

Tím jsem si také moc nepomohl. Přirazil poklop a zanechal mě ve tmě. Stál jsem nejistě, jak se loď houpala, přidržoval jsem se horního lůžka a snažil se ovládnout nepříčetný, zuřivý vztek, který mě znenadání přepadl. Jakým právem mě unesli a uvěznili v téhle díře, jakým právem se mnou zacházejí jako s nezvedeným klukem, jakým právem mě ponechávají bez jakékoliv vysvětlení a bez vyhlídek, jakým právem mě nechávají, abych se válel ve své vlastní špíně, neučesaný a neoholený. Přiznávám, že v tom nepříčetném vzteku, který mnou cloumal, byla nemalá dávka pokořené pýchy a pošlapané lidské důstojnosti.

Říkal jsem si, že mám dvě možnosti: buď budu doopravdy zuřit a všechno kolem sebe roztřískám, anebo se uklidním a sním, co mi přinesou. Jakmile jsem si uvědomil, že mám tyto dvě alternativy, bylo jasné, že zvolím tu druhou. S povzdechem jsem se ovládl, i když mě ten hořký, marný vztek tak zcela neopustil.

Vyděsilo mě, že mě ta zuřivost přepadla tak náhle a takovou silou. Budu muset být opatrný. Cesty k sebezničení mohou být různé a zdá se, že mezi ně patří i vztek.

Kdyby se v mé situaci octl psychiatr, jestlipak by jí uměl čelit líp než já, jestlipak by si dokázal vybudovat mentální ochranné sítě? Pomohlo by mu jeho vzdělání, pomohla by mu znalost toho, co takové okolnosti dovedou s člověkem udělat, dovedl by předcházet symptomům, které by se jinak zákonitě dostavovaly? Asi jsem měl raději studovat psychologii, a ne účetnictví. Když někoho unesou, tak se psychologie hodí. To dá rozum.

V pytlíku byla dvě oloupaná na tvrdo vařená vejce, jedno jablko a tři trojúhelníčky taveného sýra. Schoval jsem si jedno vejce a dva kousky sýra na později pro případ, že to s tou večeří myslel doopravdy.

Myslel to doopravdy. Uplynuly nekonečné hodiny. Snědl jsem druhé vajíčko a zbytek sýra a zapíjel to vodou. Jako celodenní pohoštění to nebyla žádná sláva.

Když se zase poklop otevřel, byla venku tma, ale byla to taková modrá průhledná tma, ne tak dokonale černá jako dole v kajutě. Žádný pytlík s jídlem se neobjevil a já usoudil, že tentokrát otevřeli jen za tím účelem, abych se neudusil. Ten člověk odtáhl poklop a odešel dřív, než jsem se odvážil na něco se ho zeptat. Odešel…

Otvor byl dokořán. Z paluby se ozývaly hlasy a hluk, jak se tam kdosi potýkal s plachtami a lany.

„Povol!“

„Sakra, dyť to pouštíš do moře…“

„Chyť to lano, vole…“

„Tak se hni…“

„Vem za to támhle u zábradlí…“

Většinou to byl jeho hlas, ozýval se odněkud zblízka, dával rozkazy.

Stoupl jsem si jednou nohou na kraj bedny na plachty, který byl asi ve výši boků, tak jako předtím on, rukama jsem se chytil za okraj otvoru a přitáhl se. Vykoukl jsem do svobodného světa. Trvalo skoro celé dvě vteřiny, než na to přišel.

„Okamžitě zpátky,“ řekl ostře a ještě to zdůraznil tím, že mi šlápl na prsty. „Okamžitě dolů a zůstaň dole!“ Kopl mě do druhé ruky.

„Chceš, abych tě praštil po hlavě?“ Držel v ruce těžkou chromovanou kliku a výhrůžně s ní pohupoval.

„Žádná země není v dohledu, tak koukej slízt!“

Seskočil jsem dolů a on přirazil poklop. Foukal jsem si na brnící prsty. Štěstí, že námořníci nenosí okované boty. Ty dvě vteřiny, kdy jsem se mohl rozhlédnout po lodi, stály za to. Seděl jsem na přiklopeném záchodě, nohy zapřené naproti o palandu a v duchu jsem si opakoval, co jsem viděl. Viděl jsem toho dost, přestože byla noc, měl jsem oči přivyklé větší tmě.

Za prvé: viděl jsem tři muže.

Jednak toho, kterého jsem už znal a který očividně neměl na povel jenom mne, ale celou loď. Pak tam byli dva mladíci, kteří vytahovali na palubu plachtu přepadávající přes zábradlí. Táhli vší silou a snažili se zabránit tomu, aby se jim plachta vzdouvala, když ji konečně měli na palubě.

Možná že u kormidla byl čtvrtý, tam jsem nedohlédl. Asi deset stop od mého poklopu se majestátně tyčil k nebi jediný stěžeň obklopený dole lany a kladkami, takže mi bránil ve výhledu na záď. Mohl tam být skutečně kormidelník a další tři nebo čtyři členové posádky mohli odpočívat v podpalubí. Nebo mohla loď mít automatického pilota a na palubě byla celá posádka. Zdálo se mi ale, že loď je příliš velká na to, aby na ni stačili tři muži.

Zcela hrubým odhadem, když jsem se zadíval na lesk nejvzdálenějších chromovaných součástek, jsem usoudil, že je loď dlouhá asi tak padesát až šedesát stop nebo možná 19,5 metru. Plus minus něco.

V žádném případě to nebyla výletní lodička na nedělní projížďku po Temži. Spíš to vypadalo na závodní jachtu stavěnou na moře.

Kdysi jsem měl klienta, který si takovou závodní loď koupil z druhé ruky. Za těch třicet stop dobrodružství zaplatil dvacet pět tisíc a pokaždé, když si na ni vzpomněl, zářil. Ještě po létech jsem si pamatoval, co tehdy říkal: Takoví kanóni, kteří berou závodní plachtění vážně, si kupují každý rok novou loď, protože je pořád něco nového, a když si nekoupí lepší loď, tak nemůžou vyhrát, a jim jde samozřejmě o to, aby vyhráli. To mně stačí, když si mohu pěkně pohodlně a bezpečně plachtit o víkendech a o dovolené kolem Anglie. Tak jsem si teda koupil loď, kterou už jeden z těch kanónů vyřadil, protože je dobře

Možná, že to ode mne byla zbabělost, ale už jsem se skutečně na nic nezeptal. Za uplynulých osm dní jsem se od něho nedozvěděl vůbec nic, a kdybych mu nedal pokoj, nezískal bych nic než to, že bych se znovu octl o hladu a ve tmě, a mohl bych se připravit o slušnější zacházení, které mně v poslední době zpříjemnilo život.

Jakmile odešel, vylezl jsem nahoru, abych se rozhlédl. Kolem byly naskládané veliké balíky složených plachet, takže se mi obzor zúžil tak na osmnáct palců.

Lehl jsem si pro změnu na horní lůžko a představoval si, jak asi vypadá přístav, který byl tak dráždivě blízko, co na něm asi může být, podle čeho bych poznal, kde jsme. Nebe bylo bledě modré a slunce prosvítalo slabým oparem. Bylo teplo, jako když se vydaří jarní den. Dokonce jsem zahlédl i racky.

Najednou mě ovládla úplně živá představa, že kdybych jen mohl nahlédnout za ty balíky plachet, určitě bych spatřil přístav a pobřeží, kde jsem si hrával jako kluk. Možná že po celou tu dlouhou bláznivou plavbu jednoduše křižovali po la-manšském kanálu a že jsme skončili bez úrazu doma, u Ryde na ostrově Wight.

Zahnal jsem tu příjemnou představu. Nemohl jsem vědět s jistotou nic, leda snad to, že nejsme za polárním kruhem.

Zvenku se občas ozvaly zvuky, ale jen z veliké dálky a nic nenapovídaly. Četl jsem dál tu americkou detektivku a přemýšlel také o možnosti útěku.

Když se začínalo šeřit, přinesl večeři, ale když jsme jako vždy provedli výměnu pytlů, poklop nedovřel. Ten večer jsem se díval, jak se stmívá a jak zvolna nastává noc, a dýchal jsem svěží, voňavý vzduch. Laciné dary mohou mít obrovskou cenu.

Sobota, dvacátého šestého března. Ráno jsem v pytlíku našel čerstvé pečivo, čerstvý sýr a rajská jablíčka. Někdo musel být v přístavu na nákupech. Našel jsem také jednu láhev s vodou navíc a kousek opotřebovaného mýdla. Zadíval jsem se na mýdlo a napadlo mě, jestli mi ho dal z laskavosti, anebo proto, že už jsem mu příliš zapáchal. Pak mě napadla bláznivá myšlenka, že mi tam to mytí dal, abych byl čistý, až mě pustí ven.

Svlékl jsem se donaha a umyl se od hlavy až k patě. Místo žínky jsem použil ponožku. Po týdenní marné snaze udržovat čistotu s

Roztřeseně jsem se nadechl a v duchu jsem si uštědřil lekci o výhodách stoického postoje, ať prší či svítí slunce.

Po chvíli jsem vstal z přiklopeného záchodu a poprvé, co jsem byl na palubě, jsem se najedl za světla a viděl, co jím. Dvě vajíčka na tvrdo, suchary, tři trojúhelníčky a jedno jablko. Moc pestrý jídelníček to nebyl, ale určitě neměli v úmyslu mě umořit hlady.

Vrátil se asi tak za půl hodiny.

Zatraceně. Tak jen půl hodiny. Ačkoliv, zaplať pánbůh za to. Duševně jsem se připravoval na další hodiny temnoty.

Jenomže on ten poklop nedovřel, nechal ho přesně tak, jak byl, jen škvírou prostrčil další pytlík, tentokrát ale ne na provázku. Jednoduše ho hodil dolů. Než jsem stačil promluvit, byl pryč.

Pytlík se mi zdál lehký a poloprázdný, když jsem ho zdvihl. Podíval jsem se dovnitř.

Ne! To snad není možné. Směj se, probůh, a nebreč, protože zrnko laskavosti může s člověkem pohnout víc než týden mizérie.

Hodil mi jedny čisté ponožky a brožovanou detektivku.

Pak jsem většinu dne proseděl na přiklopeném záchodě a díval se škvírou pod poklopem. Když jsem si stoupl jednou nohou na bednu a rukama se chytil okraje otvoru, dosáhl jsem hlavou až nahoru, ale v té poloze bych měl slušný výhled, jedině kdyby ta mezera pod poklopem byla aspoň o dva palce širší, nebo kdybych měl oči až nahoře na čele.

Když jsem ale naklonil hlavu na stranu, viděl jsem spoustu lan, kladek, skasané plachty, veliký kus zeleného moře a v dálce na obzoru tmavý proužek pevniny.

Za celý den se na mém výhledu nic nezměnilo, jen ten pruh pevniny rostl a mě nepřestávalo bavit se na něj dívat.

Také jsem si zblízka prohlédl, jak je vlastně poklop připevněný. Zjistil jsem, že na něm udělali zvláštní úpravy na počest mé návštěvy. Kovové opěrky, které udržovaly poklop nadzdvižený, byly na pantech a sklápěly se dolů, směrem do kajuty, když bylo třeba ho dovřít. Poklop samotný byl připevněný k prknům paluby pořádnými, silnými panty a bylo ho možno při otevření sklopit až na zem.

Uvnitř v kajutě byly pevné zástrčky, kterými člověk mohl poklop zajistit zdola, na palubě byly další zástrčky, k zajištění shora.

Tak vypadalo běžné vybavení, dodané loděnicí. Na této lodi ale kdosi obohatil běžné vybavení tak, aby zevnitř, z kajuty na plachty nebylo možné otevřít poklop dokořán, což by jinak samozřejmě možné bylo. Přístup do skladu plachet a ze skladu musel být samozřejmě co možná snadný, aby se plachty daly snadno vytahovat a snadno vracet do beden, za běžných okolností by nikoho nenapadlo ztěžovat otevírání poklopu. V tomto případě byly přes poklop křížem natažené dva řetězy: jeden směrení-od přídě k zádi, druhý napříč, a konce měly zaklesnuté za kolíky, které se mi zdály být nově namontované. Řetězy pevně přidržovaly poklop na opěrkách. Kdyby se mi podařilo uvolnit ty řetězy, dostal bych se ven. Musel bych ale mít něco, čím bych je vyhákoval z těch kolíků. Kdyby. Obrovské, neřešitelné ‚kdyby'. Mezerou pod poklopem jsem sice dokázal prostrčit ruku, ale opravdu jen ruku. Na kolíky jsem zdaleka nedosáhl a nemohl jsem samozřejmě ani uvolnit řetězy. Neměl jsem ani dláto, ani kladivo, ani železnou páku, ani pilník, ani šroubovák, jen papírové kalíšky a láhev z umělé hmoty. Bezmocný pohled na nedosažitelnou svobodu je k zbláznění.

Když jsem nebalancoval na bedně a díval se ven, seděl jsem na zavřeném záchodě a četl detektivku. Byl to americký trhák, hrdina byl mistr v karate a z mého vězení by se nepochybně hravě vysekal během pěti minut.

Inspirován četbou jsem se znovu vrhl na dveře kajuty, ale vzdorovaly jako kamenná zeď. Asi jsem měl studovat nejen psychiatrii, ale také karate. V budoucnosti budu moudřejší.

Den rychle minul. Začínalo se šeřit. Nejasný pruh pevniny se přiblížil, vypadal skutečný, ale já neměl tušení, jaká to je země.

Vrátil se, spustil dolů pytel a čekal, zatímco jsem navazoval oba prázdné.

„Děkuji za ponožky a knížku," křikl jsem, když je vytahoval.

Přikývl a začal přivírat poklop.

„Prosím ne!" zavolal jsem na něho.

Zarazil se a pohlédl dolů. Asi ještě neskončil Den laskavosti k vězňům, protože mi poprvé řádně odpověděl.

„Blížíme se k přístavu. Ale až zastavíme, tak se uklidněte a Šetřte dechem, nemá smysl křičet, protože budeme kotvit venku, takže by vás stejně nikdo neslyšel."

Dovřel poklop. Snědl jsem kus šunky a pečené brambory v té dusné, dunící tmě a utěšoval se tím, že plavba zřejmě končí a že už mě snad nebudou dlouho věznit. Třeba už příští den budu z té díry venku a pak se třeba dočkám nějaké odpovědi na otázky.

Pesimistické pochybnosti jsem se snažil zaplašit.

Zvuk motoru se poprvé změnil, obrátky šly dolů. Na palubě se ozvaly rychlé kroky, křik, a pak bylo slyšet, jak šplouchla do vody kotva. Rachot řetězu se přitom ozýval tak blízko, jako by procházel přímo přístěnkem na plachty. Řetěz asi klouzal dolů hned za tenkou dřevěnou stěnou.

Motor ztichl. Všude bylo ticho. Skřípot i šplouchání zmlklo. Nikde se nic nepohnulo. Nejdřív jsem si myslel, že ten klid bude působit jako balzám, ale za chvíli jsem přišel na to, že je to naopak, že i nepříjemné vjemy jsou lepší než nic. Chvílemi jsem spal, chvílemi byl vzhůru a celé hodiny jsem uvažoval o tom, jestli by se člověk mohl zbláznit z pouhé nicoty.

Když zase přišel otevřít, bylo venku plné denní světlo, dopoledne. Spustil pytlík, vytáhl prázdný a chystal se zase zavřít.

Bezděky jsem prosebně nadzdvihl ruce. Zarazil se, podíval se dolů na mne.

„Nemůžu vás nechat, abyste viděl, kde jsme," řekl.

Poprvé se mi skoro omluvil, poprvé nepřímo připustil, že by se ke mně možná choval jinak, kdyby neměl své příkazy.

„Počkejte," zakřičel jsem, když začínal přiklápět.

Zarazil se. Byl ochoten mě vyslechnout.

„Nemohl byste kolem té díry dát nějakou zástěnu, abych neviděl na břeh? Aby se to nemuselo zavírat…"

Uvažoval. „No, uvidíme, pozdějc."

Připadalo mi to hodně dlouho, ale přece jen se nakonec vrátil a poklop nadzdvihl. Zatímco ho v té poloze upevňoval, zeptal jsem se: „Kdy mě odtud pustíte ven?"

„Nevyptávejte se."

„Já si nemůžu pomoct," vybuchl jsem. „Musím to vědět!"

„Chcete, abych to zase zavřel?"

„Ne."

„Tak se nevyptávejte."

Motor nastartoval. Tma, neúprosný hluk, vibrace, všechno bylo jako předtím. To je příliš, říkal jsem si. Opravdu příliš. Stále jsem měl jen dvě možnosti: buď si zachovat zdravý rozum, nebo se zbláznit. Určitě bylo obtížnější zachovat si zdravý rozum.

Mysli, opakoval jsem si. Mysli reálně! Nebo si opakuj básničky, počítej, vzpomínej, čím si krátili čas jiní vězni v dlouhé samovazbě po celé týdny, měsíce i roky.

Snažil jsem se nemyslet na tak strašlivě dlouhou dobu a soustředit se na přítomnost.

Motor potřeboval palivo. Za tu dlouhou plavbu už musel hodně paliva spotřebovat. Kdyby se mi podařilo zahulákat co nejvíc dokážu, až budou tankovat, třeba by mě někdo zaslechl. Sice se mi nezdálo pravděpodobné, že bych dokázal vyloudit dostatek decibelů, aby to vůbec někdo vzal na vědomí, ale za pokus to stálo.

Ozvalo se rachocení řetězu, zvedali kotvu, a já předpokládal, že loď vyplula, ačkoliv jsem žádný pohyb necítil.

Pak někdo postavil nahoru na poklop tranzistorové rádio a naplno ho zapnul. Hudba se marně snažila přehlušit motor, ale po chvíli jsem ucítil náraz a motor se zastavil.

Tankovali. Nade mnou burácela džezová hudba. Bylo vyloučeno, že by někdo na břehu mohl zaslechnout mne.

Brzy potom motor znovu naskočil. Loď se několikrát otřásla, a pak nic. Někdo odnesl rádio. Řval jsem, aby otevřeli poklop, ale namáhal jsem se zbytečně.

Loď se znovu začala houpat, a to konečně potvrdilo beznadějnou skutečnost. Vyplouvali jsme znovu na moře.

Hluk, tma a volné moře. Nevěděl jsem proč, nevěděl jsem, na jak dlouho. Ztrácel jsem kondici, bez pohybu, čím dál tím méně jsem dokázal čelit duševním stresům. Cekalo mě stejné týrání jako předcházející týden.

Sedl jsem si na zem zády ke dveřím, opřel se rukama o kolena a složil hlavu do dlaní. Nedovedl jsem si představit, jak dlouho to ještě můžu vydržet.

Pondělí jsem prožil v černé beznaději.

V úterý jsem utekl.

pomocí slané vody ze záchoda to byla úplná slast, když jsem se mohl pořádně namydlit. Vydrhnul jsem si obličej, uši a krk. Byl bych rád viděl, jak vypadám s vousy, neoholený.

Oblékl jsem si košili a spodky, které si už také dávno zasloužily mýdlo, a nasnídal jsem se.

Pak jsem poklidil kajutu, složil úhledně přikrývku a šaty a uložil je na úpravnou hromádku.

Dost dlouho trvalo, než jsem se smířil s tím, že moje naděje byly marné. Nikdo mě nepřišel vypustit.

Stejně je to zvláštní, jak brzy si člověk přestane vážit něčeho, po čem dlouho toužil. Když jsem žil ve tmě, toužil jsem po světle. Teď jsem světlo přijímal jako samozřejmost, ne jako luxus, a toužil jsem po prostoře, kde bych se mohl pohybovat.

Kajuta měla tvar rovnoramenného trojúhelníku, délka stěn byla asi tak šest stop. Palanda na jedné straně, bedny na plachty a záchod na druhé zabíraly skoro celou plochu místnosti. Zbýval jen malý trojúhelníček u dveří, dlouhý jen asi čtyři stopy. Mohl jsem v něm udělat buď dva krátké kroky nebo jeden dlouhý. Jakýkoli pokus o dřepy s upažením znamenal riziko, že se o něco uhodím. Jedině jsem se mohl postavit na hlavu u dveří kabiny a to jsem také dvakrát udělal. Je až k nevíře, jaké nesmysly je člověk nakonec schopen dělat. Stejně jsem se při druhém stoji na hlavě praštil do nohy o okraj bedny na plachty. Pak už jsem jógu raději vynechal. Kdybych se pokusil o polohu lotos, asi bych se mezi tím různým harampádím zaklínil tak, že by mě z toho už nikdo nedostal.

Neodolatelně mě pudilo křičet a řvát z plných plic. Věděl jsem, že by mě nikdo neslyšel, ale to nutkání nemělo s racionálním myšlením nic společného, prostě pramenilo z pocitu marnosti, bezmoci a klaustrofobie. Věděl jsem, že kdybych se tomu nutkání poddal a začal křičet, skončilo by to tím, že bych se rozbrečel. Představa, že právě tohle možná chtěli docílit, na mě způsobila jako veliká morální vzpruha. V hlavě mi to sice řvalo a křičelo dál, ale já nevydal ani hlásek.

Když jsem se konečně vyrovnal se skutečností, že nenad-chází Den amnestie, věnoval jsem mnoho času studiu záchoda, tedy studiu mechanismu záchoda, ne filozofickým úvahám o tomto zařízení.

Veškeré zařízení kajuty bylo buď pevně vestavěné, nebo měkké, poddajné. Od samotného začátku jsem neměl přístup k ničemu, co by mohlo sloužit jako zbraň nebo nástroj. Dostával jsem jen takové jídlo, které jsem mohl jíst rukama, a vždy bylo zabalené buď ve staniolu nebo v průhledné měkké fólii. Žádné talíře. Nic z kovu, z porcelánu nebo ze skla. Žárovka u stropu byla vyšroubovaná a chyběla tam dokonce i zevní matná skleněná koule, která tam určitě patřila.

Vyprázdnili mi kapsy. Pilníček na nehty, který jsem vždy pečlivě nosil v náprsní kapse, byl pryč, pryč bylo také pero, a z kapsy u kalhot mi zmizel kapesní nůž.

Sedl jsem si na podlahu, zdvihl víko a začal si zblízka prohlížet hygienické zařízení.

Mísa, páka na splachování, pumpa, nějaké trubky a kohoutek, kterým se reguloval přívod mořské vody. Všechno bylo pevné a solidně vyrobené, aby to odolalo divokému zmítání na moři. Cokoliv zfušovaného by se rozpadlo.

Splachovací páka byla vzadu přidělaná na kloubu pevně ke stěně, vpředu měla dřevěné držadlo. Asi uprostřed byla na páce připevněná spojovací tyč, která vedla k pumpě a pohybovala pístem. Celá splachovací páka od držadla až ke zdi měřila asi osmnáct palců.

Toužil jsem po té páce jako maniak, ale nemohl jsem přijít na to, jak se jí zmocnit, když nemám žádné nástroje. Kloub u zdi i závěs pístové tyče byly zajištěny silnými šrouby s pevně utaženými matkami, které snad utáhl sám Atlas. Pouhý holý palec a ukazovák se s nimi nemohl měřit: Vím to dobře, protože jsem to zkoušel vytrvale dva dny.

Kleště. Království za kleště nebo klíč!

Když nemám kleště ani klíč, tak co?

Zkusil jsem to s košilí; sice mně trochu uchránila kůži s klouby, ale matky se nehnuly, byly nezdolné jako skála. Jako kdyby se člověk pokoušel vyměnit kolo jen prsty a s kapesníkem.

Co kalhoty? Samotná látka klouzala ještě víc než košile, ale pasovka vypadala nadějně. Zkusil jsem to s ní, protože v ní v úzkém proužku byla vetkaná guma, aby z kalhot nevy-lézala košile, když někdo nenosí pásek. Když jsem kolem matky natáhl ten kousek pasovky s pryží, neklouzalo to a situace přece jen vypadala nadějněji. Úspěch se ale nedostavil ani po dlouhé a vytrvalé snaze.

Den se vlekl. Seděl jsem na podlaze a nepřestával s pokusy pohnout matkami, které se hnout nechtěly. Stejně jsem neměl nic jiného na práci.

K večeři jsem měl šunku z konzervy. Pečlivě jsem oloupal tučné a snědl jen libové kousky.

Poklop zůstal pootevřený.

Poděkoval jsem za mýdlo a na nic jsem se neptal.

Neděle. Už druhá neděle. Jakým právem mě tu tak dlouho dusí bez jediného slůvka vysvětlení! Venku si civilizovaný svět žije jakoby nic a já tu zatím zahnívám jako Muž v železné masce. Tedy skoro.

Namazal jsem konce šroubů a matky tlustým ze šunky v naději, že by to mohlo pomoct. Skoro celý den jsem zahříval matku u pístové tyče, pečlivě ji promazával, pokud to šlo, a pokoušel se s ní pohnout pomocí pasovky od kalhot.

Nic.

Občas jsem se zdvihl a protáhl, vylezl nahoru a podíval se, jestli tam ještě jsou ty balíky plachet, které mi bránily ve výhledu. Byly pořád tam. Chvilkami jsem si četl. Pak jsem pro změnu záchod přiklopil, sedl si na něj a koukal do zdi. Poslouchal jsem, jak křičí racci.

Můj starý, všední život se mi zdál na míle vzdálený. Moje jediná životní realita byl přístěnek na plachty. Ostatní bylo k nepochopení.

Skutečnost byla jen pusté lány prázdných dní a hodin.

Pomalu se blížila noc, tma houstla. Skončila neděle a nastal další den, pondělí. Přišel se snídaní mnohem dříve než jindy a sotva jsme si vyměnili pytlíky, začal zavírat poklop.

„Prosím ne!“ volal jsem.

Zarazil se jen na vteřinu a chladně se na mě podíval.

„Musím,“ řekl.

Křičel jsem, aby otevřel, ještě dlouho poté, co odešel a zanechal mě ve tmě. Jakmile jsem začal křičet, nedokázal jsem přestat. Všechen ten nadržený řev a vzpoura najednou vybuchly a vyrazily ze mne v hrozných skřecích, jako by se protrhla hráz. Jestli se hráz zhroutí úplně, zhroutím se také. Nacpal jsem si do úst polštář a donutil se k mlčení. Chtělo se mi tlouct hlavou o zeď.

Vysoukal jsem se na palubu po břiše a skulil se vpravo, pod kosatku. Dolezl jsem k zábradlí, chytil se za ně a bokem je přeskočil. Letěl jsem do moře po nohách, jako kůl.

Nebyl to sice nejbezpečnější způsob vystoupení z lodi, ale já to přežil. Snažil jsem se zůstat pod vodou, pokud mi to plíce dovolily. Snad nikdy jsem nezažil tolik strachu, jako než jsem se znovu vynořil. Opatrně jsem vystrčil napřed nos, pak ústa a oči. Loď už se ode mne vzdálila na sto yardů a pokojně plula dál.

Nabral jsem zhluboka dech, potopil se a začal plavat pod vodou směrem ke břehu. Plaval jsem opatrně, abych cákáním zbytečně nepřivolal pozornost.

Voda byla chladná, ale nebyla tak studená, jak bych očekával. Když jsem se znovu vynořil, zdálo se mi, že mám ke břehu asi tak jednu míli, ale na moři se vzdálenost těžko odhaduje.

Loď plula klidně dál. Jistě měla nějaké jméno, ale v tom chvatu a rozčilení jsem si ho nepovšiml. Uvažoval jsem o tom, za jak dlouho asi přijdou na to, že jsem utekl. Budu-li mít štěstí, tak v době večeře.

Pobřeží mně připadalo jako země zaslíbená. Vlevo kamenité, s travnatými ostrohy, ale přímo přede mnou bylo zelenější, byly tam domy a hotely a před nimi proužek písčité pláže. Civilizace, horká koupel, svoboda a holicí strojek. Uplavat míli je pro průměrného plavce víc než dost a já zdaleka neměl tolik sil jako dříve.

Ohlédl jsem se na loď. Plula podél pobřeží, vzdalovala se.

Hlavní plachta už nebyla vzedmutá, visela podél stěžně.

Srdce mi vynechalo. Ach ne! Jestli sundávají plachty, uvidí, že je poklop otevřený.

Tak. Teď už musí vědět, že jsem zmizel.

Usilovně jsem plaval k pobřeží, až se mi z toho točila hlava, před očima i v hlavě mi kroužily černé mžitky.

Do té černé díry se nevrátím. Tam se prostě nevrátím!

Když jsem se znovu ohlédl, plachty byly dole a loď se otáčela.

Hotely na pobřeží stály v písčitém zálivu, byly dva, bílé, veliké, s řadami balkonů a kolem nich shluk dalších menších budov. Na pláži jsem viděl nějaké lidi a ve vodě asi čtyři nebo pět plavců.

Ještě asi tak pět set yardů.

Než uplavu pět set yardů, uplyne sto let.

5

V pondělí v noci loď někde zakotvila. Zůstala stát po večeři a znovu vyplula v úterý dopoledne. Skoro celou tu dobu pršelo, slyšel jsem, jak déšť bubnuje na poklop. Byl jsem rád, že motor aspoň na nějaký čas mlčí, ale život stejně nestál za nic.

Když mi ráno přinesl snídani a upevnil poklop v nadzdvi-žené poloze, ulevilo se mi až k pláči.

Krátce poté vypnuli motor a napjali plachty. Šedivé nebe se zvolna vyjasňovalo.

Snědl jsem vajíčka na tvrdo a jablka. Zarazil jsem se nad tlustým krajícem chleba, který byl poprvé s máslem. Utrhl jsem si knoflík z košile, použil ho jako škrabku a snažil se přenést co nejvíce másla na vzdorující matky a šrouby na splachovadle. Pak jsem ten krajíc teprve snědl. Sedl jsem si na podlahu a zahříval šrouby jeden po druhém dlaní v naději, že se máslo a tučné ze šunky rozpustí do závitů.

Potom jsem utrhl z kalhot celý kus pasovky s gumou a vylovil z jedné bedny bílou bezpečnostní síť, kterou jsem tam hodil předtím, když skončila bouře.

Vlastně jsem si veliké naděje nedělal, spíš jsem vyvíjel činnost pro činnost. Obtočil jsem pružný pásek dvakrát kolem matky u šroubu, který přidržoval pístovou tyč, protože ta matka byla nejsnáz dosažitelná, a pak jsem na ni nasadil chromovaný háček, který sloužil k přichycování sítě na horní lůžko. Pak jsem za síť táhnul.

Asi vteřinu to drželo, ale pak se háček sesmekl, spadl. Zkusil jsem to znovu. Pásek jsem tentokrát namotal složený tak, aby stranou, na které byla vetkaná pryž, doléhal jak na matku, tak na háček. Tentokrát se háček ani nehnul. Matka také ne.

Znovu jsem několikrát zabral. Když jsem zatáhl příliš velkou silou, sklouzl pásek i háček. Tím to končilo. Nic. Hodil jsem znechuceně síť zpátky do bedny.

Nekonečně dlouho jsem seděl s rukou na matce šroubu u pístové tyče, až byla horká jako penízky v ruce děcka. Pak jsem matku třikrát obtočil páskem, abych ji mohl vzít pořádně do ruky, a zabral jsem, co mi síla stačila.

Pásek látky se mi otočil v prstech.

Zatraceně! Byl jsem zoufalý. Stáhl jsem pasovku a znovu ji namotal a co možná ještě pevněji jsem matku sevřel a zabral.

Pásek se znovu otočil.

Je to možná směšné, ale teprve po třetím otočení mi došlo, že se otáčí matka na šroubu, a ne látka na matce.

Neuvěřitelné. Seděl jsem jako idiot s otevřenými ústy. Třásl jsem se rozčilením, div jsem se nedal do smíchu. Jestliže sundám tuhle matku, povolí i ta druhá?

S první jsem nespěchal. Stejně jsem neměl co dělat. U druhé, té zadní, jsem byl hrozně nedočkavý.

Matku jsem nahřál, pak jsem kolem ní obtočil pásku, vzal za ni a zapjal svaly. Nic.

Znovu.

Nic.

Musí se hnout, říkal jsem si zuřivě, prostě musí. Po několika marných pokusech jsem začal systematicky uvažovat.

Možná že ty počáteční marné snahy s háčkem od sítě přece jen mohly být k něčemu dobré. Vytáhl jsem síť, zaklesl jeden z háčků za matku u pantu a s vervou jsem táhnul. Jakmile háček sklouzl, znovu jsem jej pečlivě nasadil. Pak jsem matku nahřál stejně důkladně jako tu první, až teplo z mé dlaně proniklo do nitra kovu a roztavilo všechen tuk do závitu. Pak jsem znovu obtočil matku páskou a div jsem si nepřetrhal všechny šlachy v paži, jakou silou jsem zabral.

Páska se mi zase otočila v ruce a znovu jsem si uvědomil teprve při třetím otočení, kdy už jsem tolik síly vynakládat nemusel, že jsem vyhrál.

Vylezl jsem na bednu na plachty a díval se škvírou na volný svět. Vlevo jsem viděl jen nebe a třpyt slunce na vlnách. Když jsem se podíval vpravo, div jsem ze své rozhledny nespadl. Vpravo byla plachta a pod ní, blízko, jsem viděl skalnatý, zelený břeh.

Najednou mi připadlo, že kdyby v tu chvíli přišel a zavřel poklop, skoro by se mi ulevilo.

Pokračoval jsem v akci ze zoufalství. Byl jsem si naprosto jistý, že kdyby mě přistihl při pokusu o útěk, svázal by mi ruce a nechal by mě potmě a možná i o hladu.

Představa, že by se mi útěk nezdařil, byla hrozná. Tak, jak jsem tam žil až do té chvíle, to bylo sotva snesitelné. V případě nezdaru by to bylo nesnesitelné.

Proč jsem se ale tolik dřel s těmi matkami, když jsem se takového rizika bál?

Vrátil jsem se k záchodové míse a odšrouboval matky. Pak jsem vytloukl šrouby a vytáhl splachovací páku.

Bez páky nešlo spláchnout. Napadlo mě, že by mi to také zpestřilo život, kdybych přece jen v kajutě uvízl.

Na palubě nebylo po nikom ani vidu ani slechu. Stále jsem nedokázal zjistit, jestli má loď automatického pilota, nebo je u kormidla nějaký člověk.

Zaváhal jsem jen bleskově a jen v duchu. Když si to teď zpětně vybavuji, musel jsem jednat velice rychle.

Sklopil jsem opěrky, na kterých spočíval poklop, jako bych ho chtěl dovřít. Díky tomu trochu povolily zkřížené řetězy, kterými byl poklop připevněný. Mezera se značně snížila, byla to už opravdu jen škvíra. Prostrčil .jsem páku ven směrem ke kolíku, na který byl navlečený jeden článek řetězu.

Díky dlouhým hodinám pečlivého pozorování jsem došel k závěru, že řetězy nijak jinak zajištěny nejsou. Nejspíš jim připadlo, že musí stačit, navléknou-li řetěz na kolík, když já určitě nemám žádný nástroj, kterým bych ho dokázal uvolnit. Zaklesl jsem páku do řetězu na pravé straně a zatlačil. Řetěz poskočil a navlečený článek s neuvěřitelnou elegancí spadl z kolíku.

Nezastavil jsem se v činnosti ani na vteřinu, jen jsem v duchu zajásal a znovu jsem zapracoval pákou, tentokrát u kolíku, na kterém byl připevněn řetěz probíhající směrem od přídi k zádi. Zatlačil jsem vpředu a řetěz opět bez protestů sklouzl z kolíku.

Teď už jsem nemohl couvnout, řetězy jsem znovu upevnit nemohl. Musel jsem otevřít poklop a vylézt ven. Neměl jsem na vybranou.

Nejdřív jsem vystrčil na palubu páku, bral jsem ji s sebou pro nejhorší případ, kdyby mě měli chytit. Pak jsem oběma rukama uvolnil poklop od opěrek a zeširoka ho otevřel. Pomalu jsem ho pokládal na palubu, měl jsem strach, abych nepadl na prkna z výšky a aby ta rána nepřivolala posádku.

„Jmenuji se Roland Britten, bydlím v Newbury a jsem daňový účetní. Před dvanácti dny mě unesli a od té doby mě věznili na lodi. Proč, to nevím. Nevím, kdo jste, ale kdyby se jim podařilo mě chytit a odvléct zpátky, mohla byste to prosím oznámit policii? Opravdu, zoufale potřebuji vaši pomoc.“

Chvíli bylo ticho. Měl jsem strach, že jsem to přehnal, že mi nevěří, ale já jí to přece pro jistotu říct musel.

Asi dospěla k nějakému rozhodnutí. „Tak, a teď je na čase, abyste zmizel,“ prohlásila energicky.

„Kam?“

„Do mé ložnice.“

Ta dovedla člověku vyrazit dech! Přestože jsem byl v tak nezáviděníhodné situaci, dal jsem se málem do smíchu.

„Vidíte mě?“ zeptal jsem se.

„Vidím z vás jen nohy. Jinak jsem vás viděla celého, když jste lezl z vody a když jste se škrábal sem nahoru.“

„Jak se dostanu do vaší ložnice, když mám na sobě jen mokrou košili a spodky?“

„Chcete se těm chlapům vyhnout nebo ne?“

Na to bylo zbytečné odpovídat.

„Zůstaňte ležet,“ sykla ostře, přestože jsem se ještě ani nepohnul. „Dívají se sem. Nějaký člověk sem ukazuje.“

„Ach ne!“

„Počkejte!“ Dlouho bylo ticho. Pak řekla: „Jdou zpátky po pláži k svému člunu. Jestli se tam nezdrží a jestli vyrazí směrem sem, budeme muset jít.“

Otupěle jsem čekal a trochu jsem se modlil.

„Hned nad námi je pěšinka,“ řekla. „Podám vám ručník. Zabalte se do něj a vyjděte na tu cestu.“

„Jdou sem?“

„Ano.“

Nad balvanem u mé hlavy se ukázal cíp strakaté osušky. Vůbec se mi nechtělo vstát z mého nejistého úkrytu, neměl jsem na to dost silné nervy.

„Dělejte, pospěšte si a neohlížejte se.“

Vstal jsem zády k moři. Crčela ze mne voda. Přitáhl jsem si osušku, zabalil se do ní jako do tógy a vyrazil do skalnatého svahu k pěšince.

Přinutil jsem roztřesené svaly k zoufalým výkonům. Kdybych se aspoň dostal k těm plavcům, ztratil bych se mezi nimi.

Loď předtím pod plachtami příliš rychle neplula. Zpátky, hnána motorem, popluje mnohem rychleji. Bál jsem se ohlédnout, bál jsem se, že už bude příliš blízko. V duchu jsem ho viděl, jak stojí na palubě, ukazuje na mne a řídí loď tak, aby mi odřízl cestu k pobřeží. Skoro jsem cítil, jak mě vytahují háky z vody a vlečou na palubu. Když jsem si konečně dodal odvahy a podíval se, bylo to dost špatné, ale loď ještě stále nebyla natolik blízko, abych mohl někoho na palubě zřetelně rozeznat.

Když jsem se znovu ohlédl, bylo to už zlé. Blížila se jako pronásledující šelma. K nejbližšímu bodu pevniny jsem to měl ještě asi tři sta yardů a to byla rozeklaná skaliska, ne pozvolný písčitý břeh. Písčitá pláž byla ve středu zálivu, do stran vybíhalo skalnaté pobřeží. Ne, k tomu písku nikdy nedoplavu.

Ale zase… námořní lodě mají střední kýl… nemohou dojet až k pláži… možná, že by to tam bylo přece jen lepší.

Byl jsem k smrti unavený, jako nikdy, ani ten nejtěžší steeple mě takhle nezbavil všech sil, dokonce ani ty steeply, které jsem prohrál, protože jsem nebyl ve formě. Pohyboval jsem se ve vodě čím dál tím pomaleji, a přitom tolik záleželo na rychlosti! Dospěl jsem do stadia, kdy jsem měl co dělat, abych se vůbec udržel nad hladinou.

Zprvu jsem si to neuvědomil, ale byl tam spodní proud, který mě táhl doleva, pryč od písčité pláže. Nebyl nijak silný, ale na mě stačil, už jsem neměl na to, abych ho přemohl.

Znovu jsem se ohlédl.

Vyděsil jsem se. Stál na palubě, na přídi, rukou si stínil oči. Vedl loď mnohem blíže pevniny, než když jsem z ní utekl a pečlivě si prohlížel pobřeží.

Už jsem dělal jen chabá, nemohoucí tempa. Bylo mi jasné, že k pláži nedoplavu. Proud mě neúprosně strhával ke strmějšímu břehu vlevo, kde les dosahoval na deset stop k moři a pod lesem byly skály.

Byl jsem ve stadiu, kdy mi přišlo lepší se utopit než se nechat chytit. Měl jsem jen strach, jestli bych se vůbec dokázal utopit naschvál. Vtom jsem ale zjistil, že už nevidím, jak se pobřeží táhne do dálky, že už jsem konečně v náručí zálivu. Když jsem se ohlédl, loď nebyla vidět.

Dlouho to netrvalo. Za chvíli se objevila a plula přímo do středu zátoky, kde zakotvila. Ohlížel jsem se přes rameno a žaludek se mi svíral. Viděl jsem, jak odepínají nafukovací gumový člun a spouštějí ho na vodu. Měl jsem dojem, že spustili dolů také přenosný motor a vesla. Do člunu nalezli dva muži.

Slyšel jsem, jak motor naskočil. Ke břehu mi už chybělo jen třicet stop, ale mně to připadalo jako třicet mil.

Zahlédl jsem před sebou mezi balvany betonový chodníček, který vedl až do vody. Směrem k písčité pláži jich bylo několik, asi pro plavce. Pro plavce, který se teď právě hlemýždím tempem blížil se smečkou vlků v patách, byl ten chodníček nesmírně vítaný.

Nafukovací člun odrazil od lodi a zamířil bachratou přídí k pobřeží.

Doplaval jsem k betonu, který vyčníval jen jako* plochý schůdek několik palců nad hladinou.

Nebylo tam nic, čeho by se člověk chytil. Jen ten holý schod. Opřel jsem se o něj dlaní, vysoukal nahoru nohu, a pak jsem poručil zemdleným svalům, aby mě vytáhly vzhůru. Padl jsem na břicho.

To nestačí, to přece nestačí, člun se přiblíží a já tu ještě budu ležet.

Zpola strachy, zpola námahou se mi rozbušilo srdce. Zoufalství mě přimělo k tomu, abych se zvedl na všechny čtyři a odplazil se schovat mezi balvany.

Za běžných okolností by to bylo snadné. Břeh nebyl tak strmý. Dítě by hravě vyskočilo tam, kam já se pracně soukal. Vylezl jsem asi šest stop po balvanech, až jsem se dostal k malému dolíku, zpola zaplněnému vodou. Skulil jsem se dolů a zůstal tam ležet celý udýchaný a vyčerpaný. Slyšel jsem, jak zvuk motoru sílí.

Určitě mě zahlédli, říkal jsem si zoufale, viděli, jak vylézám z vody. Kdybych ale zůstal u toho chodníčku, hned u kraje, už by mě určitě našli. Ležel jsem tam v beznaději, zničený. Nedovedl jsem si představit, jak dokážu přežít to, co mě čeká.

Člun se blížil. Ani jsem se nepohnul. Když mě chtějí, musí si mne najít, musí mne odnést, a pokud mi zbývá nějaký dech, budu křičet, snad to zaslechne někdo na pláži… ačkoliv, ti lidé tam byli tak daleko, že i kdyby slyšeli nějaký křik, považovali by to asi za žert.

Motor ztichl. Ozval se jeho hlas. Mluvil důrazně, ale nekřičel.

„Promiňte, neviděla jste tady někde našeho kamaráda, ne-připlaval od moře? Myslíme, že přepadl přes palubu.“

Odpověděl mu ženský hlas, tak blízko, že mě to skoro omráčilo: „Ne, nikoho jsem neviděla.“

„On bere drogy, možná, že se choval podivně,“ dodal.

„V tom případě dobře mu tak,“ řekla karatelsky. „Ne, já si četla, nikoho jsem neviděla. Vy jste tam z té lodi?“

„Ano. Myslíme si, že nám přepadl přes palubu asi někde tady. Slyšeli jsme sice šplouchnutí, ale mysleli jsme, že to byla ryba. Došlo nám to až potom.

„Lituji. Budete se muset poptat na pláži.“

„My to bereme z tohohle konce, na pláž se ještě dostaneme.“

Ozval se skřípot, jak nasazovali vesla a jak zabrali, aby se dostali od břehu. Ležel jsem dál bez pohnutí a jen jsem doufal, že ta neznámá nedostane hysterický záchvat, až mě uvidí, a že ty lidi nepřivolá zpět.

Zaslechl jsem ho, jak se o kus dál stejnými slovy vyptává dalších lidí.

Vtom promluvila: „Nebojte se, já o vás vím.“

Neodpověděl jsem. Vzala mi dech.

Po krátké odmlce se zeptala: „Berete drogy?“

„Ne,“ zašeptal jsem.

„Co jste říkal?“

„Ne.“

„Hm. Radši se zatím nehýbejte. Jdou na to metodicky. Myslím, že se dám jako do čtení.“

Bylo to neuvěřitelné, ale já ji poslechl na slovo. Ležel jsem napůl ve vodě. Rytmus mého dechu a tepu se zvolna uklidňoval. „Přistáli na pláži.“

Srdce se mi znovu rozbušilo. „Prohledávají to tam?“ zeptal jsem se úzkostlivě.

„Ne, jen se vyptávají, aspoň myslím.“ Odmlčela se. „Jsou to zločinci?“

„Nevím.“

„Ale… myslíte, že by vás odtud odtáhli násilím? Takhle před svědky?“

„Ano. Slyšela jste je. Kdybych křičel o pomoc, řekli by, že blázním, protože jsem pod drogami. Nikdo by jim nebránil.“

„Jsou na vzdáleném konci zátoky, vyptávají se.“

„Váš přítel z lodi byl dole v hale a ptal se každého, kdo mluvil anglicky, jestli tu neviděl takového bláznivého mladíka, jestli se tu dnes neobjevil na pobřeží. Všichni řekli, že ne. Ten pán vypadal velice ustaraný.“

„Asi si myslí, že jsem se utopil.“

Loď už v zátoce nebyla. Asi odjela zakotvit někam jinam a on se vrátil do Caly St. Galdana vozem. Zajímalo by mě, jak dlouho a jak důkladně mě hodlá hledat. Čím více se bojí člověka, pro kterého pracuje, tím bude asi důkladnější a jen tak se nevzdá.

Večer byl chladný. Slečna Pinlocková zavřela skleněné dveře a otevřela láhev Marqués de Riscal.

„Vyprávějte mi, jak vlastně ta plavba probíhala,“ vyzvala mne a podala mi skleničku.

Vyprávěl jsem jí začátek a konec, prostředek jsem zkrátil.

„Je to podivné,“ řekla.

„Až se vrátím domů, pokusím se zjistit, o co vlastně šlo.“

Vážně se na mne zadívala. „Třeba to ještě neskončilo…“

Měla nepříjemný zvyk vyslovit nahlas to, co mě v duchu strašilo.

Popíjeli jsme výborné víno a ona mi přitom vyprávěla o svém činorodém životě.

„Mě to baví,“ zakončila prostě.

„To vidím.“

Chvíli bylo ticho. Pozorně se zahleděla do své skleničky.

„Nechtěl byste se se mnou vyspat?“

Nevychovaně a neelegantně jsem na ni zůstal s otevřenými ústy civět. Pak jsem se rychle sebral, uvědomil jsem si, že ji tím urážím.

Když jsem se vzpamatoval z počátečního šoku, podívala se na mne.

Tvářila se klidně a věcně jako předtím, ale současně přece jen trochu zranitelně a rozpačitě. Zčervenala.

Bylo jí asi tak čtyřicet dva až čtyřicet pět. Měla tmavohnědé vlnité vlasy, mírně prošedivělé, upravený účes, ale ne módní, na širokém čele vrásky, výrazný nos, ústa s mírně svěšenými koutky, drobnou bradu. Její hnědé oči vypadaly malé, ale asi je zmenšovaly brýle. Vějířky vrásek se jí objevovaly všude, kde se vrásky objevují. Měla výrazný, zajímavý obličej, ale přitažlivá nebyla, alespoň ne pro mne.

„Proč?“ zeptal jsem se slabomyslně.

Zarděla se ještě víc a potřásla hlavou.

Ta chvilka odpočinku v mém dolíku mi pomohla zmobilizovat překvapující rezervy energie. Možná to bylo také ze strachu. V každém případě jsem šplhal po balvanech mnohem hbitěji než předtím.

„Jdu za vámi. Neohlížejte se. Až dojdete na pěšinku, dejte se vpravo. A neutíkejte!“

„Ano, prosím,“ zamumlal jsem. S andělem strážným se člověk nehádá.

Zpola písčitá, zpola kamenitá cesta byla vroubená stromy. Mezi větvemi probleskovalo slunce. Nebýt těch zvláštních okolností, bylo tam hezky.

Došla mě v místě, kde se cestička rozšířila. Kráčela pak po mém boku, směrem od moře.

„Odbočte po pěšině doleva a nechoďte tak rychle.“

Podíval jsem se na ni. Byl jsem zvědav, jak vypadá. Vypadala tak, jak jsem si ji představoval podle hlasu. Energická paní středního věku, s brýlemi na nose, klidná, sebejistá, věcná. Byla hodně velká, skoro šest stop, hubená, žádná kráska.

Měla na sobě světle růžovou halenku, béžové plátěné kalhoty, sandály a v ruce nesla objemnou plátěnou tašku s věcmi na koupání.

Koupání. V březnu.

„Kde vlastně jsme?“

„Cala St. Galdana.“

„Kde jeto?“

„Přece Menorca.“

„*Kde?*“

„Nezastavujte se. Na Menorce.“

„Je to ostrov u Mallorky?“

„Ovšem. Copak jste to nevěděl?“

Zavrtěl jsem hlavou. Cestička vedla na vrchol mírného svahu a pak zase klesala mezi stromy na druhou stranu kopečka.

Když jsme byli na nejvyšším bodu, ohlédla se vpravo.

„Ti lidé právě jdou po spodní cestě směrem k místu, kde jsem seděla. Teď by neškodilo trochu přidat do kroku, ne?“

„Přinejmenším,“ vzdychl jsem.

Přidat znamenalo zakopávat bosými palci u nohou o vyčnívající kameny, protože jsem měl nohy slabé jako z hadrů.

„Zatímco budou hledat mezi balvany, stačíme dojít do hotelu,“ řekla.

Klopýtal jsem dál a šetřil dech. Ohlédl jsem se. Za námi na pěšince nikdo. Žádná krvežíznivá smečka. Proč jenom mám pocit, že musí prohlédnout skály i stromy a musí mě vidět, ať jsem kde jsem?

„Přes ten malý můstek a přes silnici. Támhle je můj hotel.“ Ukázala rukou.

Byl to jeden z těch dvou velikých bílých. Dorazili jsme k zasklené hale a vešli dovnitř. Dostali jsme se k výtahu, aniž nás někdo oslovil. Vyjeli jsme do pátého patra. Vytáhla z tašky klíče a otevřela dveře pokoje číslo 507.

Téměř nikoho jsme cestou neviděli. Sluníčko ještě hezky svítilo a většina návštěvníků byla u vody. Personál asi spal.

Pokoj měl balkon s vyhlídkou na moře, manželské postele, dvě křesla, žlutý koberec a oranžovo-hnědé záclony. Běžný hotelový pokoj. Nepovalovaly se tam skoro žádné věci mého strážného anděla.

Přešla k otevřeným skleněným dveřím a ven na balkon.

„Chcete se podívat?“ zeptala se mě.

Opatrně jsem jí nakoukl přes rameno. Z té výšky bylo vidět celý záliv jako na dlani. Loď kotvila uprostřed. Člun stál na pláži. Vpravo byl výběžek, na který jsem vylezl z moře, a mezi stromy jsem krásně viděl cestičku, vinula se směrem k pláži jako skvrnitý žlutý had.

Po cestě šli dva muži, vpředu můj známý věznitel, a mířili na pláž. Šli pomalu, ustavičně se cestou rozhlíželi, až došli k člunu, pak ho vynesli na moře. Oba nastoupili a nastartovali motor. Odrazili od břehu.

Měl jsem pocit, že ze mne vyprchaly poslední síly.

„Dovolíte, abych se posadil?“ zeptal jsem se.

6

Díky telefonu, díky našemu konzulovi, bance a přátelům se mi podařilo odletět do Anglie už následující večer. Do té doby jsem ale stihl nastřádat nezapomenutelné zážitky se slečnou Hilary Margaretou Pinlockovou.

Zeptala se mě na míry, odešla nakupovat a přinesla mi novou garderóbu.

Půjčila mi koupelnu. Pak si mě prohlédla, když jsem byl umytý a oblečený, a rozhodla, že ještě zajde pro holicí strojek. Protestoval jsem, ale šla stejně. Zastavit slečnu Pinlockovou bylo asi stejně náročné jako zastavit lavinu.

Se značnou dávkou úlevy jsem z obličeje seškrábal dvanác-tidenní strniště, když jsem se letmým pohledem do zrcadla přesvědčil, že by mi vousy neslušely. Dvanáct dní věznění způsobilo, že jsem byl bledý a pohublý. Měl jsem propadlé tváře a kruhy pod očima, což jsem předtím neměl. Drobnosti, které trocha svobody hravě spraví.

Při druhém nákupu opatřila také chleba, sýr a ovoce. Vysvětlila mi, že na ostrov přijela prostřednictvím cestovní kanceláře a má plnou penzi a že v hotelu pasantům neservírují.

„Půjdu jako vždy v sedm k večeři, vy se zatím najezte tady,“ řekla.

Z toho, jak jednala, i z jejích poznámek bylo cítit, že je zvyklá dělat rychlá, pevná rozhodnutí, zvyklá velet.

„Nejste vychovatelka?“ zeptal jsem se zvědavě..

„Ne,“ odpověděla bez úsměvu. „Jsem ředitelka školy.“

„Ach tak.“

Přece jen se usmála. „Na střední dívčí škole v Surrey.“

Pobaveně se dívala, jak tu informaci vstřebávám a jak se na ni začínám dívat jinýma očima. Tak žádná panovačná, dobročinná stará panna, ale vzdělaná, úspěšná žena, která dosáhla vysokého postavení.

„Ano. Já…“ pokrčila rameny. „Když mi dáte ta čísla, požádám v centrále, aby vás spojili.“

„Budu se potřebovat někde vyspat,“ poznamenal jsem.

„Vaši přátelé by se sem mohli vrátit a mohli by se ptát, jestli tu někdo cizí nesháněl nocleh,“ namítla.

To mě také napadlo. „Jistě. Ale…“

Ukázala na jednu z postelí. „Můžete spát tady, já jsem tu sama. Přítelkyně, která se mnou měla jet, to na poslední chvíli musela odříct.“

„Ale…“ zarazil jsem se.

Klidně čekala.

„Tak dobře. Děkuji vám.“

Když se po večeři vrátila, přinesla s sebou jednu láhev vína a jednu novinku.

Seděla úplně bez pohnutí. Chvilku jsem měl dojem, že teď, když jsem svolný, by ona nejraději couvla, ten strach ze studentských let tak úplně nezmizel.

„Nemusíte," řekla.

„Ne, ale já chci." Nebe nechť odpustí lhářům.

Promluvila tiše, spíš pro sebe: „Takovou příležitost už nikdy mít nebudu."

Hlas touhy, váhající před skokem do tmy. Věděl jsem, že má silného ducha a že se přes tu situaci dobře přenese. Obdivoval jsem ji. Došel jsem k pevnému odhodlání, že se postarám o to, aby svého skoku do tmy nelitovala. Pokud to bude v mých silách.

„Nejdřív ze všeho zhasneme a usadíme se na chvíli támhle u okna a budeme si trochu povídat," řekl jsem.

Seděli jsme proti sobě v matném měsíčním světle a já jí položil několik více méně zdravotnických otázek, na které mi bez vytáček, zpříma odpověděla.

„A co když přijdete do jiného stavu?"

„Na to je dost času."

„Tak chcete?"

Zhluboka se nadechla. „Záleží na vás."

„Ano, pokud to půjde… Tak se snad svlékněte. Máte noční košili? A nemohla byste mi půjčit župan?"

Když jsem si oblékal v koupelně její domácí plášť, zachmuřeně jsem uvažoval o tom, že totální fyzické vyčerpání nezaručuje zrovna dobré podmínky pro plánovanou akci. Zívl jsem. Ze všeho nejvíc se mi chtělo spát.

Když jsem se vrátil do pokoje, seděla u okna v dlouhé bavlněné noční košili s volánkem kolem krku. Košile samozřejmě byla neprůhledná.

„Pojďte si sednout na postel."

Vstala. V košili vypadala ještě větší a hubenější. Měla štíhlou, dlouhou nohu. Odhodil jsem pokrývku, sedl si na čisté prostěradlo a napřáhl k ní ruku. Chytla se mne a sedla si také.

„Kdybyste v kteroukoliv chvíli chtěla couvnout, tak stačí říct."

Přikývla.

„Lehněte si a představujte si, že je vám dvacet."

„Proč?"

„Podívejte se… ono to není tak jednoduché…" koktal jsem. „Nemůžu… totiž… to člověk nemůže jen tak… to není, jako když se otevře kohoutek u vodovodu a voda teče."

Seděli jsme v trapném tichu. „Odpusťte. Je to samozřejmě nesmysl… jako kdybych nic neřekla, zapomeňte na to."

„Řekla jste to, protože jste na to myslela. Takže… totiž… jistě jste to myslela doopravdy."

Trpce se usmála. „Myslím na to tu a tam už hodnou dobu. Možná, že se vám to bude zdát divné, ale já nikdy… abych tak řekla, prostě jsem nikdy s žádným mužem nespala."

„V téhle době? V době bez předsudků?"

„Vidíte, už je to tak. Asi se vám tomu nechce věřit. Ale já nikdy nebyla hezká, ani jako dítě. A taky jsem si vždycky dovedla se vším poradit, s učením, s výukou, umím organizovat, vést. To jsou samé pro ženu neslušivé vlastnosti. Celý život se na mne lidé spoléhali, protože jsem byla praktická a schopná. Vždycky jsem byla zdravá, plná energie, těšilo mě, že mám v práci úspěchy, že mi nabídli vedení školy. V mnoha směrech jsem vedla velmi zajímavý a spokojený život."

„Ale," napovídal jsem.

Přikývla. „Právě. Chlapci mě nikdy nezajímali, když jsem byla děvče, připadali mi povrchní, na univerzitě jsem se potom plně věnovala studiu, záleželo mi na tom, abych měla co nejlepší známky. Později jsem vždy učila na dívčích školách, protože, upřímně řečeno, ředitelské místo na smíšených školách zpravidla dostávali muži a mně se vůbec nechtělo dostat se do situace, abych musela nějakému mužskému povinně lichotit a hrát druhé housle. Prostě jsem nikdy nezažila atmosféru, ve které by mohla kvést romantika."

„Proč tedy teď?"

„Doufám, že se na mě nebudete zlobit, ale hlavně ze zvědavosti a touhy po sebevzdělání."

Nezlobil jsem se. Jen jsem žasnul.

Ruměnec jí zmizel z tváří tak rychle, jako se objevil. Už zase stála na pevné půdě.

„Už hodnou chvíli si myslím, že jsem tu zkušenost měla získat. Myslím sexuální zkušenost. Nepotkalo mě to, když jsem byla mladší, taky jsem o to tehdy nijak nestála. Teď si myslím, že jsem si měla nějakého partnera najít. Jenže na univerzitě jsem se toho trochu bála,

nechybělo mi to. Soustředila jsem se na práci. Později mi to nedělalo žádné starosti. Teprve tak asi ve dvaatřiceti, a v tom věku se člověk setkává většinou jen se ženatými muži. Ostatně, učí-li člověk mezi samými ženami, setká se s mužem zřídka. Chodím občas na různé společenské sešlosti, ale výhradně úředně; na soukromé večírky lidé většinou neprovdané ženy nezvou.“

„Jak se stalo, že jste takhle změnila názor?“

„Asi hlavně proto, že se musím věčně zabývat mladými dívkami, pro které je sex velmi důležitý. Děvčata jsou dnes velice otevřená a přímočará, s ničím nic nenadělají. Mám je ráda. Jenže, já pro ně musím zajišťovat sexuální výuku, dokonce jsem jim to jeden čas přednášela, podle knih. Mám pocit… bylo by jistě mnohem lepší, kdybych věděla, o čem mluvím… kdybych věděla z vlastní zkušenosti, jaké to je. Připadám si také v nevýhodě ve společnosti některých starších děvčat, zvlášť tohle pololetí, kdy jsem musela dávat rady čtrnáctileté budoucí matce. Čtrnáct! Vidíte, a je zkušenější než já. Copak jí vůbec můžu radit?“

„Katoličtí kněží si s tímhle hlavu nedělají.“

„Jistě, ale celibát katolických kněží mohou mít lidé v úctě, zato celibát neprovdané učitelky ne.“ Odmlčela se, zaváhala a pak pokračovala. „Musím se přiznat, že jsem se cítila v nevýhodě dokonce i oproti některým provdaným členkám sboru. Některé z nich mají sklon se ke mně chovat s určitou neuvědomělou shovívavou nadřazeností, a to já nemám ráda. Dovedla bych si s tím poradit, ale musela bych mít za sebou stejnou zkušenost, jakou mají ony.“

Váhavě jsem se zeptal: „Jsem první, komu jste to navrhla?“

„Ano.“ Usmála se a napila se vína. „Oni vlastně žádní muži, které by člověk o to mohl požádat, neexistují. Zvlášť když je žena ředitelkou školy a všeobecně v okolí známá. V žádném případě bych nechtěla ohrozit svoje postavení.

„Chápu, že to je obtížné,“ uvažoval jsem.

„Takže dovolené jsou vlastně moje jediná šance. Byla jsem už na archeologickém zájezdu do Řecka a tak, byla jsem svědkem, jak vzniklo několik partnerských dvojic, ale mě nic takového nepotkalo. Slyšela jsem, že některé neprovdané ženy se obracejí na lyžařské instruktory nebo na číšníky, na muže, kteří je obslouží za úplatu, ale něco takového v žádném případě nechci. Nechci se za sebe stydět.

Ráda bych docílila toho sebevzdělání bez trapného pocitu nebo pocitu viny.“

„Rajský sen,“ poznamenal jsem.

„Prosím? Ano.“

„A co vaše přítelkyně?“

Usmála se. „Žádná přítelkyně neexistuje, tu jsem si vymyslela, abych měla výmluvu, že tu jsem nakonec sama.“

„Protože přítelkyně brání sebevzdělání?“

„Přesně tak.“

Upili jsme ještě trochu vína.

„Jsem tady od minulé soboty,“ řekla. „Vždycky odjíždím na dovolenou ihned, jak skončí pololetí, pak se vracím do práce opravdu odpočatá.“

„Dobrý systém,“ přikývl jsem roztržitě. „Proč jste mě… jak to, že jste mě nevydala, když mě honil ten člověk ze člunu?“

„Jestli se ptáte na to, zda jsem vás už tehdy považovala za určitou šanci… tak tedy ne, samozřejmě že ne. V určitém smyslu jste mě ale hrozně zajímal, víte, já ještě nikdy neviděla nikoho tak krajně vyděšeného. Pozorovala jsem vás, jak jste se blížil, už dost dlouho, při plavání jste se stále otáčel. Váš obličej jsem viděla, teprve když jste doplaval k tomu můstku, a v tu chvíli jsem pochopila, že jste štvanec. Aby člověk vytáhl z úkrytu uštvanou zvěř a hodil ji smečce, na to musí být žaludek, na to já nejsem.“

„Naštěstí,“ poznamenal jsem.

Zdvihl jsem se, otevřel zasklené dveře a vyšel na balkon. Noc byla jasná, chladná, a hvězdy třpytivě zářily nad věčným

Středozemním mořem. Vlny měkce narážely na břeh a klidné měsíční světlo svítilo na pustou vodní hladinu, kde předtím kotvila loď.

Byl to zvláštní dluh. Zachránila mě od zajetí. Vděčil jsem jí přinejmenším za zdravý rozum, ne-li za život. Jestliže jediné, co chce za odměnu, je právě něco, co se mi nechce dávat, nedá se nic dělat. Veliký dar si zaslouží velikou odměnu.

Šel jsem si zase sednout dovnitř. Napil jsem se vína. Měl jsem sucho v ústech.

„Můžeme se o to pokusit,“ řekl jsem.

skočil přes palubu na té jachtě se vůbec nedala srovnat s rychlostí, s jakou jsem zmizel ve svém vlastním domě.

V obývacím pokoji v přízemí byl veliký krb, kdysi spojený s pecí na chleba. Bývalý majitel pec zrušil a z její spodní části nechal udělat takový výklenek s poličkami. Protože ale chtěl mít v domě nějaké šikovné místo, kde by uchovával cennosti, dal horní část pece zdola obezdít a vzniklou prostoru zpřístupnil shora, z ložnice. Čtvercová dutina ústila do vestavěné skříně, byla pod podlahou. Protože jsem dohromady žádné cennosti neměl, skladoval jsem v té díře své dva kufry.

Otevřel jsem skříň, nadzdvihl dvířka v podlážce a vytáhl kufry.

Zvonek u vchodu neodbytně řinčel.

Během několika vteřin jsem stačil skočit do té díry, zavřít za sebou dveře skříně i podlážku, a vtom už jsem slyšel, jak se hrnou do domu.

Prohledávali všude, bouchali dveřmi, volali na sebe a nakonec se všichni sešli dole.

„Sakra, musí tady přece bejt.“

„Brittene! Brittene, vylez, víme, že jsi tady!“

„Ten zatracenej hajzl zdrhnul.“

Slyšel jsem každé hlasitější slovo tenkou přepážkou, která oddělovala moji skrýš od obývacího pokoje. Připadal jsem si strašně zranitelný, jak jsem tam seděl asi tak ve výši obrazu nad krbem, byl jsem vlastně v jedné místnosti s těmi chlapy, mezi námi byla jen ta tenká zeď.

„Přece nemoh vidět, jak sem jdeme.“

„Zadem zdrhnout nemoh, za to ručím.“

„Tak kde teda sakra může bejt?“

„A co ty kufry nahoře?“

„Ne, v těch neni, jsou moc malý. Díval jsem se.“

„Ale je jasný, že chce fouknout.“

„To jo.“

„Hele, vočíhni to ještě nahoře, někde přece bejt musí.“

Znovu prohledávali celý dům, dupali v těžkých botách z místnosti do místnosti.

Jeden z nich otevřel již podruhé skříň, pod kterou jsem byl schovaný, ale nenašel tam zase nic než šaty. Krčil jsem se pod jejich nohama celý zpocený. Puls mi letěl jak splašený.

„Protože tohle není záležitost mozku, ale záležitost pocitů. Musíte vnímat, ne myslet. Budete-li si pořád připomínat kdo jste, budete mít zábrany. Ve tmě věk neexistuje. Když si budete představovat, že je vám dvacet, tak vám bude dvacet, zbavíte se zábran.“

„Jste zvláštní člověk.“

„Ale jděte. Vy jste velmi zvláštní žena. Tak si lehněte.“

K mému překvapení se zasmála a uposlechla mne.

„Sundejte si brýle.“ Bez námitky je odložila na noční stolek. V tlumeném světle vypadaly její oči výraznější, větší, jak jsem očekával, nos byl najednou menší a odhodlaná ústa měkčí. Naklonil jsem se a políbil ji na rty. Byl to sice polibek synovce tetě, ale ona se pousmála a já se najednou také musel zasmát.

Bylo to zvláštní milování, ale nakonec všechno dobře dopadlo. Vzpomínal jsem potom na okamžik, kdy poprvé začala s potěšením vnímat, jak se jí dotýkám, na její poprvé probuzenou vášeň a úžas nad radostí tělesné lásky.

„Cítí tohle každá žena?“ zeptala se potom udýchaně.

Bylo mi jasné, že jsem ji plně uspokojil. „Asi ano, když je všechno tak, jak má být.“

„Panebože, tak teď jsem to konečně poznala,“ řekla blaženě.

7

Ve čtvrtek ráno jsem se vrátil do kanceláře a snažil se navázat nit tam, kde se přetrhla.

Známý zápach psacích stolů, registratur, stohů písemností. Nic se nezměnilo. Nezměnil se obvyklý ruch, klapot počítaček, zvonění telefonů ani obvyklý nápor práce. Všechno bylo stejné, důvěrně známé, ale přitom trochu neskutečné.

Naši dva asistenti, Debbie a Peter si stěžovali, jak obtížně museli lidem vysvětlovat moji nevysvětlitelnou nepřítomnost. Hlásili na policii, že jsem zmizel, ale tam jim řekli, že jsem-li starší jedenadvaceti let, mám plné právo se na čas někam ztratit, když chci, a že by po mně zahájili pátrání, jedině kdybych se dopustil nějaké trestné činnosti,

nebo kdyby bylo důvodné podezření, že jsem došel úhony. Mysleli, že jsem prostě odjel na delší oslavné tažení po vítězství ve Zlatém poháru.

„My jsme jim řekli, že jste ještě nikdy takhle dlouho pryč nebyl," řekl Peter. „Ale ono je to moc nezajímalo."

„Chtěli jsme se spojit s panem Kingem prostřednictvím In-terpolu," hlásila Debbie, „ale oni se nám vysmáli."

„To mě nepřekvapuje. Takže Trevor je ještě stále na dovolené?" zeptal jsem se.

„Přece se má vrátit až v pondělí." Petra očividně překvapilo, že jsem zapomněl skutečnost tak všeobecně známou.

„Ach tak…"

Celé dopoledne jsem se snažil znovu uspořádat svůj pracovní program. Peter mi dojednával nové termíny na schůzky a konference, které jsem promeškal. Na policii jsem odpoledne zjistil, že je moje nesnáze ještě stále nijak nevzrušují. Jsem doma? Jsem. Zdravý a v pořádku? Ano. Musel jsem snad platit výkupné? Nemusel. Byl na mě činěn nějaký nátlak? Nebyl. Mučili mě hladem? Ne. Tloukli mě? Ne. Byl jsem spoutaný na rukou i na nohou? Ne. Byl jsem si jistý, že to všechno nebyl žert? Prý se na to podívají. Ale jeden z nich poznamenal, že on prý by se vůbec nezlobil, kdyby ho někdo vozil zadarmo čtrnáct dní po Středozemním moři. Ten druhý se tomu srdečně zasmál. Bylo mi jasné, že budu-li se chtít dozvědět, o co vlastně šlo, musím se do pátrání pustit sám.

Protože dokud se nedozvím o co šlo, budu mít nepříjemný pocit, pocit rizika, jako když člověk stojí za zadkem temperamentního koně. Když se nedozvím, proč mě unesli, jak předejdu tomu, aby se to neopakovalo?

Ve čtvrtek dopoledne jsem si dojel pro svůj dolomite, který odvezli z parkoviště v Cheltenhamu před dům vedoucího závodiště. („Kde jste prosím vás byl? Zjistili jsme na policii, že to je váš vůz.") Pak jsem zajel domů za šatnářem pro svoji náprsní tašku, klíče a závodní sedlo. („Kde jste prosím vás byl? Dal jsem vedoucímu vaše klíče od vozu, doufám, že se nezlobíte.") Pak jsem se vrátil do svého domku (předchozí noc jsem strávil v tranzitním hotelu na letišti) a se sevřeným srdcem jsem vešel dovnitř.

Nikdo tam na mě ve tmě nečekal, nikdo tam nebyl s chuchvalci vaty nasycenými éterem a se vstupenkou do podpalubí. Rozsvítil jsem

všechna světla a nalil si pořádnou dávku whisky. Snažil jsem se uklidnit a myslet.

Zatelefonoval jsem trenérovi, pro kterého jsem pravidelně každý den brzy ráno jezdil („Kde jste prosím vás byl?") a domluvil jsem s ním, že od pondělka zase zahájím. Pak jsem zavolal pána, kterému jsem slíbil, že pojedu jeho koně v jednom steeplu. Musel jsem se omluvit za to, že jsem se nedostavil. Neviděl jsem důvod, proč bych něco tajil, a tak jsem na otázky všech známých odpovídal podle pravdy: že mě unesli na lodi na Menorku a že vůbec nevím proč. Myslel jsem, že třeba někoho něco chytrého napadne, pokud jde o motiv, ale každý z toho byl stejně ohromený jako já sám.

Moc jídla jsem doma neměl a biftek v ledničce vypadal už unaveně. Rozhodl jsem se, že si udělám zapečené špagety se sýrem, ale než jsem se dal do vaření, zašel jsem si nahoru svléct sako a vzal si na sebe starý svetr. Cestou jsem se stavil na záchodě.

Nedbale jsem vyhlédl na záchodě z okna a v tu chvíli se čas na zlomek vteřiny zastavil. Propadl jsem panice.

Na zahradě stál člověk a díval se směrem k oknům v přízemí. Světlo z obývacího pokoje mu jasně osvětlovalo obličej.

Nepamatoval jsem si ho sice, ale v tu chvíli jsem okamžitě s jistotou poznal, že je to ten nepravý zřízenec ze sanitního vozu v Cheltenhamu.

Vzadu na silnici za ním stálo auto, světlo se odráželo na střeše a oknech. Vystupoval z něho další člověk, v ruce něco, co vypadalo jako průhledný pytlík s vatou. Třetí člověk, viděl jsem ho jen nejasně, mířil zahradou k zadnímu vchodu do domu.

Ne, to přece nemůžou! Přece si nemůžou myslet, že jim na ten trik znovu skočím. Jenže tentokrát byli na mě tři a vlastně žádné triky nepotřebovali.

Člověk ze sanitky mávnul rukou k vozu, někam ukázal a on a ten druhý pak zaujali pozice po obou stranách u hlavního vchodu tak, aby je nebylo hned vidět, když by člověk vykoukl ze dveří. Člověk ze sanitky natáhl ruku a zazvonil na zvonek.

V mžiku jsem přestal být jako ochrnutý.

Je to k nevíře, jak pud sebezáchovy někdy dokáže zostřit smysly a zbystřit mozek. V celém domě bylo jediné místo, kam se člověk mohl bezpečně schovat, a to místo bylo v mé ložnici. Rychlost, s jakou jsem

se, že to museli slyšet, ale nestalo se nic, nikdo se nepřiřítil s vítězoslavným křikem. Nesnesitelné napětí pokračovalo do nekonečna.

Všechno mě bolelo, jak jsem byl skrčený, dostával jsem křeče, ale neměl jsem na vybranou, leda bych se vzdal.

Jeden z nich se hodnou chvíli zdržoval v mé ložnici. Slyšel jsem jeho kroky na dřevěné podlaze, slyšel jsem, jak otvírá a zavírá zásuvky. Už asi nehledal mne, ale prohlížel si moje věci. Stejně mně nebylo nijak příjemné, že je tak blízko.

Strach nebral konce. Jenže všechno nakonec skončit musí. Znovu jsem slyšel, jak si něco tiše povídají dole v obývacím pokoji a jak zavírají dveře do kuchyně. Ten člověk z ložnice odešel dolů. Pak mluvili všichni. Pak bylo ticho. Pak se ozvaly kroky z haly a klapnutí zámku u hlavního vchodu.

Čekal jsem dál, myslel jsem, že odešel jen jeden z nich.

Ozval se motor vozu. Nastartovali, zařadili rychlost, odjeli.

Stále jsem se ani nehnul, nevěřil jsem, že už je to odbyté, že to není trik. Absolutní ticho a klid. Nakonec jsem odklopil dvířka v podlážce skříně a vysoukal se opatrně ven. Seděl jsem na koberci a celé tělo mě brnělo.

Všude bylo ještě rozsvíceno, ale za okny už nebyla úplná tma. Minula celá noc. Svítalo.

Naházel jsem nějaké věci do kufru a během deseti minut jsem už vycházel z domu.

Na zámku u dveří nebyly vidět žádné stopy násilného vloupání. Nejspíš si otevřeli pružnou kartou, sám jsem to kdysi taky udělal, když jsem si zabouchl doma klíče. Můj vůz stál na stejném místě, kde jsem ho předtím zaparkoval. Dokonce i zpola upitá sklenička skotské stála na stole netknutá.

Stále ještě trochu roztřesený jsem se umyl, oholil a nasnídal v hotelu Chequers a pak jsem zašel na policejní stanici.

„Tak jste tu znovu?“

Vyslechli mě, dělali si poznámky a tu a tam se na něco zeptali.

„Znal jste ty lidi?“

„Ne.“

„Našel jste nějaké známky násilného vloupání?“

„Ne.“

„Ukradli něco?“

„Podívej se pod postel.“

„Těžko, sedí rovnou na zemi.“

„A co v tý druhý ložnici?“

„Tam jsem se díval, neni tam.“

„Tak se tam sakra podívej ještě jednou.“

Dveře skříně nade mnou se zavřely. Setřel jsem si pot a pokoušel se trochu srovnat nohy, aniž bych přitom dřel podrážkami o zeď, protože to by bylo slyšet. Zpola jsem ležel, zpola seděl, kolena u brady, zadek na patách, v prostoře hluboké asi dvě stopy, tři stopy dlouhé a široké asi jako moje ramena. Byla to krajně nepříjemná poloha a všechny svaly, o kterých jsem věděl, že je mám, protestovaly.

Dva z nich, jeden po druhém, vešli do obývacího pokoje.

„Co to máš? Ukaž!“

„Co je ti do toho.“

„To je jeho šrajtofle. Tys mu ji votočil!“

„Jo. Měl ji v ložnici.“

„Tak ji tedy rychle koukej vrátit, kdes ji vzal.“

„Tůdle. Je v ní třicet babek.“

„Hele, neser mě, koukej ji vrátit. Víš, co nám řekli. Nic ne-votočit, nic nerozflákat. Přece jsem ti to povídal.“

„Mohli bysme se šábnout.“

„Naval, dej mi to, já to tam vrátím sám, tobě není co věřit.“ To řekl ten zřízenec ze sanitky, aspoň se mi to tak zdálo.

„Když mně přijde blbý nevotočit, co je zrovna na ráně.“

„Vole, chceš, aby se na nás přilepili fízlové? Minule po něm ani neškytli a teď se na něj taky vybodnou, teda… když tady nenadělám bordel. Mysli hlavou, vole.“

„Ještě ho nemáme.“

„To je votázka času. Někde musí bejt. Prostě musí.“

„Jenže von sem nevleze, když nás tu uvidí.“

„Jo, to je fakt. Hele, víš co? Zhasnem, schováme se tu a pak na něj vyběhnem.“

„Jenže von tady nechal rozsvícíno. Když bude zhasnuto, tak sem nepude.“

„Víš co, nejlepší bude, když jeden počká v kuchyni a druhý dva v zahradě. Jak sem vleze, tak po něm skočíme z vobou stran, hned ve dveřích.“

„Jo, to by šlo.“

Do těchto strategických úvah se ozval nový, ženský hlas.

„Pan Brittene? Pane Brittene, jste tady?“

Slyšel jsem, jak otevírá hlavní dveře a vstupuje do obývacího pokoje.

Hlas patřil mé nejbližší sousedce.

Ano, paní Morrisová, jsem tady, jenže na tyhle nezvané hosty bych sám s jednou starší tělnatou dámou sotva stačil.

„Kdo jste?“ zeptala se.

„My jsme jeho kamarádi. Jsme tu na návštěvě.“

„On tady není,“ řekla ostře.

„To není, ale vrátí se. Už tady má auto, támhle. Jen se šel napít, jasný?“

„Tak kde tedy je? Pane Brittene!“

„Koukejte pani, šel ven, a my tady na něj čekáme, že jo.“

„Myslím, že byste se zde neměli zdržovat.“ Udatná dáma, ta paní Morrisová.

„My jsme jeho kamarádi.“

„Nevypadáte jako jeho přátele.“

„Tak vy se znáte s jeho přátelema, jo?“

Začala být trochu nesvá, ale neustoupila.

„Myslím, že bude lepší, když počkáte venku.“

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval člověk ze sanitky: „Kde myslíte, pani, že by moh bejt, dívali jsme se po něm všude.“

Kéž si nevzpomene na můj úkryt, kéž si jenom na něj nevzpomene!

„Možná že si zašel do hospody,“ řekla. „Proč se tam nezaj-dete podívat? K lišce?“

„Třeba jo.“

„V každém případě vás vyprovodím ven.“

Neohrožená paní Morrisová. Slyšel jsem, jak všichni odcházejí a jak za nimi zavírá dveře. Zámek zaklapl. V domě bylo náhle úplné ticho.

Seděl jsem skrčený, ani jsem se nehnul a čekal, až nastartují vůz.

Nic.

Zůstali tady, říkal jsem si. Někde venku. Čekají u domu.

Hodiny na krbu vytrvale tikaly.

Opatrně jsem nadzdvihl dvířka v podlaze skříně, narovnal se a vděčně natáhl nohy, záda a krk.

V ložnici bylo rozsvíceno, viděl jsem to škvírou ve dveřích skříně. Nechal jsem skříň raději zavřenou. Jakmile by se v místnosti pohnul nějaký stín, ihned by věděli, že jsem doma.

Napadlo mě, že v poslední době nabývám neobvyklé množství zkušeností z delších pobytů v malých, stísněných a tmavých prostorách.

Zámek u hlavního vchodu zaharašil.

Ve vlastním domě se člověk naučí rozeznávat různé zvuky tak dokonale, že ani nepotřebuje kontrolu zraku, aby věděl, co se právě děje. Slyšel jsem, jak dveře vrzly ve veřejích, pak jak zaskřípěly boty na kamenném dláždění haly. Poté se ozvaly tiché zvuky přímo z obývacího pokoje, pak tlumené hlasy, pak vrzly dveře u kuchyně. Vrátili se pokradmu, aby nepřivolali paní Morrisovou.

Seděl jsem jako zkamenělý a nemohl se rozhodnout, jestli mám zůstat, jak jsem a riskovat, že mě uvidí, kdyby se znovu podívali do skříně, nebo se zase schovat do té díry a riskovat, že přitom nějak zašramotím a oni mě uslyší. Kdybych kýchnul nebo zakašlal, kdybych třeba jen narazil loktem o stěnu, jak bych se soukal dolů do své skrýše, určitě by to slyšeli. Seděl jsem bez pohnutí, uši natažené a zoufale jsem uvažoval o tom, jak dlouho to ještě může trvat, než odejdou.

Dokonce ani dýchat nebylo snadné, a splašené bušení srdce jsem samozřejmě vůbec nemohl ovládnout. Trvá-li pravý, nefalšovaný strach více hodin, ničí nervy.

Chvílemi jsem zaslechl, jak se pohybují a něco si šeptají, ale nerozuměl jsem jim. Předpokládal jsem, že jsou také schovaní, že čekají, až se odněkud vrátím. Bylo to skoro směšné, když o tom člověk uvažoval: oni se schovávali přede mnou za nábytkem a já před nimi ve zdi.

Nebylo by směšné, kdyby mě našli. Bylo by to neúnosné.

Po několikáté jsem se třaslavě zhluboka nadechl.

Někdo šel tiše nahoru. Povědomé vrzání schodů mi projelo tělem jak elektrický proud. Nedalo se nic dělat, musel jsem se pohnout. Přitáhl jsem lokty k tělu, pokrčil kolena a zasunul jsem se znovu pod podlážku. Dvířka, která jsem přidržoval hlavou, zaklapla. Zděsil jsem

Trvalo mi v průměru dva pracovní dny, než jsem spočítal roční vyúčtování pro jednoho klienta. Některé případy trvaly i víc dní. Měl jsem zhruba sto klientů. Prostě to bylo nezvládnutelné.

Trevor si držel větší firmy a dělal na jednom vyúčtování tak týden. Měl sedmdesát klientů. Nebylo tedy divu, že se u nás přímo rojila předvolání na daňový úřad.

Peter a Debbie dělali rutinu, kontrolovali bankovní zprávy s jednotlivými proplacenými šeky a s příslušnými objednávkami, které odpovídaly platbám. Kdybychom měli dalšího takového asistenta, pomohlo by nám to jen částečně. Třetí samostatný, schopný partner by nám odlehčil o třetinu práce, ale také o třetinu zisku firmy, a to by pro nás znamenalo podstatně nižší osobní výdělek. Proti tomu se Trevor stavěl naprosto kategoricky. Kdybychom se spojili s některou větší londýnskou firmou, znamenalo by to, že by Trevor ztratil absolutní vládu a já čas na dostihy… takže z té situace vlastně žádné východisko nebylo.

„My jsme s Debbie minulý týden nedostali výplatu a Bess taky ne," hlásil Peter. Bess byla sekretářka.

„A v koupelně nejde karma," přidala se Debbie. „Taky jste mi slíbil, že si můžu dnes odpoledne ve tři čtvrtě na čtyři zajít k zubaři."

„Mrzí mě to, když je tolik práce navíc, ale dnes je pátek a to chodím na doškolování do Ústavu účetnického vzdělání," řekl Peter. Asi ho to ale tolik nemrzelo.

„Dobře. Petře, zavolejte teď do leyhillského vězení a zeptejte se, jestli tam ještě je Connaught Powys."

„Prosím?"

„Zavolejte do leyhillské věznice, je to někde v Gloucestershiru, najdete to v seznamu."

„Ale…"

„Jen to běžte vyřídit. Jestli tam ještě je Connaught Powys."

Odešel. Tvářil se zmateně. Uvědomil jsem si ale, že jak on, tak Debbie u nás nastoupili až po skončení onoho nepříjemného procesu. Debbie šla vyhledat dokumentaci, o kterou jsem ji předtím požádal, a já se soustředil na ty revizni zprávy pro právní zástupce.

Protože se okrádání klientů o svěřené peníze stalo úspěšnou výdělečnou činností, bylo uzákoněno, že státně uznaní účetní revizoři musí každého půl roku překontrolovat, zda finační prostředky a cenné

„Ne."

„V tom případě nemůžeme nic dělat."

„Poslyšte, ti lidé se snaží mě unést. Jednou se jim to už podařilo a teď to zkoušejí znovu. Copak sakra proti tomu nemůžete vůbec nic udělat?"

Tvářili se, jako by se mnou cítili, ale odpověď zněla záporně. Prý nemají ani dost lidí, ani dost prostředků na to, aby někoho nechali střežit ve dne v noci na neomezenou dobu bez pádnějšího důvodu.

„Copak nebezpečí únosu není dost pádný důvod?"

„Ne. Jestli se ale opravdu cítíte ohrožený, můžete si najmout osobní ochranu od soukromé agentury."

„To vám pěkně děkuju. Poslouchejte, pánové, kdyby vám ale někdo hlásil, že jsem zase zmizel, tak berte na vědomí, že by to bylo nedobrovolné zmizení. V takovém případě mi prokážete laskavost, když mě začnete hledat."

„Ano, pane, v takovém případě ano."

Vrátil jsem se do kanceláře, sedl za psací stůl a díval se, jak se mi krásně třesou ruce. Moje rezervy duševní i tělesné udatnosti byly na minimu.

Vešel Peter, v ruce telegram a v obličeji obvyklý výraz zpomaleného chápání. Předal mi špatnou zprávu: *porucha vozu navrat streda promin trevor*. „Četl jste to?" zeptal jsem se ho.

„Jo."

„Tak mi prosím ze všeho nejdřív přineste rozvrh pana Kin-ga na příští týden a jeho záznamy."

Odešel to zařídit a já seděl a tupě koukal na telegram. Trevor to odeslal z nějakého města ve Francii, o kterém jsem v životě neslyšel, a zpáteční adresu neudal. Ať už je kde chce, určitě si nedělá žádné starosti, je si jistý, že sám těch několik dní navíc klidně zvládnu.

Peter se vrátil se záznamy a já pro jistotu sepnul ruce, aby se mi tolik netřásly. Co asi tak lidé berou na uklidnění?

„Prosím vás, udělejte mi kafe," požádal jsem Petra. Zatvářil se. „Vím, že je teprve čtvrt na deset, ale stejně mi to kafe udělejte… prosím."

Když donesl kávuj poslal jsem ještě pro Debbie, abych mezi ně rozdělil nejnaléhavější úkoly. Chytrý nebyl ani jeden, ani druhý, ale

byli důkladní a pečliví, a to jsou nedocenitelné vlastnosti u pracovníků v účetnictví. V některých kancelářích měli ctižádostivé, bystré aistenty, kteří se aktivně snažili dopracovat k tomu, aby se jednou mohli osamostatnit, ale Tre-vor z nějakého důvodu dával přednost pečlivcům bez jiskry a ctižádostivosti. Petrovi bylo dvacet dva, Debbie dvacet čtyři let. Měl jsem pocit, že Peter je skrytý homosexuál, který si zatím svoji úchylku sám neuvědomuje. Debbie měla špinavě světlé vlasy, byla baculatá, důležitá netýkavka a měla milého, který pracoval v železářství. Peter občas žertoval o šroubovácích a šroubování, a Debbie se tvářila velice pohoršené.

Seděli proti mně u psacího stolu, v ruce připravené notesy, a s nelibostí čekali, co bude.

„Vypadáte špatně," řekla Debbie, „mnohem hůř než včera. Jste takový jako šedivý." Říkala to spíš s gustem než s politováním.

„Toho si nevšímejte," mávl jsem rukou. „Díval jsem se na záznamy pana Kinga. Je tam několik věcí, které nelze odložit až do té doby, kdy se pan King vrátí." Dvě záležitosti měl správně vyřídit, ještě než odjel, ale co, nikdo nejsme dokonalý. „Máme dvě revizní zprávy, pro právní zástupce, pro pana Cresta a pana Granta, které, jak se obávám, už měly být vyřízeny dávno. Debbie, mohla byste prosím přinést všechnu potřebnou dokumentaci? Ne teď hned, později. Pak tu jsou dvě předvolání před daňovou komisi na příští čtvrtek. Požádám o odklad, ale stejně mi budete muset přinést všechny knihy a doklady o těch dvou věcech. Dejte se do toho, Debbie."

„To jde o stáje Axwood a hřebčín Millrace, že?"

„O hřebčín zatím ne, to je až další týden, to může už vyřídit pan King. Jde o stáje Axwood a toho obchodníka s obilím, Coleye Younga."

„Od pana Younga ještě nemáme všechny knihy," namítl Peter.

„Sakra, to jste jim o ně ještě nenapsal? Vždyť jsem vám to říkal už před čtrnácti dny!" Sám jsem slyšel, jak mi stoupá hlas, a snažil jsem se ovládnout. „No dobře," dodal jsem pomalu. „Psal jste jim?"

„Ovšem." Peter se tvářil dotčeně. „Jenže nic neposlali."

„Tak tam prosím ještě zatelefonujte. A co stáje Axwood?"

„Ty jste si kontroloval sám, jestli si vzpomínáte?"

„Opravdu?" Snažil jsem se vzpomenout, ale jako kdybych se rozpomínal na minulé převtělení. Ta dvě předvolání nebyla nic

závažného. Zřídkakdy jsme se skutečně na předvolání před komisí dostavili. Daňový úřad posílal předvolání, když se jim tam zdálo, že některé daňové vyúčtování má příliš velké zpoždění. Byla to vlastně taková pobídka k větší píli. My s Trevorem jsme v takových případech požádali o odklad, vypracovali vyúčtování a poslali ho na daňový úřad před termínem dalšího předvolání. Tím se celá záležitost sprovodila ze světa. Ta dvě předvolání se u nás objevila, když už byl Trevor na dovolené, proto je nevyřídil osobně.

„Říkal jste tedy, že ještě neposlali knihu drobných výdajů," dodal Peter.

„To jsem říkal? A napsal jste jim o ni?"

„Napsal, ale zatím nedošla."

Vzdychl jsem. „Tak jim taky zatelefonujte."

Většině našich klientů se vůbec nezdálo důležité, jestli budou mít daně spočítané včas, a když jsme je žádali o potřebné podklady k vyúčtování, trvalo často celé týdny, než jsme z nich dostali to, co bylo třeba.

„Řekněte oběma pánům, že se budou skutečně muset dostavit před revizní komisi, jestli nám okamžitě ty podklady nepošlou."

„Ale nebudou se muset dostavit doopravdy, že ne?" zeptal se Peter. Génius nebyl.

„Zažádám o odklad v každém případě," vysvětloval jsem trpělivě. „Ale Trevor bude ty knihy potřebovat ihned, jakmile se vrátí."

„Včera odpoledne volal třikrát pan Wells," hlásila Debbie.

„Kdo je pan Wells? Jo tak, pan Wells."

„Říkal, že jeden z jeho věřitelů trvá na tom, aby ohlásil úpadek, a pan Wells chce od vás slyšet, co má udělat."

Podrobnosti nesnází pana Wellse se mně úplně vykouřily z hlavy. „Kde jsou jeho knihy?" zeptal jsem se.

„Támhle, v jedné z těch škatulí," ukázala Debbie.

Podél zdi pod oknem stála třípatrová řada velikých lepenkových krabic. Na každé bylo velkými písmeny černě napsáno jméno klienta a uvnitř byly účetní knihy, vyřízené objednávky, kvitance, bankovní vyúčtování o stavech konta, knihy drobných výdajů, záznamy o příjmech z akcií a všelijaké jiné doklady, které člověk potřebuje k daňovému vyúčtování. Každá krabice představovala nesplněný úkol.

opravdu lákavé. Také by mi tam nehrozil únos. Jossie by mi tu návštěvu ještě osladila.

Když se vrátila Debbie s Petrem, vyhuboval jsem jim, že při odchodu nezamkli hlavní dveře. Prý to nepokládali za nutné, bránili se dotčeně. Prý když jsem zůstal v kanceláři já, tak by tam přece žádný zloděj nevlezl.

Moje chyba, musel jsem po úvaze přiznat. Měl jsem za nimi zamknout sám. Budu muset některé své zvyky trochu pozměnit. Místo Jossie Finchové mohl klidně přijít nepřítel.

Odpoledne jsem strávil částečně záležitostmi pana Wellse, částečně tím, že jsem hledal stopy po Connaughtu Powysovi.

Jeho původní adresu jsme měli založenou ještě z doby, kdy svoji firmu během pěti let obral o čtvrt milionu liber. Daňové vyúčtování té firmy většinou dělal Trevor, ale tehdy byl dlouho doma s žaludečním vředem, tak jsem to dělal za něj a čirou náhodou jsem přišel na ten podvod. Byla to jedna z těch záležitostí, kdy člověk nechce věřit tomu, co na vlastní oči vidí. Connaught Powys byl provozní ředitel a řádně platil daně z docela slušného příjmu. Ten nezdaněný, kradený balík zmizel beze stop, ale Connaught zmizet nestačil.

Zkusil jsem to na jeho staré adrese. Čísi ostrý hlas mi sdělil, že nemá potuchy o tom, kde se Powys zdržuje, a že by si přál, aby ho už s tím lidé přestali obtěžovat, a že z plna srdce lituje, že se nastěhoval do domu po takovém podvodníkovi.

Zkusil jsem jeho právní firmu, ale tam mlčeli jak ryby, když zjistili, kdo se po Powysovi shání. Prý mi nemohou jeho současné místo pobytu sdělit bez jeho výslovného souhlasu. Z jejich tónu bylo jasné, že by mi tu adresu dali asi tak ochotně jako Shylock penízky na dobročinný koncert.

Zkusil jsem to v leyhillské věznici. Také nic.

Pak jsem si vzpomněl na jednoho přítele z dostihového světa, který vlastnil noční klub s hernou v Londýně a věděl většinou o všech větších skandálech ještě dřív, než se provalily na veřejnosti.

„Ro, drahý příteli, uvědom si, že v jistých kruzích nejsi příliš oblíben."

„Já to tuším."

„To víš, příteli, naháníš hrůzu podvodníkům, a to tak, že houfně prchají z oblasti Newbury."

papíry svěřené právnímu zástupci se skutečně nalézají tam, kde mají být. Jakmile tomu tak nebylo, právní zástupce ztrácel oprávnění k činnosti a byl škrtnut ze seznamu solicitátorů. Pokud vše bylo tak, jak má být, revizor podepsal protokol a obdržel za to příslušný honorář.

Peter se vrátil. Tvářil se důležitě, jako by vyřizoval nebezpečné poslání.

„Na správě věznic mi řekli, že ho před šesti týdny propustili, přesně šestnáctého února."

„Moc děkuji."

„Nebylo jednoduché se tam dovolat."

„To věřím… vyřídil jste to skvěle." Stále se ještě tvářil, jako by očekával další chválu, ale už se žádné nedočkal.

Jestliže je Connaught Powys již šest týdnů na svobodě, měl čtyři týdny na to, aby pro mne zařídil vyjížďku po moři. Snažil jsem se sice soustředit na práci, ale do myšlenek se mi stále vracely krásy podpalubí.

Na třetí pokus souhlasily finanční záležitosti právního zástupce Granta na puntík, ale Denby Crest ne a ne vyjít. Uvědomil jsem si, že jsem vždy považoval jasné, klidné myšlení za samozřejmost, jako chůzi. Člověk vůbec leckteré schopnosti pokládá za samozřejmé a neváží si jich, dokud je neztratí. Čísla a matematika pro mne od dětství byly jako mateřský jazyk, zacházel jsem s nimi bez námahy. Znovu a znovu jsem počítal výkazy Denby Cresta, ale vždy mi chybělo padesát tisíc, což bylo absurdní, znal jsem ho dost dobře a několikrát už jsem pro něho dělal. Denby Crest není žádný podvodník, říkal jsem si nešťastně, někde určité dělám nějakou blbost, nemyslí mi to. Určitě někde sterotypně pletu desetinnou čárku, dělám řádovou chybu, a kde by měl chybět pětník, chybí mi padesát tisíc.

Nakonec jsem mu zavolal do kanceláře.

„Denby, prosím vás, moc se vám omlouvám, ale jste si absolutně jistý, že jste mi poslal všechny doklady?"

„Jistě, předpokládám, že ano," řekl netrpělivě. „Proč to nepřenecháte Trevorovi? Má se přece zítra vrátit, ne?"

Vysvětlil jsem mu, že měl poruchu na voze a že se drží.

„Má se vrátit až ve středu nebo ve čtvrtek."

„Ach tak," řekl rozmrzele a odmlčel se. „No, to je jedno, nechte tu věc ležet, než se vrátí, on se v tom vyzná nejlíp."

„Jenže už máte po termínu," namítl jsem.

„Vyřiďte Trevorovi, ať mě hned zavolá. Prosím vás, teď mě omluvte, mám tu klienta…"

Zavěsil. Vděčně jsem složil jeho papíry. Jestli chce riskovat přetažení termínu a čekat na Trevora, je to jeho věc.

V půl jedné odešli Peter s Debbie na oběd. Já hlad ani neměl. Seděl jsem s vyhrnutými rukávy nad smutnou dokumentací finančních záležitostí pana Wellse. Opřel jsem se lokty o stůl, složil hlavu do dlaní, zavřel oči a v hlavě se mi rojily samé neveselé myšlenky. Taky mě napadlo, že by nebylo špatné emigrovat do Antarktidy.

Ozval se čísi hlas: „Je vám špatně, spíte, nebo pózujete pro Rodina?"

Polekaně jsem vzhlédl.

Stála ve dveřích. Mladá, štíhlá, hezká plavovláska.

„Hledám Trevora," řekla.

No co, člověk nemůže mít všechno.

8

„Neznám já vás?" zeptal jsem se nejistě a vstal.

„Jasně." Zatvářila se znuděně, jako by na podobné situace byla v poslední době zvyklá. „Představte si mě s dlouhými vlasy, nenamalovanou, ve špinavých džínech a na koni."

Podíval jsem se na její pečlivě nalíčený obličej, krátké zvlněné vlasy, na rozevlátou hnědou sukni a elegatní krátký kožíšek. Něčí dcera, řekl jsem si, to bude něčí dcera, ze které se najednou docela úspěšně stala slečna.

„Čí jste?" zeptal jsem se.

„Já jsem svá vlastní."

„To je rozumné."

Bavila se. Těšilo ji, jak působí na muže.

„Tak tedy jsem Jossie Finchová."

„Páni!"

„To víte, každé písklе jednou roztáhne křídla."

„A kam hodláte letět?"

„No jo, však já slyšela, že jste spíše pohotovější."

„Obávám se, že tady Trevor není."

„Aha. Ještě se ulejvá?"

Přikývl jsem.

„Tak v tom případě to mám vyřídit vám, když tady není."

„Nechcete se posadit?" nabídl jsem jí židli.

„Děkuji ne, lituji. Jen vám mám něco vyřídit od táty. Co prý hodláte dělat s těmi daňovými pány? Táta prý v žádném případě příští čtvrtek před žádnou komisi nepůjde, říkal, a použil při tom silnější slova."

„Taky nebude muset."

„Táta ještě vzkazuje, že by po mně dnes ráno tu knihu drobných výdajů, nebo co, poslal, ale že mu stůně sekretářka, řeknu vám, že to je nejstonavější osoba, která si kdy lámala dlouhé nehty na psacím stroji. Jo, a ona prý něco neudělala, co měla udělat s nějakými účtenkami nebo výdejkami nebo prostě s něčím, co vy potřebujete. Nicméně…" Přehnaně zhluboka se nadechla. „Táta vzkazuje, jestli se dnes večer nechcete u nás zastavit, že byste si s ním prohlédl stáje, že byste si pak dali společně štamprle a on by pak tu knihu, co nás kvůli ní váš asistent pořád otravuje, vtiskl přímo do vašich horkých dlaní. Co vy na to?"

„To by se mi docela líbilo."

„Prima. Tak já mu to sdělím."

„Budete doma?"

Oči se jí smály. „Troška nejistoty je výborné koření."

Krásně se na mě usmála, otočila se na patě a s rozevlátými vlasy a rozevlátou sukní odešla.

Jossie Finchová, dcera Williama Finche, pána stájí Ax-wood. Znal jsem jejího otce už léta tak, jak amatérští jezdci znávají vrcholové trenéry: zdravili jsme se a občas jsme při dostizích spolu prohodili pár slov. Protože byl klientem naší firmy dávno předtím, než jsem nastoupil, staral se o jeho záležitosti Trevor osobně a já u něho nikdy ve stájích nebyl.

Docela mě lákalo se tam podívat, i když jsem měl tolik starostí. Měl v péči asi tak devadesát koní, jak rovinových, tak steeplerů a vítěze pokládal za samozřejmost. Jezdil jsem většinou průměrné koně, s výjimkou Tapestryho, takové, kteří nebyli nijak nadějní, spíš si o nich jejich majitelé dělali iluze. Vidět stáje plné výtečných koní bylo

„To jistě. Taky si každý rok vsadím na vítěze Derby.“

„Ty sice žertuješ, ale já vím, co se povídá.“ Zaváhal. „Ti dva podvodníci, Glitberg a Ownslow, byli spatřeni, jak si notují s Powysem, který se údajně zbavil své jeskynní bledosti pod horským sluncem. Jak jsem zjistil ze spolehlivého pramene, shodli se ti pánové na společné nenávisti k R. Brittenovi.“

„S plánem na odvetu?“

„To mi není známo, příteli.“

„Nemohl by ses zeptat?“

„Nikdy se neptám, jen poslouchám, drahý Ro. Jakmile zaslechnu, že na tebe tasí nože, tak ti to neprodleně sdělím.“

„To jsi kamarád,“ řekl jsem suše.

Zasmál se. „Connaught Powys sem pravidelně chodí, v pátek.“

„V kolik?“

„Ty jsi ale zvědavý. Přichází po večeři, odchází ráno.“

„Nemohl bych se stát s okamžitou platností členem klubu?“

Vzdychl. „Když tolik toužíš po sebevraždě… dobře, řeknu ve vrátnici, aby tě vpustili.“

„Díky ti a na shledanou.“

Odložil jsem telefon a zadíval se chmurně do prázdna. Glitberg a Ownslow. Oba dostali šest let a pak jim to snížili pro dobré chování. Možná že se s Powysem setkali ve vězení. Jistě mě nemilovali za to, že jsem je tam dostal.

Oba byli členy městské rady a okrádali poplatníky jako diví. Přišel jsem jim na to při revizi financí jednoho svého klienta. Klient vyvázl s pokutou a s jadrným proklínáním se vzdal mých dalších služeb. Zajímalo by mě, kolik nepoctivých ekonomů a úplatných politiků asi tráví čas v leyhillske věznici tím, že vymýšlejí nové finty, kterými by se krásně obohatili, až je pustí. Glitberg a Ownslow museli být na svobodě už nejméně šest měsíců.

Debbie odešla k zubaři a Peter do Ústavu účetnictví. Osobně jsem za nimi zamkl.

Byl jsem přilíš utahaný, než aby se mi chtělo ještě se zabývat záležitostmi pana Wellse. Sice jsem se od rána přestal třást, ale ani příjemné rozptýlení, o které se postarala Jossie Finchová, mě nezbavilo nepříjemného pocitu nebezpečí. Asi hodinu jsem si zdříml v křesle, které jsem v kanceláři měl pro obzvlášť vzácné klienty. Když přišel

Finch se chystal nám znovu nalít, otvíral džin. „Myslel jsem, že se má vrátit v pondělí.“

„Porouchalo se mu ve Francii auto.“

„To ho asi nijak nemrzí.“ Napil se. „No, když mu to zatím přichystáte, tak se to snad všechno stihne.“

„Ne, opravdu si s daňovým úřadem starost dělat nemusíte,“ řekl jsem. Jenže on si každý dělal starosti, když dostal to strohé předvolání. Když totiž člověk nezažádal o odklad, ani se v daný den a hodinu nedostavil, udělala komise daňového úřadu odhad ročních daní podle vlastního uvážení a proti takovému rozhodnutí nebylo odvolání. Protože úřední odhad byl vždy podstatně vyšší, než by odpovídalo, báli se ho podnikatelé jako čert kříže.

K mému potěšení se pak dostavily rozevláté vlasy a zavíři-la rozevlátá sukně. Mladá dáma držela v náručí oranžovou kočku, která se jí snažila vší silou utéct.

„Zatracená kočka, nechce se nechat hladit.“

„Je to kocour,“ poznamenal její otec suše.

„Stejně by člověk myslel, že by se mohl trochu pomazlit, přece se mu to musí líbit.“

Kočka se vyprostila a utekla. Jossie pokrčila rameny. „Dobrý večer, tak jste přece přišel,“ obrátila se ke mně.

„Ano.“

„Co na to říkal?“ zeptala se otce.

„Co? Ach tak… ještě jsme se k tomu nedostali.“

Shovívavě se na něj usmála. „Táta by chtěl, abyste pro něho něco jel.“

Finch potřásl hlavou a já se zeptal: „Kdy?“

„Zítra v Towcesteru.“

„Ale… nejsem zrovna ve formě.“

„Nesmysl. Vždyť jste před dvěma týdny vyhrál Zlatý pohár, tak musíte být ve formě.“

„Josephino, buď zticha,“ okřikl ji otec. Otočil se ke mně: „Letím ráno do Liverpoolu a jeden kůň mi má běžet v Towcesteru, věc se má tak, že tam je přihlášený, protože jsme ho. zapomněli odhlásit dnes do jedenácti hodin dopoledne…“

„Za to může ta věčně stonavá sekretářka…“ zamumlala Jossie.

čas, všechno jsem pozamykal, registratury, psací stůl, dveře od kanceláří a odešel jsem k vozu.

Nikdo se neskrýval za sedadly. Nikdo neobcházel kolem parkoviště. V kufru jsem nenašel nic než zavazadlo, které jsem tam ráno hodil. Nastartoval jsem a vyjel. Neohrožoval mě nikdo a nic, jen mé vlastní nervy.

Stáje Williama Finche byly na jihovýchod od Newbury; rozsáhlý komplex velikých budov se rozkládal v malém údolí a nad ním na kopečku stál majestátní viktoriánský panský dům, obrostlý břečťanem. Dojel jsem ke vchodu právě v okamžiku, kdy Finch vycházel, a tak jsme společně vyrazili na obhlídku stájí.

„Jsem rád, že jste si na nás udělal čas."

„Pro mě to je radost."

Příjemně se usmál. Byl to vysoký, prošedivělý padesátník, který dokonale ovládal jak sebe, tak své okolí. Měl široký obličej, hezká ústa a oči zkušeného člověka. Majitelé i koně si jeho péči velmi libovali, a léta úspěšné činnosti mu zabezpečila výbornou pověst a jméno. Nepokrytě se z toho radoval.

Šli jsme pomalu od boxu k boxu a v každém jsme se několik minut zdrželi. Finch vždy řekl, jak se kůň jmenuje a jaký má původ. Pokaždé také vlídně pohovořil se stájníkem, který držel koně u hlavy, i s hlavním stájníkem, který nás doprovázel. Byla to každodenní nezbytná večerní „vizita", jakou samozřejmě prováděli všichni trenéři v celé Anglii.

Došli jsme v plné stáji k jedinému prázdnému boxu. Finch s úsměvem mávnul rukou.

„Ivansky, poběží ve Velké národní. Už odjel do Liverpoolu."

Zůstal jsem stát s otevřenými ústy jako idiot. Tak jsem ze všechno vypadl, až jsem dočista zapomněl, že v sobotu bude Velká národní.

Odkašlal jsem si. „Myslím… hm… řekl bych, že při váze, kterou ponese, by měl mít dobrou šanci." Připadalo mi to jako docela slušný komentář, ale on se mnou nesouhlasil.

„Ba ne, soudě podle Hydocku, je to na něho moc. Myslím, že s Wassermanem na tom nebude slavně, co říkáte?"

Zoufale jsem vzpomínal, co jsem si o tom všem myslel v onom vzdáleném, příčetném, normálním životě, který jsem vedl ještě před třemi týdny. Nic mě nenapadlo.

„Určitě si povede dobře," řekl jsem.

Přikývl, jako by si nepovšiml, jak hloupě plácám. Šli jsme dál. Taková sbírka koní byla opravdu imponující. Zářili skvělou péčí, výborným krmením a byl na nich vidět dobře nadávkovaný trénink. Než jsme došli k poslednímu koni, vyčerpal jsem všechny pochvalné poznámky, které jsem měl na skladě.

„Co kdybychom se něčeho napili?" navrhl, když zavřel poslední vrátka.

„Výborně."

Zašli jsme do domu a Finch mě zavedl do obývacího pokoje, který sloužil současně jako kancelář. Byly tam kretonem potažené pohovky a křesla, stolek s lahvemi a sklenicemi, na zdi zarámované fotografie koní. Běžné zařízení pracovny úspěšného trenéra.

„Co si dáte, džin?"

„Prosím skotskou, jestli máte." Nalil mi pořádnou dávku a sám si nalil džin, jako by to byla voda.

„Tak na vaše zdraví," řekl.

„Na vaše."

Vypili jsme obřadně první doušek. Vybídl mě, abych se posadil.

„Vyhledal jsem pro vás tu zatracenou knihu drobných výdajů," řekl a otevřel jednu zásuvku u psacího stolu. „Tady to je, ta kniha a sloha s účtenkami.".

„Výborně."

„A co uděláme s tou daňovou komisí?"

„Nedělejte si s tím starosti, požádáme o odklad."

„Povolí nám to?"

„Zatím nám ještě nikdy nic nezamítli," vysvětloval jsem. „Prostě určí jiný termín, tak za měsíc, a do té doby budeme s vaším vyúčtováním hotovi."

S úlevou si oddychl a napil se džinu. „Takže můžeme očekávat, že nám Trevor příští týden přijede přepočítávat balíky sena a sedla, že?" Usmíval se při představě té důkladnosti.

„No, možná, že přijede koncem týdne, nebo začátkem dalšího. Určitě se neukáže dřív jak ve středu nebo ve čtvrtek." Nevěděl jsem, jestli „návrat středa" znamená, že ve středu vyrazí z Francie, nebo že se ve středu dostaví do práce. „Můžu to zatím připravit, abych mu uspořil čas," dodal jsem.

V dalším pokoji byl zeleným suknem potažený stůl s vyvýšeným okraje, ale karty tam nikdo nehrál.

Kolem stolu, v dřevěných křeslech s koženým čalouněním, jaká byla ve všech místnostech, seděli tři muži.

Všichni tři statní, dobře oblečení. Tvářili se nepřátelsky. Znal jsem je už dávno.

Connaught Powys, Glitberg a Ownslow.

„Prý nás hledáte," řekl Connaught Powys.

9

Zůstal jsem nehnutě stát. Vivian za mnou zavřel dveře a usedl do jednoho z prázdných křesel po mé levici. Přehodil plavně nohu přes nohu a elegantně si povytáhl kalhotu.

Ownslow se na mě s nechutí díval.

„Vypadni," řekl.

Vivian nasadil zvlášť vybraný tón: „Milý příteli, je pravda, že jsem vám sem pana Brittena přivedl, ale tím nenabýváte ani v nejmenším právo se ho dotknout."

Bylo tam několik dalších prázdných křesel, rozestavených bez ladu a skladu kolem stolu ve středu místnosti. Beze spěchu jsem se v jednom z nich usadil a snažil se napodobit Viviana, když jsem nedbale přehodil nohu přes nohu. Doufal jsem, že budu-li se chovat samozřejmě, přestane být atmosféra tak výbušná a bude pouze napjatá. Soudě podle Ownslowova nenávistného pohledu, moc se mi to nepodařilo.

Ownslow a Glitberg prováděli úspěšně řadu let výnosné podvody ve stavebnictví; okrádali poplatníky doslova o miliony. Jako všechny veliké finty i ta jejich byla jen na papíře. Glitberg pracoval na městském výboru v odboru plánování a Ownslow v odboru údržby a stavebnictví. Společně jednoduše vymysleli řadu význačných staveb: kanceláře, činžovní domy, rodinné domky. Městský výbor musel stavbu povolit. Z moci svého úřadu potom Glitberg vyzval různé stavební firmy do konkurzu. Nejvýhodnější, nejlacinější projekt dodala

„Takže, buď ten kůň musí běžet, nebo zaplatíme pokutu. Tak jsem uvažoval o tom, že bych ho tam přece jen poslal, kdybych pro něj stačil najít vhodného jezdce."

„Většina lidí jela do Liverpoolu," vysvětlovala Jossie.

„O kterého koně jde?" zeptal jsem se.

„Je to Notebook, nováček, steepler, čtyřletý kaštanový hnědák, valach, stojí v té nejhořejší stáji."

„Je to ten se světlejší hřívou a ocasem?"

„Ano. Zatím běžel jen několikrát. Je nadějný, ale nezkušený."

„V Newbury byl poslední ze šestadvaceti koní," sdělila mi Jossie vesele. „Takže je úplně fuk, jestli jste ve formě nebo ne." Odmlčela se. „Mám jet s sebou, abych byla při sedláni, takže byste nám mohl prokázat tu laskavost, že byste se uvolil ho jet."

„Je to na vás," poznamenal Finch.

Takový delegát k sedláni byl mocný magnet, i když kůň za mnoho nestál.

„Tak dobře," hlesl jsem.

„Výborně," Jossie se zářivě usmála. „Jestli chcete, tak vás tam zavezu."

„To by se mi sice líbilo, ale bohužel budu muset do Towcesteru jet přímo z Londýna, dnes večer tam odjíždím," řekl jsem s lítostí.

„Sejdeme se tedy před vážnicí. Notebook běží až v posledním dostihu, jak se dalo čekat."

Proutěnky nováčků se většinou běžely na začátku nebo na konci dostihového programu, někdy na začátku i na konci; zařazovali je vždy tak, aby návštěvníci mnoho neprometkali, když dorazí pozdě, jdou na oběd nebo odjíždějí předčasně, aby se vyhnuli nejhorším zácpám na silnici. Byly to takové dostihy pro chudé příbuzné, pro střední a nevýznamné, kde ale občas zazářila nová hvězda se světlou budoucností.

Když člověku běžel kůň v proutěnkách pro nováčky, znamenalo to, že se člověk musel vypravit velmi brzo z domova nebo se musel velmi pozdě vracet. Nicméně v těchto soutěžích běželo nepoměrně více koní než v ostatních dostizích.

Když jsem se zvedl k odchodu, Jossie mě vyprovodila do haly. Jak jsme kráčeli po obrovském, trochu omšelém perském koberci, zadíval jsem se na veliké portréty na stěnách.

„To je samozřejmě rodina Nantucketů,“ vysvětlovala Jossie. „Ty obrazy patří k domu.“

„Tváří se legračně,“ řekl jsem.

„Vy jste ale věděl, ne, že to tady vlastně tátovi nepatří?“

„Ano, to jsem věděl,“ odpověděl jsem s úsměvem. Všimla si toho.

„Aha. Ale divil byste se, kolik lidí se ke mně má, protože si myslí, že když se se mnou ožení, tak jim tohle všechno jednou spadne do klína, až táta půjde do penze.“

„Takže vždycky chcete nejdřív ze všeho uvést věci na pravou míru, že?“

„Jasně, Einsteine, já dočista zapomněla, že tohle všechno musíte vědět od Trevora.“

Věděl jsem základní fakt, že Axwood patří americké rodině Nantucketů, kteří se o stáje skoro vůbec nestarali, zajímaly je jen jako obchodní podnik. Stáje koupil a proslavil v padesátých letech podnikavý finanční magnát, který se vyznačoval atypickými obchodními zájmy a zálibami. Starý Naylor Nan-tucket soustředil své podnikání do Anglie, zamiloval se do ní a zamiloval se do dostihového sportu. Vybudoval dokonalé moderní stáje a nakoupil do nich dokonalé koně. Najal si mladého Finche, aby mu koně trénoval, a Finch, padesátník, dosud tuto funkci vykonával, ale to už pro dědice Naylora Nantucketa; dědicové vlastnili v současné době jen jednu desetinu podniku, ostatní podíly patřily jiným. Mladí Nantuc-ketové se trochu za starého Naylora styděli a nikdy se neobtěžovali přes Atlantik, aby viděli svoje koně běžet dostih.

„Nevadí vašemu otci, že trénuje koně pro majitele, které nikdy nevidí?“ zeptal jsem se.

„Ne, aspoň se s ním nehádají, netelefonují uprostřed noci a nestěžují si, když jejich kůň nevyhraje. Táta tvrdí, že by trenérské povolání bylo o mnoho snadnější, kdyby všichni majitelé koní bydleli v New Yorku.“

Stála ve dveřích, aby mi zamávala na rozloučenou. Sebejistá, veselá dívka s hnědýma očima, půvabnou šíjí, úhledným nosíkem a hezkými rty.

Ubytoval jsem se tu noc v hotelu Gloucester, kde jsem předtím ještě nikdy nebyl. V hotelové restauraci při klidné, rozvážné večeři,

kterou jsem už velmi potřeboval, jsem se věnoval chmurným úvahám. Neměl jsem přistoupit na to, že pojedu Notebooka, když mám sotva sílu rozkrojit biftek.

Později, cestou do herny a klubu Viviana Iversona mě pronásledoval nepříjemný, vtíravý pocit, že dobrovolně strkám hlavu do oprátky. Jen mi nebylo jasné, kde ta oprátka je, jestli je přede mnou, za mnou nebo někde stranou. Věděl jsem jenom, že někde být musí a nenajdu-li ji, mohl bych v ní snadno uvíznout.

Klub Vivat působil stejně uhlazeně a elegantně jako jeho majitel. Místo jediné veliké haly, jaké jsou v kasinech obvyklé, tam byla řada menších, propojených místností. Nebyly tam krupiérky s umělými řasami ani dramatické osvětlení hracích stolů, ba ani v polostínu skryté dámy ověšené brilianty. Světlo bylo mírně ztlumené, vzduch plný kouře z doutníků, panovalo tam posvátné ticho.

Vivian, na kterého bylo opravdu spolehnutí, nechal vzkaz ve vrátnici, aby mě jako nečlena vpustili a chovali se ke mně jako k hostu. Pomalu jsem procházel z místnosti do místnosti, v ruce baňatou skleničku s brandy, a marně jsem vyhlížel elegantního pána domu.

Bylo tam několik obchodníků ve smokingu, hráli chemin-de-fer, mezi nimi seděly dámy, a napjatě sledovaly očima každou kartu. Nikdy mě nebavilo trávit hodiny tím, že bych vsázel peníze na to, jaká karta padne, ale každý má jiné záli-by.

„Ro, příteli,“ ozval se za mnou Vivianův hlas. „Přišel sis zahrát?“

„Z platu účetního?“ S úsměvem jsem se k němu obrátil. „A o co?“

„O to, co si můžeš dovolit dát do banku, příteli.“

„Tedy o život, o svobodu a lístek na Poslední pohár.“

Usmíval se, ale oči měl vážné. „Někteří lidé jsou ochotni dát v sázku a prohrát čest, majetek, pověst i hlavu.“

„Tebe to zneklidňuje?“ zeptal jsem se.

Mávnul rukou k hráčům karet. „Umožňuji všem rozptýlení, které právě v daném okamžiku potřebují, jako forbes.“

Položil mi ruku na rameno, jako bychom byli nejbližší přátelé, a vedl mě do další místnosti. Měl těžké zlaté knoflíky do manžet a sametové sako lemované hedvábím. Hezká hlava, černé vlasy, štíhlá postava, bylo mu asi tak třicet pět let. Byl chytrý, a proto měl úspěchy v oboru podnikání, kde jiní často zkrachovali.

V Towcesteru prostě nevlezu důvěřivě do žádné sanitky, ale dostih pojedu. Uvědomil jsem si, jak neostrá je hranice mezi opatrností a zbabělostí.

Moje chmury rozptýlila Jossie, čekající před vážnicí.

„Dobrý den, Notebook je tu, vypadá vznešeně a určitě zase odvede mizerný výkon, jako vždycky.“

„To je roztomilé.“

„Trenérovy instrukce jezdci: zůstat v sedle, držet se při zdi. Táta nechce, abyste přišel k úrazu.“

„Já taky ne,“ řekl jsem procítěně.

„Nechce si ničím zkalit tenhle den, co kdyby Ivansky zvítězil ve Velké národní.“

„On si myslí, že by mohl vyhrát?“

„Odletěl dnes ráno s aerotaxi, bál se a doufal, jak to tak bývá, chvíli si byl jistý, že to dopadne, chvíli měl pochybnosti,“ mluvila o tatínkovi s láskou.

Finch poslal do Towcesteru dva koně a Jossie tam vlastně byla kvůli tomu druhému, kvůli Stoolerymu. Pomohl jsem jí ho osedlat a pomáhal jsem jí na tribuně fandit, když dobíhal první v dvoumílovém steeplu. Hned potom se objevil na všech televizních obrazovkách na závodišti přenos z Velké národní, a když Ivansky skončil na pátém místě, měla už Jossie aspoň nějakou útěchu.

„No co,“ pokrčila rameny. „Na tom už nic nezměníme. Táta bude zklamaný, majitelé koně budou zklamaní, stájníci se ze žalu namažou a potom všichni začnou kout plány na příští rok.“

Jak jsme se bezcílně procházeli, octli jsme se najednou před vchodem do baru.

„Nechcete si zajít na skleničku?“ zeptal jsem se.

„Ale jo, aspoň nám uběhne čas.“

V baru byly davy lidí, tlačili se ve čtyřstupech ve snaze dostat se k pultu.

„Vykašleme se na to, ne?“ navrhovala Jossie.

Souhlasil jsem. V tom se ale z mačkanice vynořila čísi paže a chytla mě pevně za ruku.

„Co chcete?“ ozval se ženský hlas. „Rychle, co chcete, jsem právě na řadě.“

vždy firma National Construction (Wessex) Ltd., a městský výbor proto vždy této firmě s plnou důvěrou stavbu zadal.

Firma National Construction neexistovala, existoval jen pěkný, důvěryhodně a důstojně vyhlížející dopisní papír této firmy. Schválené stavby nikdy nebyly realizovány. Zato byly neexistující firmě poukazovány veliké peněžní částky za vykonané dílo a Glitberg z plánovacího podával pravidelné zprávy o postupu prací. Jakmile byla stavba tak daleko, že se do ní mohli lidé nastěhovat, přešla do referátu Ownslowa, který měl na starosti stavby a údržbu. Ownslowovi zaměstnanci pečovali o budovy existující, a Ownslow sám strkal do kapsy peníze na údržbu staveb neexistujících, o kterých nicméně vedl přesnou dokumentaci.

Veškerá dokumentace vůbec byla velmi podrobná, pečlivá a vzorná, až puntíčkářská. Vedli přesné záznamy o platbách nájemného za celé budovy i za jednotlivé byty. Městský výbor považoval za samozřejmé, že takové stavby musí dostávat . od města vysoké dotace a že není možno u nich počítat s výnosem, takže se obrovskému rozdílu mezi investicemi a příjmy nikdo nedivil, všichni to považovali za samozřejmé.

Jako vždy, i tento velkolepý podvod byl odhalen jen náhodou a o tu náhodu jsem se postaral já, když jsem zašťoural poněkud hlouběji, než bylo zdrávo, do záležitostí jednoho méně významného podnikavce, který se s těmi dvěma pány přiživoval na snadných výdělcích.

Když jsem o věci informoval městský výbor, nechtěli mi věřit. Nevěřili mi až do té doby, kdy jsem si s nimi vyjel na prohlídku okolí a kdy našli zanedbané travnaté parcely tam, kde se měly skvět šestipatrové činžovní domy s levnými byty, postavené za komunální peníze, nebo přízemní domky pro tělesně postižené, či řadové vilky pro důchodce, a tak dále.

Někteří členové rady nepochybně dostali nějakou úlitbu za to, že si hráli na slepé, ale úplatky v hotových penězích lze těžko prokázat. Městská rada měla velkou ostudu na veřejnosti a její členové mi to nikdy neodpustili. Glitberg a Ow-nslow dobře věděli, že tu hru nemohou hrát do nekonečna, a právě se chystali na nenápadný odchod, když tu náhle jednu neděli se k nim nečekaně dostavila policie. Taky mi to neodpustili.

Byli důsledně opatrní opravdu ve všem, ani jeden ani druhý se nedopustili té zásadní chyby, aby žili nad poměry. Obrovské částky, které firma National Construction (Wessex) Ltd. během let nasávala, postupně odčerpávali z konta v hotovosti, a to tak, že se to vedení banky nezdálo nijak nápadné. Částky vybrané z konta zmizely beze stopy. Z více než jednoho milionu, který každý z nich nahromadil, se nenašla ani jediná libra.

„Nevím, co po nás chcete, ale v žádném případě nepochodíte," řekl Glitberg.

„Vy jste pro nás nebezpečný," dodal Connaught Powys.

„Zašlápneme vás jako brouka," ozval se Ownslow.

Zadíval jsem se na ně. Všichni tři poživační, otylí, s nejistýma očima lidí, kteří mají špatné svědomí. Connaught Powys, opálený od horského slunce, s hladce ulíznutými vlasy, vypadal jako úspěšný, vážený podnikatel. Měl robustní postavu, tmavomodrý oblek s tenkým proužkem. Vyzařoval z něho blahobyt a moc, ani stopy po vězeňské plísni a nedobrovolné disciplíně.

Ownslowa si člověk ve vězení dovedl představit snáze. Měl světlé, špatně ostříhané vlasy, na temeni olysalé, silný krk, široká ramena a ruce jako lopaty. Byl to tvrdý muž a i způsobem řeči se od Connaughta Powyse na míle lišil.

Glitberg měl brýle, krátké, nepodajné šedivé vlasy a zježené dlouhé kotlety, takže trochu připomínal opici. Představo-val-li Connaught Powys moc, pak Ownslow byl fyzická síla a, Glitberg vtělená zloba.

„Už jste to zkoušeli?" zeptal jsem se.

„Co?"

„Zašlápnout mě."

Všichni tři se bezvýrazně zadívali do prázdna.

„Někdo se o to pokusil," dodal jsem.

Connaught Powys se nepatrně usmál. „Jestliže jsme už něco podnikli nebo hodláme podniknout, pokud jde o vás, tak rozhodně nejsme takoví blázni, abychom se k tomu tady před svědkem přiznávali."

„Budete celý život jako na žhavým uhlí, to se spolehněte." To řekl Glitberg s potěšením.

„Bejt váma, tak nechodím za tmavý noci na osamělý staveniště," přidal se Ownslow. „To vám dávám dobrou radu, a zdarma."

„A což takhle temná noc na plachetnici? Na moři?" zeptal jsem se.

Ihned jsem toho litoval. Měl jsem mlčet. Nepřátelský výraz na jejich tvářích se změnil v bojovnou nenávist. Náhle bylo v místnosti hrobové ticho.

Do toho ticha se ozval klidný, pomalý Vivianův hlas:

„Ro… nemyslíš, že je na čase, abychom se spolu šli něčeho napít?"

Pomalu se zdvihl z křesla a já také. Trochu se mi třásly no-hy.

Connaught Powys, Glitberg a Ownslow se na mě zadívali s takovu jedovatou zlobou, že i Vivian zneklidněl. Šmátral po klice, a když za mnou vycházel z místnosti, málem zakopl.

„Fuj," vydechl. „Že si ale zahráváš s ostrými hochy, příteli." Zavedl mne do své přepychové malé kanceláře. Byla tam tři krásně prázdná křesla. Jedno mi přisunul a nalil nám oběma brandy do bachratých sklínek.

„Nejde ani tak o to, co říkali, ale jak to říkali."

„Taky o to, co neřekli," dodal jsem.

Zamyšleně se na mě zadíval přes okraj skleničky.

„Dozvěděl jsi se, cos chtěl? Chci říct, stálo to za to, takhle jim vběhnout do rány?"

Ušklíbl jsem se. „Jednu odpověď jsem získal."

„No prosím, aspoň něco."

„Ano, jenže to byla odpověď na to, na co jsem se neptal."

„Tomu nerozumím."

„Bojím se, že jsem si jen pohoršil," dodal jsem pomalu, „a to hodně."

V hotelu Gloucester jsem celou noc poctivě prospal. Ne že bych byl tak klidný, spíš jsem byl k smrti utahaný.

Druhý den ráno jsem našel v dostihové rubrice novin; které mi doručili ke dveřím, svoje jméno v seznamu jezdců posledního dostihu v Towcesteru. Hvízdl jsem mezi zuby. Škoda, že jsem zapomněl požádat Williama Finche, aby moje jméno do tisku nedával, takhle celý svět věděl, kde mne odpoledne v půl páté najít. Pokud by ovšem vůbec někomu stálo za to se obtěžovat na bezvýznamný dostih v nezajímavém dostihovém programu v den, kdy se běží Velká národní.

„Budete celý život jako na žhavém uhlí," řekl Glitberg.

To jsem tedy neměl v úmyslu. Takový život by byl nesnesitelný. Bylo by neúnosné, kdybych se pokaždé vylekal každého zašramocení.

„Chcete říct, že vás jednoduše zatáhli na loď a odpluli s vámi na Středozemní moře?“

„Ano.“

„To je legrace.“

„Nebylo to moc příjemné.“

„To věřím.“ Odmlčela se. „Říkal jste, že jste utekl. Jak jste to dokázal?“

„Skočil jsem přes palubu.“

Soucitně se na mne podívala. Uvědomil jsem si náhle, že od toho zoufalého plaveckého maratónu uplynuly teprve čtyři dny. Připadalo mně, jako by se celé to dobrodružství přihodilo v jiném světě.

Jossie byla ztělesněním skutečného, rozumného světa, kde všechno bylo pochopitelné, i když ne vždy příjemné. Pokud jsem byl s ní, cítil jsem se klidnější, život mi připadal normální a bezpečný.

„Co kdybychom se zastavili cestou domů někde na večeři?“ navrhl jsem.

„Máme dvě auta.“

„Nic přece nebrání tomu, aby obě auta zastavila u stejné hospody.“

„To je svatá pravda.“

Měla zase na sobě rozevlátou sukni, tentokrát rezavě červenou. Nic na ní nebylo v neladů, a přitom nic nevypadalo upjatě. Byla to řádná, schopná, veselá a zábavná dívka.

„Docela slušná hospoda je před Oxfordem,“ řekl jsem.

„Dobře. Pojedu potom za vámi.“

Nadešel čas, kdy se měl běžet dostih, ve kterém byl přihlášený Notebook. Šel jsem se převléct, zvážit, a předal jsem svoje nejlehčí závodní sedlo stájníkovi z Axwoodských stájí, který s koněm přijel a čekal na mě u dveří vážnice.

„Máte přes váhu, co?“ ušklíbl se.

„Čtyři libry.“

Obrátil výmluvně oči v sloup. Chtěl mlčky naznačit, že trenéři mají posílat do sedla profesionály a ne amatéry, kteří nedokáží srazit váhu na sto čtyřicet šest liber. Nezmínil jsem se o tom, že při Zlatém poháru jsem měl ještě o osm liber víc.

Když jsem vyšel do padoku, čekala tam už Jossie a stájník vodil vznešeného koně kolem dokola, přes ruku plátno s číslem a sedlo. Číslo třináct. Je snad někdo pověrčivý?

Paže patřila Moiře Longermanové. Binny Tomkins stál za ní a mračil se jako obvykle.

„Jossie? Co si dáte?“

„Nějakou šťávu, nejradši grapefruitovou.“

„Tak dvakrát grapefruitovou šťávu,“ zavolal jsem.

Paže zmizela a za chvíli se zase objevila nejdříve s jednou skleničkou, kterou jsem převzal, pak s druhou. Konečně se vynořila i celá Moira. Klestila si cestu davem, ruce s pitím nad hlavou, aby se drahocenná tekutina nevylila, a za Moirou Binny.

„To je ohromné, že jste tu, já vás před chvílí na dálku zahlédla. Celé dva týdny už se vás marně snažím telefonicky sehnat a teď se dovídám tu fantastickou historii, že prý vás někdo unesl.“

Představil jsem Moiře žasnoucí Jossii.

Přehnaně Povytáhla obočí. „Vás že někdo unesl?“

„Připadá vám to asi k smíchu,“ vzdychl jsem.

Moira podala jednu skleničku Binnymu, a ten na poděkování mrzutě kývl hlavou. Je to nevychovanec, říkal jsem si, nechá dámu, aby se mačkala u pultu a kupovala pití, a to nejen dámu, ale majitelku nejlepšího koně, kterého má ve stájích. Samozřejmě, že za pití platila ona.

„Moje milá,“ Moira se obrátila k Jossii. „Představte si, unesli ho hned potom, co vyhrál Zlatý pohár s mým milovaným Tapestrym, přímo ze závodiště. Bylo to tak, že?“ Tázavě, se zářivým úsměvem se na mě podívala, v modrých očích přátelský zájem.

„Ano, bylo.“

Binny se mračil jako čert.

„Jak se vede koni?“ zeptal jsem se.

Tvrdě se po mně podíval, ale neodpověděl. Zato Moira spustila nadšený vodopád novinek a informací.

„Moc bych si přála, abyste Tapestryho v budoucnosti jezdil vždycky vy, Ro, doufám, že s tím budete souhlasit. Binny tvrdí, že by mohl běžet příští středu v Ascotu, proto jsem vás sháněla, ráda bych, abyste tam jel.“

„Já už zajistil jinýho žokeje,“ namítl Binny kysele.

„Tak ho zase odjistíte, milý Binny,“ řekla Moira sladce. Pod slupkou křehké ptačí roztomilosti se skrývalo ocelové jádro, kterému

jsem vděčil za jízdu ve Zlatém poháru. Binny by sice Moiru snadno snědl ke svačině, ale na její nezlomnou vůli byl krátký.

„Možná, že by bylo lepší, kdyby jel ten druhý…“ namítal jsem. Skočila mi do řeči: „Kdepak, chci, abyste jel vy. Já to Binnymu s konečnou platností řekla hned, jak jste vyhrál Zlatý pohár. Když jste zase na světě a v pořádku, tak Tapestryho buď pojedete vy, nebo nepoběží vůbec.“ Bojovně se ohlédla na Binnyho, pak mrkla spiklenecky na Jossii, pohodila rozhodně plavou hlavičkou a Vyčkávavě se obrátila na mě: „Tak co, co vy na to?“

„Já…“ Víc jsem neřekl.

„Do toho,“ pobízela mě Jossie, „to přece musíte přijmout.“

Binnyho nelibost se okamžitě soustředila na ni. Dobře si toho povšimla, ale z míry ji to nepřivedlo.

„Přece vyhrál Zlatý pohár, nemůžete tvrdit, že je neschopný,“ řekla.

„Ale to on právě tvrdí, moje milá, to je to zvláštní,“ Moira se rozveseleně usmívala.

Binny něco zabručel. Jediné slovo, kterému jsme rozuměli, bylo „amatéři“.

„Myslím, že vím, co vlastně Binny chce říct,“ pronesla Moira mile a zřetelně. „Chce říct, že se snažíte vždy a za každou cenu vyhrát a nenecháte se od toho úmyslu nikým odradit, jako většina amatérů.“

Binny zrudnul jako krocan a Jossie málem vyprskla smíchem. Moira se na mě podívala svýma velikýma nevinnýma modrýma očima, jako by nevěděla, co právě řekla. Marně jsem se snažil vymyslet nějakou vhodnou poznámku.

„Jako většina žokejů,“ řekl jsem nakonec.

„Vy jste hodný člověk, Ro, vy věříte, že jsou všichni lidé poctiví.“

Protože jsem pracoval v revizním účetnictví, myslel jsem si pravý opak, ale je pravda, že o Binnym jsem v tomto směru nikdy neuvažoval. Má-li někdo ve stájích koně jako je Tapestry, má být rád, že je rád a nemá se snažit manipulovat s výsledky, kterých kůň dociluje.

Binny se rozhodl, že bude dělat nechápavého, tvářil se, že nevidí, jaká propast před ním že je. Moira se na něj pobaveně podívala a pak mu dala jasně najevo, kdo je pánem situace.

„Milý Binny, samozřejmě, že neopustím člověka, který pro mne trénoval vítěze Zlatého poháru, neopustím ho, dokud bude mého koně udržovat v dokonalé formě a ponechá mi volbu jezdce.“

Nastalo ticho. Jossie si odkašlala a obrátila se povzbudivě k Binnymu: „Vy jste si jistě při Zlatém poháru vsadil, viďte? Táta si taky vždycky vsadí, při Zlatém poháru a na Velké národní. Když si člověk nevsadí a jeho kůň vyhraje, tak je to k vzteku, a ještě ke všemu pak člověk vypadá jako pitomec.“

Kdyby mu vtírala sůl do otevřených ran, nemohlo to mít větší účinek. Moira Longermanová se nadšeně rozesmála.

„I vy jedna!“ Poplácala Jossii po zádech. „Víte, chudák Binny je takový pesimista, že nejen že si na Tapestryho nevsadil na vítězství, on si dokonce vsadil na to, že prohraje. Není to smůla? Chudák, vyhraje Zlatý pohár a přitom na tom prodělá.“

Binny se zatvářil ohromeně. Netušil, kolik toho Moira ví.

„To nic, co se stalo, stalo se. Hlavně když příští středu pojede Tapestryho Ro, pak bude všechno v pořádku.’

Podle toho, jak se Binny tvářil, tak by všechno v pořádku nebylo, zdaleka ne. Napadlo mě, jestli už neudělal kroky, aby Tapestry ve středu zaručeně nevyhrál. Když kůň zvítězí ve Zlatém poháru, jsou na něj při jeho dalším startu vysoké sázky a kdekterý bookmaker by dal mnoho za to, kdyby se dozvěděl včas, že ty sázky zaručeně nebude muset vyplácet. Kdoví, Binny už možná tuto cennou informaci prodal v domnění, že se neukážu na scéně a hru mu nepokazím. Binny měl opravdu smůlu.

Pak mě napadlo, že si vlastně ve středu nemůžu vzít volno, práce se mi nahromadila tak, až se mi z toho dělalo mdlo.

„Tak co, Ro?“ zeptala se Moira vemlouvavě.

„Ano, pojedu hrozně rád.“

„Sláva!“ Zajiskřilo jí v očích. „Uvidíme se tedy v Ascotu. Kdyby nastala nějaká nečekaná změna, tak by vám Binny zavolal.“ Binny se mračil.

„Honem mně to všechno povězte,“ prosila Jossie, když jsme se šli dívat na příští dostih z tribuny trenérů. „Musíte mi povídat celou tu detektivku, jak vás unesli!“

Stručně jsem jí to vyprávěl, podrobnosti jsem vynechal.

prostranství osamocené, roztroušené tu a tam, uspořádané řady aut zmizely.

Podíval jsem se nejdřív do svého vozu za sedadla.

Nikdo tam nebyl.

Trochu jsem se otřásl při pomyšlení, co bych asi udělal, kdybych tam někoho opravdu našel. Asi bych prchal jako jelen. Opřel jsem se o kapotu a čekal na Jossii. Nikdo z lidí, které jsem zahlédl, se netvářil, jako by se chystal mě unést. Byl klidný sobotní večer, skoro jako na jaře, kolem vlídná northamptonshirská příroda, přátelská a domácká jako doušek dobrého piva.

10

Jela za mnou v bledě modrém midgetu až k hospodě jižně před Oxfordem, kde si objednala řízný ledový koktail s ovocem.

„Táta se s Notebookem namořil jako blázen," řekla a se-špulila rty nad slámkou, zapíchnutou do kousku ovoce a čnějící ze skleničky jako stěžeň.

„S některým koněm člověk nic nepořídí," poznamenal jsem.

Přikývla. Zdvořilostní mezihra skončila. Jossie se nepřímo omluvila za to, jak nemožně se kůň choval, a já vzal na vědomí, že její otec dělal co mohl, aby ho naučil skákat. William Finch sice mezi ně nepatřil, ale jsou trenéři, kteří mají scestnou představu, že se kůň nejlíp naučí skákat přímo při dostihu. Jako kdyby člověk nutil dítě, aby vystoupilo na Eiger, aniž mu ukázal, jak se vůbec na skály leze.

„Jak to, že jste si vybral za povolání zrovna účetnictví?" zeptala se. „Připadá mi to nudné."

„Myslíte?"

„Vidím, že vám to nudné nepřipadá," poznamenala. Sklonila trochu hlavu ke straně a zamyslela se. „Vy taky nevypadáte jako nudný, kožený patron, ani se tak nechováte, tak spusťte."

„Soudci jsou spravedliví a střízliví, ošetřovatelky jsou obětavé, horníci jsou hrdinové a spisovatelé pijí."

„Chcete říct, že člověk nemůže lidi šmahem zastrkávat do šablon?"

„Přesně to jsem chtěl říct."

„Trochu vyhazuje," řekl stájník s uspokojením.

„Poslyšte, až přijedete domů, vyřiďte tátovi, že se s Ronal-dem cestou někde navečeříme, aby si nedělal zbytečné starosti, že jsem se třeba nabourala," řekla Jossie stájníkovi.

„Dobře."

„Táta si s oblibou dělá starosti," dodala.

Státník se na mě ještě jednou výmluvně, znechuceně podíval. Tentokrát ho asi zajímalo, jestli se s Jossií hodlám vyspat. Uvědomil jsem si, že toho stájníka nemám rád.

Publikum začínalo řídnout, od padoku bylo vidět, jak se lidé pomalu rozjíždějí. To je deprimující, jako když má herec hrát pro prázdné hlediště. Na druhé straně, dopadnu-li příliš ostudně, čím méně lidí to uvidí, tím lépe.

„Hlásili jezdci do sedel' už nejmíň před půl hodinou," řekla Jossie.

„Hlásili to před dvěma sekundárná, já to slyšel."

Stájník mě vyhodil do sedla. Notebook na zkoušku hodil zadkem.

„Nepleťte se do žádné čertoviny," připomněla Jossie.

„Čertovinu mám pod sebou." Vznešené zvíře se znovu pokusilo mě shodit.

Bezcitně se ušklíbla. Notebook odtančil ke startu, kde pak všechny zdržoval tancem na zadních nohou, vzpínal se jako v cirkuse. „Trochu vyhazuje," vzdychl jsem si trpce. Nedám-li si pozor, octnu se na zemi ještě než to odstartují.

Koně vyběhli a Notebook se velkoryse rozhodl, že se dostihu přece jen zúčastní. Vyrazil nepravidelným cvalem, pohazoval hlavou a točil se ze strany na stranu. Způsob, jakým šel na první proutěnku, mě zbavil značné dávky sebedůvěry. Vypadalo to, že přes překážku chce skočit bokem jako krab.

Protože jsem nebyl hned ze začátku natolik moudrý, abych ho přidržel na konci pole, myslel jsem si asi, že ho zvládnu, a protože byl nejen silný, ale i paličatý, pokaždé, když letěl šikmo přes proutěnku, vysloužili jsme si salvu nadávek od ostatních jezdců. Během dostihu je skoro zbytečné volat „promiňte", zvlášť když člověk není náležitě ve formě, je amatér a ví, že se do toho pochybného podniku neměl nechat vemluvit od jedné hezké slečny. U příští proutěnky jsem strhl Notebookovi otěží hlavu zpátky tak prudce, že by z toho Spolek proti

týrání zvířat měl smrt. Pomstil se mi okamžitě tím, že zkroutil zadek v letu a dopadl na všechny čtyři čelem k hrazení.

Díky tomuto manévru jsme se konečně ocitli na konci pole, ale Notebook to ihned začal dohánět na rovince u tribun, kde se mnou utekl. Bojovali jsme spolu neúnavně celé půldruhé míle dráhy a já pochopil, proč trenérovy instrukce jezdci zněly: Zůstat v sedle a držet se při zdi. Ach, ach!

Nedivil jsem se, že byl Notebook v Newbury poslední z dvaceti šesti koní. Byl by poslední, i kdyby startovalo sto dvacet šest koní, pokud by jeho jezdec měl jen trochu rozumu. Poslední místo s Notebookem nebylo sice úplně bezpečné, ale aspoň nejrozumnější, pokud už člověk toho koně jet musel. Bohužel to nikdo Notebookovi nedokázal náležitě vysvětlit.

Dráha v Towcesteru vede od startu mírně z kopce, pak se na vzdálené rovince vyrovnává a začíná stoupat do vyčerpávajícího kopce před cílovou rovinkou. Za blátivých dní se v Towcesteru kolikrát běžely nejpomalejší finiše na světě, jaké kdo kdy při třímílových steeplech viděl. Notebook se nicméně na tvrdé dráze řítil z kopce nezadržitelnou, bláznivou rychlostí, přes proutěnky se pokaždé přenesl nakřivo, a když přišel úsek do kopce, začínal teprve ztrácet elán.

To už byli všichni ostatní koně daleko vpředu, samozřejmě, protože při Notebookově zajímavém zastavovacím stylu, kterým šel na překážky, jsme u každé ztratili celou délku. Pak to zase naháněl na rovinkách.

Asi jsem trochu přestal být ve střehu. Na příští proutěnku šel úplně špatně, ignoroval moje vedení, ve vzduchu se zkroutil a dopadl s hlavou u země na všechny čtyři. V zásadě se ten skok nelišil nijak od předchozích, byl jen o něco drastičtější v provedení.

Když člověka něco vystřelí jako z praku rychlostí třiceti mil za hodinu, je to zajímavý zážitek. Ve zmateném, kaleido-skopickém sledu kolem mne zavířilo nebe, stromy, hrazení a turf. Podvědomě jsem se stočil do klubíčka a dopadl tvrdě na trávu. Notebook mě ještě na rozloučenou kopl do stehna. Svět se přestal otáčet. Kůň si na mě naštěstí nesedl. Život plynul dál.

Pomalu jsem se posadil; měl jsem vyražený dech a díval se, jak Notebookův zadek mizí v dálce.

Běžel ke mně zřízenec od sanitky v povědomé uniformě. Vyděsil jsem se. Byl to už podmíněný reflex. Vypadal vlídně, nikdy předtím jsem ho neviděl.

„Tak co, kamaráde, jste v pořádku?“ zeptal se.

Chabě jsem přikývl.

„Že jste ale udělal pěkný salto.“

„Hm.“ Odepjal jsem si helmu. Mluvit jsem ještě nemohl, marně jsem lapal po dechu. Vzal mě pod paží a pomohl mi na kolena, já se konečně rozdýchal, a pak mi pomohl vstát.

„Tak co, kosti v pořádku?“

Přikývl jsem.

„Měl jste jenom vyraženej dech,“ řekl přátelsky.

„Hm.“

Kousek od nás prudce zastavil landrover. Seděl v něm veterinář. Když prý nejsou nikde žádní zranění koně, kterým by se musel věnovat, může prý mě svézt zpátky k tribunám.

„Vy jste spadl,“ prohlásila Jossie, když jsem se dostavil. Dýchal jsem už normálně a lékař na stanici první pomoci potvrdil, že mi nic není.

Usmál jsem se. „To je fakt.“

Veliké oči se na mě upřeně zadívaly.

„Já myslela, že na tohle jsou jezdci hrozně citliví, když se jim řekne, že spadli, tvrdí vždycky, že spadl kůň a oni že se prostě potopili i s lodí.“

„To máte pravdu,“

„Jenže Notebook nespadl, spadl jste jen vy,“ zlobila mě.

„Já se s vámi o tom nepřu.“

„No, nuda s vámi není,“ poznamenala. „Notebooka prý chytili až někde ve vedlejším okresu, zatím co se budete převlékat, zajdu se podívat do stájí, jestli je v pořádku. Počkám na vás na parkovišti.“

„Dobře.“

Převlékl jsem se do civilu a zařídil u šatnáře, aby mi vzal přílbu, sedla a ostatní věci následující středu do Ascotu. Pak jsem se zvolna vydal k parkovišti.

Davy návštěvníků už byly pryč, zbývali jen opozdilci, kteří se tak po dvou, po třech chystali k odjezdu. Zbývající vozy už stály na

Jossie se ušklíbla. Pod veselou, světáckou slupkou byla přece jen zranitelná.

„Ta se ho drží jako pijavice. Já ji nesnáším. Pojďme se radši bavit o jídle, mám hrozný hlad.“

Prohlédli jsme si jídelní lístek, objednali si, dopili a odešli do staleté jídelny. Kamenné zdi, trámový strop, červené sametové čalounění a tlumené světlo.

Jossie jedla, jako kdyby nebezpečí ztloustnutí pro ni vůbec neexistovalo. Byla to příjemná změna. Když jsem se naposledy vypravil na večeři, moje partnerka ze všeho jen uždibovala.

„Prostě mám v tomhle kliku,“ prohlásila Jossie a navršila na pečený brambor celou horu másla. Měla štěstí v mnoha věcech, nejen v uspořádání látkové přeměny. Byla bystrá, hezká, zajímavá, štíhlá. Příroda není spravedlivá, nerozdává každému stejně.

U většiny stolů kolem nás seděly štěbetající dvojice a čtveřice, ale největší rámus nadělala početná skupina u vzdáleného rohového stolu.

„Pořád se sem dívají. Znáte někoho z nich?“ ptala se Jossie.

„Ten, co je k nám zády, vypadá jako Sirka Elroy.“

„Aha, takže asi oslavují vítězství.“

Sirka Elroy, kterému tak přezdívali, protože měl hrozně hubené nohy, se mi v šatně na towcesterském závodišti pečlivě vyhýbal a jistě neměl radost, když mě našel ve své oblíbené hospodě. Jako žokej byl jedním z mých klientů, ale tušil jsem, že se asi brzy rozejdeme. Neměl mě toho času ve veliké oblibě.

Největší halas nicméně nezpůsoboval on, ale hostitel celé společnosti, zarputilý muž s rázným hlasem.

„Nedívejte se tam,“ radil jsem Jossii.

Zdvihla oči od talíře s biftekem.

„Budeme si hrát na pštrosy?“

Přikývl jsem. „Možná, že když strčíme hlavy do písku, tak se bouřka zatím přežene.“ <-

Bouře sílila. Doléhala k nám slova jako „ten darebák“ a přehlušovala šum v místnosti. Přítomní, kterých se to netýkalo, začínali projevovat zájem o to, co se děje.

„Průšvih,“ poznamenala Jossie klidně, „míří k nám.“

„Zatraceně!“

„Srábku.“ Ušklíbla se.

Usmála se. „Znám Trevora od svých šesti let.“

To bylo ošklivé. Trevor zcela postrádal smysl pro humor a představivost, a klidně mohl mezi suché, kožené patrony patřit.

„Tak vyprávějte, proč?“

„Bezpečí, sociální jistota, jisté zaměstnání, dobrý plat, obvyklá lákadla.“

Upřeně se na mě zadívala. „Lžete.“

„Proč myslíte?“

„Lidem, kteří jsou ochotni riskovat krk ve steeplech, většinou na jistém zaměstnání a penězích tak moc nezáleží.“

„Tak tedy kvůli mamince,“ odsekl jsem s úsměvem.

„Ona vás do toho vnutila?“

„Ne.“ Zaváhal jsem. Ještě nikdy jsem nikomu nevyprávěl, proč jsem vlastně od dětství s vášnivou odhodlaností věděl, čím jednou budu. Jossie se na mě Vyčkávavě a tázavě dívala.

„Měla mizerného účetního,“ řekl jsem, „a já jí slíbil, že až budu velký, vezmu to do ruky sám. Dojemné, co?“

„Splnil jste slib?“

„Ne. Ona umřela.“

„Opravdu dojemné.“

„Ano, říkal jsem vám to, úplná limonáda.“

Zamíchala slámkou. Už se netvářila pobaveně. „Vy máte strach, že se vám budu smát.“

„Jsem si tím jistý.“

„Tak to zkuste.“

„Prostě… maminka byla špatná obchodnice. Táta se zabil při takovém zbytečném neštěstí a máma zůstala se mnou sama. Jí bylo asi tak třicet a mně devět let.“ Odmlčel jsem se. Protože se Jossie zatím nesmála, pokračoval jsem. „Najala si dům kousek od pobřeží v Ryde, a zařídila ho jako malý hotel, něco mezi hotelem a penzionem. Bylo to tam pohodlné, útulné, ale tvrdé pití se nečepovalo… znáte ten druh podniku. Prostě si to takhle vymyslela, abych ji vždycky našel doma, když přijedu ze školy a během prázdnin.“

„Byla to statečná ženská. Pokračujte.“

„Pokračování snadno uhádnete.“

Usrkla slámkou zbytek koktailu ze skleničky a pak vyfoukla na dno bublinky. „Jistě," řekla. „Byla určitě výborná kuchařka a dobrá hostitelka, ale nedovedla počítat a málo hostům účtovala."

„Taky platila zbytečně vysoké daně, v poměru ke skutečnému výdělku."

„A to je chyba?"

„To je pitomost."

„Tak pokračujte," pobízela mne. „Z vás něco dostat je horší, než hledat na pláži houby."

„Občas jsem ji zastihl, jak pláče. To víte, desetiletý kluk nese dost těžce, když vidí maminku plakat, byl jsem z toho nešťastný. Taky jsem asi měl pocit, že bych ji měl ochraňovat. Nejdřív jsem si myslel, že ještě pláče pro tatínka, ale pak jsem přišel na to, že se ty slzy objevují pokaždé, když jedná s panem Jonesem, naším účetním. Snažil jsem se ji přimět, aby se mi se vším svěřila, ale ona tvrdila, že jsem na to ještě moc malý."

Znovu jsem se odmlčel. Jossie vzdychla. „Prosím vás, povídejte dál."

„Řekl jsem jí, aby pana Jonese vyhodila a opatřila si lepšího účetního, ale ona tvrdila, že to ještě nemůžu chápat, že jsem moc malý. Slíbil jsem jí, že až budu velký, vyučím se účetnictví a všechno jí dám do pořádku." Trpce jsem se usmál. „Když mi bylo třináct, šla do města do drogerie, koupila si dvě stě aspirinů, rozpustila je ve vodě a vypila. Našel jsem ji na posteli v ložnici, když jsem se tehdy vrátil ze školy. Napsala mi dopis."

„Co v něm bylo?"

„Jen ‚Drahý Ro, odpusť mi to. Tvoje milující maminka.'„

„Chudák." Jossie zamrkala. Nesmála se.

„Napsala poslední vůli na obyčejný dopisní papír. Všechno odkázala mně, jenže to všechno vlastně nebylo nic, jen její osobní věci. Schoval jsem si všechny účetní knihy a bankovní výkazy. Potloukal jsem se pak několik let po různých strýcích a tetách, ale ty knihy jsem si stále nechával. Pak jsem je ukázal jednomu zkušenějšímu účetnímu. Řekl mi, že pan Jones spolupracoval spíš s daňovým úřadem než se svou klientkou. Já mu řekl, že bych jednou chtěl být taky účetním, a poprosil jsem ho, aby mi ukázal, co pan Jones dělal špatně. To je všechno. Teď to všechno víte."

„Takže vy se teď ještě stále potýkáte s pány Jonesy, abyste osušil slzy vaší maminky." Řekla to lehkým tónem, ale mile.

Usmál jsem se. „Mě účetnictví baví. Ale je pravda, že bych na to bez pana Jonese možná nikdy nepřišel."

„Takže ať žijí padouši."

„On nebyl žádný padouch, byl to předůležitý, nepružný byrokrat. Takoví Jonesové existují i dnes, šidí nepřímo své klienty tím, že je neupozorní na možné daňové úlevy."

„Prosím?"

„Je nesmyslné, když člověk platí na daních víc, než zákon žádá."

„Samozřejmě."

„Jenže spousta lidí tuhle pitomost provádí, prostě z nevědomosti, nebo mají špatného poradce."

Objednal jsem další pití. Teď byla na řadě Jossie, taky musela vyzrazovat rodinné tajnosti.

„Kde je moje máma?" překvapeně po mně opakovala. „Já myslela, že všichni vědí, jak to s ní je. Jezdí sem a tam po Amazonce a studuje domorodé kmeny. Pak o tom píše důležité vědecké články do podivných časopisů. My jsme ji s tátou neviděli už léta. V lednu od ní vždycky dojde telegrafické přání k vánocům a novému roku."

Konečně mi to došlo. „Christabela Saffray Finchová! Nezdolná badatelka prodírající se džunglí v době dešťů!"

„Ano, to je máma."

„No nazdar!"

„Jo, no nazdar."

„A takovou věc mi Trevor neřekne! To je mu podobné."

Jossie se ušklíbla. „Trevora to zlobí. Jeho taky zlobí tatínkovy dámy pro útěchu, říkávala jsem jim tety. Teď jim říkám Linda a Sandy."

„Počíná si velmi diskrétně," poznamenal jsem. Dostihový svět je veliká drbárna, ale o Lindě ani o Sandy jsem nikdy nic nezaslechl. Také jsem netušil, že významná antropoložka, paní Christabela Saffray Finchová, je Williamova žena.

„Sandy je jeho věčně nemocná sekretářka," vysvětlovala Jossie. „Buď je doma s bronchitidou, nebo s plotýnkama, nebo po potratu."

Rozesmál jsem se. „A co Linda?"

„Měl by se jednoduše do toho pustit a být zticha.“

„Pokud by mu to riziko stálo za to.“

Zasmála se. „Prosím vás, jaképak riziko, daňové úniky jsou přece náš národní sport.“

Lidé prostě daňové záležitosti nedovedou pochopit. Tvrdost, s jakou se dnes vymáhají daně, by zahanbila i pány z doby viktoriánské. Daňoví revizoři mají dokonce zvláštní a nebezpečnou výsadu trvalého práva ke vstupu a prohlídkám objektů a domů.

„Je mnohem snazší okrádat svého zaměstnavatele než daňový úřad,“ vysvětloval jsem.

„Děláte si legraci.“

„Dejte si moučník,“ vyzval jsem ji.

Jossie si prohlížela vozík se sladkými dobrotami. Dohodli jsme se na větrníčcích s čokoládou a se šlehačkou.

„Vy si je nedáte?“ zeptala se.

„Nezapomeňte na příští středu a na Tapestryho.“

„Už se vůbec nedivím, že žokejové ztloustnou, jakmile nechají dostihů.“ S gustem nabírala na lžičku roztavenou čokoládu. „Proč je snazší okrádat zaměstnavatele?“ zeptala se.

„Protože vám nemůže zabavit třeba všechen majetek.“

Vytřeštila oči. „No nazdar!“

„Když se zadlužíte, může vám soud zabavit nábytek. Když se dopustíte krádeže, tak ne.“

Dívala se na mě s plnými ústy. Po chvíli teprve polkla. „Pokračujte, to mě fascinuje.“

„Takže… národní sport jsou krádeže, ne daňové úniky, ale drobné krádeže. Tu a tam trošku. Nenápadně. V obchodních domech kradou hlavně zaměstnanci, ne zákazníci. Holce, která celý den prodává punčocháče, nikdo nemá za zlé, když si večer jeden pár vezme s sebou domů v tašce. Okrádat zaměstnavatele se málem pokládá za spravedlivou věc, a když zaměstnavatel ustanoví proti podnikovým krádežím zvláštní dohled, zaměstnanci se pohoršené bouří, takže to zaměstnavatel nakonec vzdá.“

„Jinak by z fabriky proudily kladiva i traktory do soukromých rukou?“

Ušklíbl jsem se. „To byste se divila. Z toho, co se nakrade v hotelových kuchyních, by se uživila celá armáda.“

Bouře se dostavila na nejistých, opilých nohách. Mohlo mu být tak k padesáti, byl asi pět stop osm palců vysoký, měl krátké tmavé vlasy, brunátný obličej a bojovné oči. Zastavil se přímo přede mnou. Jossii ignoroval.

„Můj syn mi řekl, že vy prej ste ten darebák Roland Brit-ten,“ zaburácel opile.

Kdybych si ho byl vůbec nevšímal, mohlo to špatně dopadnout. Odložil jsem příbor a opřel se o opěradlo židle. Tvářil jsem se, jako bych se chystal odpovědět na zdvořilý dotaz.

„Sirka Elroy je váš syn?“

„To si pište, že jo,“ řekl.

„Podal dnes krásný výkon, gratuluji.“

Zarazil se jen na chvilinku.

„Von vám na vaše gratulace sere.“

Mlčky jsem vyčkával, co bude dál. Elroy starší se sklonil a začal mi výhrůžně mávat prstem pod nosem. Zahalil mě do lihových výparů.

„Koukejte nechat mýho syna na pokoji, slyšíte? Nic vám neudělal. Nestojí vo to, abyste na něho donášel na berňák. Víte, co ste? Ste Jidáš, donášíte za jeho zádama. Ste prostě sprostej donašeč, abyste věděl.“

„Nikomu jsem nedonášel.“

„Cože?“ Bojovně zakýval prstem. „Dojíte z něho prachy, vy a berňák. Takoví darebáci, jako ste vy, zasloužejí bejt pod zámkem, to by vám patřilo.“

Za jeho zády se tiše vynořil vrchní číšník.

„Promiňte, pane…“ začal.

Elroy se k němu otočil jako rozzuřený býk. „Vy koukejte vypadnout, vy majordome jeden, nebo co vy vlastně ste, koukejte padat. Co chci říct, to řeknu, pak si teprv sednu, jasný, dřív ne.“

Vrchní zbaběle zmizel a Elroy se vrátil ke své oběti. Jossie si ho s nechutí prohlížela, ale jemu to v nejmenším nevadilo.

„Prej vás teď někdo deset dní»měl pod zámkem. Škoda, že ste útek. Zasloužíte bejt zavřenej, darebáku. Ten, kdo vás zašil, měl dobrej nápad.“

Neodpověděl jsem. Elroy se odvrátil. Nechystal se ještě odejít, jen se obracel k širšímu publiku.

„Chcete vědět, co tenhle darebák proved mýmu synovi?“ Publikum odvrátilo zrak s typicky britskou cudností a rozpaky. Vysvětlení museli všichni přítomní vyslechnout, ať chtěli nebo nechtěli.

„Tahle kurva, tenhle podlejzavej darebák udal syna na berňáku, že nezdanil nějaký prachy.“

„To jsem neudělal,“ otočil jsem se k Jossii.

Znovu na mě zaútočil a mával mi prstem pod nosem. „Jste lhář, sprostej lhář. Zavřít je málo na takový, jako ste vy.“

Dostavil se sám vedoucí a za ním vrchní číšník.

„Pane Elroyi,“ oslovil zákazníka zdvořile. „Kdybyste dovolil, nabídli bychom vám pro vaši společnost láhev vína na účet podniku.“ Pokynul vrchnímu a ten elegantně předložil láhev claretu. Vedoucí byl mladý elegán, připomínající trochu Viviana Iversona. Olej, který vylil na rozbouřenou hladinu, nečekaně bouři ztišil. Zaznělo ještě několik „darebáků“. Pak se rozhněvaný otec vrátil ke své společnosti. Cestou si ještě něco mumlal.

Lidé u ostatních stolů sice dělali jakoby nic, povídali si, ale zároveň pozorně sledovali, co se děje. Vrchní číšník odzátkoval láhev pana Elroye a nalil všem jeho hostům víno zdarma. Vedoucí se k nám nenápadně vrátil.

„Za večeři vám nebudeme nic účtovat, pane,“ diskrétně se odmlčel. „Pan Elroy je náš stálý zákazník.“ Nepatrně se uklonil a zmizel, aniž čekal na odpověď.

„To je ale uličník,“ vybuchla Jossie pohoršené.

„Profesionál,“ poznamenal jsem.

Podívala se na mě. „To se často necháte takhle beztrestně od lidí urážet?“

„Jednou týdně ve všední den a dvakrát za sobotu.“

„Jste srábek.“

„Kdybych se s ním začal strkat, tak by nám vychladla večeře.“

„Mně stejně vychladla.“

„Tak si dejte další.“ Pustil jsem se znovu do přerušeného jídla a ona se ke mně po chvíli připojila.

„A teď spusťte, jsem celá napjatá, o co vlastně šlo?“ Rozhlédla se. „Lidi si teď o vás šeptají, moc přátelsky se při tom netváří.“

Napíchl jsem na vidličku list salátu. „Obecně se dá říct, že by lidé neměli počítat s tím, že jim jejich účetní pomůže podvádět daňový úřad a překračovat zákon.“

„Jde o Sirku?“

„Daňoví poradci nemají hovořit o záležitostech svých klientů,“ řekl jsem omluvně.

„To myslíte vážně?“

Vzdychl jsem. „Když klient požádá svého poradce, aby mu pomohl zatajit větší hotovost před daňovým úřadem, a daňový poradce to odmítne udělat, není klient zrovna nadšený.“

„Aha, to je mi jasné.“

„Když ten poradce klientovi poradí, aby příslušnou částku přiznal a řádně z ní zaplatil daně, protože by daňový revizor nakonec stejně na ten švindl přišel a klient by musel zaplatit nejen daně, ale i pokutu, a vůbec by dopadl bledě, protože by se mu dokázal přestupek a v budoucnosti by mu každoročně do všeho šťourali a prohlíželi účty pod lupou, otravovali by ho s každým desetníkem a byli by schopni k němu vrazit na domovní prohlídku uprostřed noci…“ nadýchl jsem se, „… když by mu člověk tohle řekl, nebylo by to populární.“

„To je hloupost.“

„Když daňový poradce odmítá přestoupit zákonná ustanovení a navrhne klientovi, aby si raději našel jiného poradce, trvá-li na svém, pak se o takovém poradci mluví jako o darebákovi.“

Dojedla biftek a odložila příbor. „Ten váš smyšlený poradce donáší na berňák nebo nedonáší?“ zeptala se.

Usmál jsem se. „Když ten smyšlený klient už není jeho klient, nemá, co by donášel, protože nemůže vědět, jestli dotyčný daň z oné částky přiznal, či ne. Nedonáší.“

„Takže Elroy to všechno popletl.“

„Totiž, on si právě tu fintu, která jeho synovi vynesla takový balík, sám vymyslel, proto má teď takový vztek. A já bych vám to neměl povídat.“

„To by vás vyškrtli nebo co, že?“

„Zaručeně.“ Napil jsem se vína. „Je to zvláštní, kolik lidí si myslí, že jim jejich poradce pomůže vymýšlet daňové podvody. Když už někdo chce podvádět, tak by přece revizní pracovník měl být ten poslední, komu by to vykládal.“

Pomalu jsem sjížděl podél dveří na zem a vědomí se mi kalilo. Stačil jsem jen zahlédnout nějakou cizí postavu, jak se nade mnou sklání. Pak jsem nejasně cítil další rány, ale to už mě naštěstí vědomí opouštělo nadobro. Víc už jsem nevnímal.

11

Vzbudil jsem se do tmy, do úplné, černé tmy.

Nemohl jsem hned pochopit, proč ležím potmě a na tvrdém a proč mě bolí celé tělo.

Spadl jsem. V Towcesteru jsem spadl s koně. Proč se mi nic v hlavě nevybavuje?

Byla mi zima. Byl jsem prostydlý skrz naskrz. Když jsem se pohnul, bolelo mě všechno ještě víc.

Najednou jsem si vzpomněl, že jsem byl s Jossií na večeři. To jsem si pamatoval zcela jasně, až k tomu polibku na dobrou noc na parkovišti.

Ale co bylo potom?

Zkusil jsem se posadit, jen jsem nadzdvihl hlavu, a hned jsem to vzdal, protože se mi udělalo nanic a hlava mi začala pekelně třeštit. Opatrně jsem si ohmatal lebku, až jsem našel velikou, citlivou bouli. Pomalu, opatrně jsem se zase položil.

Bylo úplné ticho, slyšel jsem jen, jak mi šustí šaty. Žádný motor, žádné skřípání, vrzání a šplouchání vln. Neležel jsem na palandě, ale na nějaké větší, tvrdé ploše.

V podpalubí tedy nejsem, ale v každém případě jsem zase ve tmě. Ve tmě i v přeneseném slova smyslu. Lomcoval mnou bezmocný vztek, že jsem za ty čtyři dny svobody nezjistil aspoň tolik, abych téhle neveselé situaci dokázal předejít.

Každým pohybem mi bylo všechno čím dál tím jasnější. Pochopil jsem, že pád z Notebooka tolik bolavých míst způsobit nemohl, po tom bych měl jen pár modřin, které by možná v noci byly citlivější než předtím, neměl bych pocit, jako kdyby mě lámali v kole. S povzdechem jsem se převalil na břicho a položil si bolavou hlavu na ruce. Ještě že mi je ne-svázali, musel jsem za to být skoro vděčný.

„Správnému účetnímu by to nemělo být k smíchu.“

„Zvlášť když tráví celý život tím, že dává pozor, aby nepřehlédl nějaký podvod.“

„To vy opravdu děláte?“ zeptala se překvapeně. „Skutečně? Myslela jsem, že jen mechanicky sčítáte a odčítáte.“

„Hlavní účel daňové revize je předejít podvodům.“

„Myslela jsem, že jde jen o to vyčíslit příjmy a výdaje.“

„Je to trochu jinak.“

Zamyslela se. „Když přijde Trevor a počítá nám sedla a balíky sena, tak to je inventura, ne?“

Potřásl jsem hlavou. „V tom případě jde hlavně o to zjistit, jestli třeba některý z vašich stájníků tu a tam nějaký balík sena nebo uzdečku bokem neprodá.“

„Páni!“ Upřímně žasla. „To abych provedla základní revizi své představy o účetních a daňových revizorech, vždyť vy jste spíš jako kriminálka.“

„To zase také ne.“

„Jak to?“

„Protože když daňový poradce zjistí, že určitou firmu okrádá třeba pokladní, oznámí to jednoduše té firmě, nemusí toho pokladního zatýkat. Pak je na příslušném podniku, jestli to předá policii, nebo ne.“

„Většinou asi ano, že?“

„Právě že ne. Pro takovou firmu je to ostuda, kdyby se to zveřejnilo, mohl by podnik přijít o zákazníky. Pokladníka prostě vyhodí a je ticho po pěšině. Tak to aspoň chodí ve většině případů.“

„Nenudí vás, že mi to musíte vykládat?“

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem podle pravdy.

„Tak mi vyprávějte nějaký pěkný podvod.“

Dal jsem se do smíchu. „Tak vy chcete slyšet pěkný podvod?“

„Spusťte.“

„Dobře…“ zamyslel jsem se. „Nejlepší jsou machinace s čísly, všechno je na papíře, a vypadá to úplně věrohodně, jako kouzla s kartami.“ Usmál jsem se a po chvíli jsem pokračoval. „Vím o jedné krásné fintě, na štěstí ji nespáchal můj klient. Byla jedna veliká drůbežárna a ta měla vedoucího. Každý týden prodávali tisíce kuřat jedné mrazírně. Ale ten vedoucí současně prodával každý týden sto kuřat jednomu místnímu řezníkovi, jenže řezník netušil, že to je

bokem. Nikdo samozřejmě absolutní počet kuřat v drůbežárně spočítat nemohl, protože jich příliš rychle přibývalo a ubývalo. Malá kuřata také mají dost vysokou úmrtnost. Tak si pan vedoucí zajistil naprosto pravidelný nezdaněný příjem, a jak už to tak u dobrých podvodů bývá, přišlo se na to jen čirou náhodou.“

„Jakou náhodou?“

„Ten řezník za kuřata většinou platil šekem, na jméno vedoucího. Stalo se, že jednou potkal jednoho z ředitelů té drů-bežárny, a aby si ušetřil cestu na poštu, vytáhl šekovou knížku, vystavil šek na jméno pana vedoucího a poprosil pana ředitele, aby mu ho příležitostně předal jako platbu za měsíční dodávku kuřat.“

„A tak to prasklo.“

„Hodně hlasitě. Vedoucího vyhodili.“

„Bez prokurátora?“

„Pokud vím, tak ano. Podle posledních zpráv teď ten pán prodává růžové keře na dobírku.“

„Vás by asi zajímalo pro jaký podnik, ne?“

S ušklíbnutím jsem přikývl. Byla chytrá a zábavná. Připadalo mi neuvěřitelné, že se známe teprve od uplynulého dne.

Pili jsme kávu a povídali si o koních. Říkala, že se pokoušela o parkurové skákání, ale že to asi vzdá.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Nejsem na to dost šikovná.“

„Co tedy budete dělat?“

„Vdám se.“

„Ach tak.“ Byl jsem trochu zklamaný. A za koho?“

„Nemám tušení. Ale někdo se určité najde.“

„Jen tak?“

„Jistě, jen tak, člověk se seznamuje s lidmi na zcela neočekávaných místech, i s budoucími manželi.“

„Co děláte zítra?“ zeptal jsem se.

Oči jí zazářily. „Jedu navštívit jednu kamarádku. Co budete dělat vy?“

„Asi počítat.“

„Zítra je neděle.“

„Právě, budu mít celou kancelář pro sebe, nikdo mě nebude rušit. Často pracuji v neděli, vlastně pravidelně.“

„No nazdar.“

Vyšli jsme ven, kde na nás na parkovišti svorně, bok po boku, čekal můj dolomite a její midget.

„Děkuji za večeři,“ řekla Jossie.

„Já děkuji za společnost.“

„Jste v pořádku?“

„Jistě,“ řekl jsem překvapeně. „Proč?“

„Jen tak pro jistotu, táta se mě na to určitě bude vyptávat. Ten pád vypadal dost ošklivě.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jen pár modřin.“

„To je dobře. Tak tedy, dobrou noc.“

„Dobrou noc.“ Políbil jsem ji na tvář.

Viděl jsem v matném světle, které proudilo z oken hospody, jak jí zazářily oči. Políbil jsem ji krátce a lehce na ústa a ona políbila mne.

„Hm.“ Odstoupila. „To nebylo vůbec špatné, nemám ráda patlaly.“

Elegantně vklouzla do svého midgetu a nastartovala.

„Na shledanou při počítání sena,“ zavolala.

Usmívala se, když odjížděla, a já se usmíval také. Odemkl jsem vůz a podíval se do tmy za sedadla. Připadal jsem si při tom trochu hloupě.

Nikdo tam nebyl.

Sedl jsem si za volant a otočil klíčkem ve startéru. Uvažoval jsem o tom, jestli to mám risknout a jet domů. Pátek a sobota minuly celkem klidně, ale kočky mohly ještě číhat u myší díry. Rozhodl jsem se, že bude rozumnější, přespím-li ještě mimo domov, a vyjel jsem na sever kolem Oxfordu, až k jednomu velikému, řadovému motelu a velké čerpací stanici u křižovatky dálnic.

Prostranství před motelem bylo jasně osvětlené, na vysokých stožárech se třepotaly vlaječky a počítače u čerpadel čile tikaly. Zapsal jsem se v recepci, vyzvedl klíč od pokoje a zajel dozadu ke klidnějšímu křídlu budovy, kde byly ložnice. Určitě budu dobře spát, říkal jsem si, ten pravidelný hukot na dálnici mě uspí jako ukolébavka.

Zívl jsem, vytáhl zezadu zavazadlo, zamkl vůz a přichystal si klíč od pokoje.

Jak jsem klíč zasouval do zámku, dostal jsem najednou prudkou ránu mezi lopatky. Přirazilo mě to na zavřené dveře a hned nato jsem dostal další ránu do hlavy.

Tentokrát to bylo tvrdé, žádný éter.

doby nepodaří utéct. Moje smrt zřejmě v plánu nebyla. Proč tedy ztrácím hlavu?

Četl jsem kdysi o nějakém muži, který se nechal spustit do hluboké šachty, kde bylo absolutní ticho a tma, protože chtěl zjistit, jak může dlouhodobá ztráta kontaktu se životem zapůsobit na lidský organismus. Strávil v té díře řadu týdnů a přežil to ve zdraví na těle i na duchu. Kupodivu si zachoval i docela slušnou představu o čase. Co se podařilo jemu, musí se podařit i mně. Přísně jsem se přesvědčoval, že je úplně jedno, že ten dotyčný vědec vlezl do svého vězení dobrovolně, že mu na dálku monitorovali tep a bůhví co ještě a že to mohl kdykoliv vzdát.

Po té povzbudivé samomluvě mně hned bylo líp. Pomalu jsem se zdvihl, záda u zdi, ruce nad hlavou, až jsem dosáhl na strop. Byl nízký, rovně jsem se postavit nemohl, chybělo mi asi tak čtyři až šest stop. Se skloněnou hlavou a přikrčenými koleny jsem znovu obešel svoje vězení.

Obě boční stěny byly úplně hladké, v přední stěně jsem nahmatal malé zavřené okénko, vedlo určitě do kabiny řidiče, muselo být vysouvací. Zasunutá ploška držela ale tak pevně, jako by byla přivařená. Zevnitř jsem nenašel žádnou zástrčku ani držátko, nic než hladký kov.

Dvířka vzadu mi zprvu připadala nadějnější, protože nebyla plná, byla v nich okénka, po každé straně jedno, asi dvanáct palců dlouhé, asi jako moje předloktí, a šest palců vysoké.

Okénka nebyla zasklená. Prostrčil jsem jedním z nich ruku, ale daleko jsem se nedostal, narazil jsem na jakousi pevnou bariéru, která zvenčí blokovala dveře.

Byl jsem tak soustředěný na to, co vnímám hmatem, že jsem se přistihl, jak sedím na bobku s pevně zavřenýma očima. Bylo to až směšné. Otevřel jsem oči, ale světlo žádné. Oči bez světla nejsou k ničemu.

Za oběma okénky visela nějaká hrubá tkanina, asi silné plátno. Když jsem vystrčil ruku dost daleko, směrem k bokům vozu, podařilo se mi tu plachtu trochu oddálit, tak na tři až na čtyři palce. Směrem ke středu dveří byla látka pevně sevřená mezi dvířka a to, co je odzadu blokovalo.

Vystrčil jsem ruku co nejdál, nejdřív z jednoho a pak z druhého okénka, abych mohl ohmatat vnější plochu vozu co nejdál. Moc to

Oni. Kdo vlastně byli oni?

Až mě přestane tak třeštit hlava, říkal jsem si, vzchopím se třeba natolik, že zjistím, kde jsem a jestli bych nemohl utéct. Zatím mi nezbývá než tiše ležet a čekat, až mi bude líp.

Ještě za něco musím být vděčný, že se ta plocha, na které ležím, nehoupe. Doufejme tedy, že nejsem na lodi a že nedostanu mořskou nemoc. Zbité tělo je radost ve srovnání s hrůzami mořské nemoci.

Boty jsem na nohou neměl, jen ponožky. Když jsem se zadíval na zápěstí, neviděl jsem svítící ciferník. Hodinky byly také pryč. Nestálo mi za námahu sahat do kapes. Byl jsem si jistý, že budou prázdné.

Po chvíli se mi vybavilo, že jsem se rozhodl jet do motelu, pak jak jsem se tam zapisoval a jak mě přepadli u dveří pokoje.

Museli mě sledovat už z Towcesteru, čekali, až se s Jossií navečeříme, a pak mě sledovali dál až k motelu. Ani jednou jsem je za sebou nezahlédl, dokonce jsem je ani neslyšel, když se ke mně v hotelu blížili, jejich kroky přehlušoval provoz na dálnici.

Tak vida, můj pocit, že pokud jsem s Jossií, nemůže se mi nic stát, byl správný.

Minuly celé věky. Bušení v hlavě pomalu ustupovalo. Jinak se nedělo nic.

Zdálo se mi, že už musí svítat, že je čas vstávat. Než mě omráčili, bylo půl jedenácté. Neměl jsem tušení, jak dlouho jsem mohl být v bezvědomí, ani jak dlouho už tu takhle bezmocně ležím. Člověk ale má v sobě nějaký podvědomý smysl pro čas a ten mi napovídal, že může být tak šest ráno.

Pocit, že svítá, mě vyburcoval alespoň k nějaké činnosti, ačkoliv z toho pomyslného rána ke mně nepronikl ani sebemenší paprsek světla. Třeba se pletu, říkal jsem si nejistě, třeba je noc. Modlil jsem se, aby venku ještě byla noc.

Znovu jsem se zkusil posadit. Moc dobře jsem se necítil. Otřes mozku člověka hned tak neopustí, a zima je velice nepříznivá pro všechny pohmožděniny. Kombinace otřesu mozku, zmláceného těla a zimy není nejlepší. Ten pocit, když je člověk celý jako zmlácený a pobitý, jsem znal dobře z minulosti, po pádech při dostizích, ale takhle zlé to nebylo nikdy.

Plocha pode mnou byla zcela rovná a hladká. Byla tam špína, nahmatal jsem drobivý prach a cítil slabý zápach oleje. Podlaha nebyla ze dřeva.

Šmátral jsem na všechny strany, až jsem vlevo našel stěnu. Stočil jsem se na bok, o kousek se posunul a opatrně pátral rukou.

Stěna byla hladká, rovná, v pravém úhlu k podlaze. Lehce jsem do ní udeřil pěstí. Rezonovala jako kovová deska.

Napadlo mě, že když se opatrně posadím zády ke stěně a budu čekat, určitě se dočkám světla a pak hned uvidím, kde jsem. Musí se přece rozednít, říkal jsem si zoufale, musí!

Samozřejmě, že se nerozednilo.

Jakmile mi na lodi poskytli světlo, zdařilo se mi utéct. Takové chyby se podruhé určitě nedopustí.

Budu se s tím muset smířit. Ta temnota byla záměr, ta neskončí. Nemá smysl takhle tu sedět jako hromádka neštěstí a litovat se, říkal jsem si přísně.

Znovu jsem začal probádávat svůj neznámý mikrokosmos a zjistil jsem, že je podstatně menší než byl Kolumbův svět. Raději jsem se pohyboval vsedě, podle teorie, že jestli je země placatá, mohl by člověk na kraji přepadnout. Posunoval jsem se asi dvě stopy, když jsem nahmatal roh.

Sousední stěna byla také rovná a hladká a taky byla z kovu. Přesunul jsem se zády k ní a pátral dál vpravo.

Daleko jsem se nedoplazil, skoro hned jsem nahmatal další roh. Zjistil jsem, že sedím-li uprostřed té druhé stěny, snadno dosáhnu konečky prstů do obou rohů. Stěna tedy mohla být dlouhá asi pět stop.

Přesunul jsem se do druhého rohu a lezl dál. Po třech stopách mi už bylo zcela jasné, kde jsem. Hladká stěna se dole u podlahy zaoblovala. Jakmile jsem to nahmatal, jako bych to vyklenutí viděl.

Stěna se vydouvala nad kolem. Byl jsem v nákladním voze, v zavřené dodávce.

Okamžitě se mi v duchu vybavila ta nepravá sanitka, do které jsem vlezl z Cheltenhamu. Bílá dodávka, běžný typ s dvoukřídlými dvířky vzadu, která se otevírala ven. Věděl jsem, že polezu-li dál za kolo, musím se dostat k dvířkům.

Třeba jednoduše dveře otevřu a vylezu. To bych se cítil jako pěkný pitomec.

Byl bych se docela rád cítil jako pěkný pitomec, ale dvířka byla pevně zavřená a zavřená zůstala. Zevnitř nebyla žádná klika.

Ve čtvrtém rohu jsem našel to, co mi tentokrát ponechali pro zachování holého života. Pokud jsem předtím začínal ztrácet optimismus, opustil mě v tu chvíli nadobro.

Byl tam pětigalonový kanystr z umělé hmoty s nějakou tekutinou a veliký papírový pytel.

Odšrouboval jsem závěr kanystru a očichal obsah. Ničím to nebylo cítit. Vyšplíchl jsem trošku té tekutiny do dlaně a ochutnal.

Voda.

Zase jsem kanystr zavřel.

Pět galonů vody!

Ach ne, říkal jsem si zoufale, to snad nemyslí vážně!

Papírový pytel byl plný plochých čtvercových balíčků v plastikových obalech velikých asi tak čtyřikrát čtyři palce. Také nebyly ničím cítit. Jeden balíček jsem roztrhl a našel uvnitř čtyři plátky krájeného sýra.

Bral jsem balíčky jeden po druhém a kladl je na podlahu, a přitom jsem je se sevřeným srdcem počítal. Bylo jich šedesát. Zdálo se mi, že jsou všechny zcela stejné. Celý nešťastný jsem je přepočítal ještě jednou, když jsem je zase po jednom vracel do pytle. Zase jich bylo šedesát. Ti lidé mi tam nechali jídla a vody nejméně na čtyři týdny. Tentokrát mi nikdo nebude nic dvakrát za den nosit. Nikdo na mne nepromluví, na nikoho nebudu sám moct promluvit.

Čert je vem, říkal jsem si dopáleně. Jestli tohle má být pomsta, tak je horší než cokoliv, co jsem kdy přivolal na kteréhokoliv podvodníka.

Vztekle, neopatrně jsem vstal, abych si prohlédl, co je nahoře, a samozřejmě jsem narazil bolavou hlavou na strop. To už bylo příliš. Ocitl jsem se znovu na kolenou, nadával jsem a držel hlavu v dlaních. Měl jsem co dělat, abych nebrečel. Choulil jsem se v té tmě celý zubožený, zničený a zoufalý.

Takhle to nepůjde, okřikl jsem se. Musím se sebrat, nesmím vnímat žádné loupání a bolení, musím střízlivě uvažovat, musím si vypracovat plán, jak to přežít.

Když mě hlava zase přestala třeštit, dal jsem se do toho.

Protože mi tam nechali jídlo a pití, počítali s tím, že mám zůstat naživu a že mě jednoho krásného dne zase pustí, pokud se mi do té

nešlo, a stejně to nebylo k ničemu. Celá zadní část dodávky byla přikrytá tou plachtou.

Svezl jsem se zase na podlahu a snažil se v duchu vybavit obraz toho, co jsem zjistil hmatem. Dodávka, přikrytá plachtou, zezadu něčím zabarikádovaná. Kde by člověk takovou věc zaparkoval, aby si mohl být jistý, že ji nikdo neuvidí? V garáži? Ve stodole? Kdybych bušil na stěny, nemohl by mě někdo zaslechnout?

Bušil jsem do obou bočních stěn, ale moc rámusu jsem jen tak pěstí nenadělal a nic jiného jsem na bušení po ruce neměl. Křičel jsem opakovaně ze zadních okének „pomoc!“, ale nikdo se nedostavil.

Když jsem vzadu trochu oddálil plachtu, cítil jsem zřetelně, jak dovnitř proudí vzduch. Smrt udušením mi tedy nehrozí.

Dopalovalo mě, že mi ta okénka nejsou k ničemu dobrá. Byla příliš malá na to, abych se pokusil jimi prolézt, ostatně za nimi byla ještě plachta a ta pevná barikáda. Neprotáhl jsem okénkem ani hlavu, natož ramena.

Nakonec jsem se rozhodl, že sním kus sýra a všechno si promyslím. Sýr nebyl špatný. Moje úvahy mě ale přivedly k neradostným závěrům: tentokrát nemám žíněnku, nemám přikrývku, nemám polštář, nemám záchod, nemám co číst, nemám rezervní ponožky, ani mýdlo. To podpalubí bylo úplný Hilton ve srovnání s ložnou plochou dodávky.

Zajímavé bylo, že díky času, který jsem strávil v tom podpalubí, jsem svou tvrdší, ostřejší celu snášel relativně lépe. Byl jsem méně vyděšený, nebyl jsem hysterický, nezoufal jsem si tak jako poprvé. Ostatně, také jsem během těch čtyř dní svobody neutekl na severní pól, abych se vyhnul dalšímu únosu, naopak, vrátil jsem se normálně do práce a musel jsem počítat s tím, že mě zase chytí.

Motiv prvního únosu zřejmě trval, asi jsem utekl předčasně, a to někomu muselo velice vadit. Někomu to vadilo natolik, že vyslal najaté komando, aby mě uneslo hned první den po návratu do Anglie přímo z domova. Tomu někomu to muselo vadit hodně, když byl ochoten riskovat další únos za podmínek, kdy už musel počítat s tím, že po mně policie začne pátrat.

Určitě jsem byl v Anglii, o tom jsem byl přesvědčený. Sice jsem si vůbec nepamatoval, jak mě dopravovali z motelu do té dodávky, ale měl jsem pocit, že jsem nemohl být v bezvědomí déle než tak jednu dvě hodiny.

Kolem se nic nezměnilo, jen jsem měl ten pocit. Byla mi čím dál tím větší zima, ale jako by šla zevnitř ven. Nechával jsem oči zavřené. Chvilkami jsem podřimoval, neklidně a povrchně, chvilkami jsem se budil a tiše skučel, kdykoliv jsem se pohnul. Když se mi úplně přestalo chtít spát, měl jsem dojem, že už asi svítá.

Jestli mi to takhle vydrží a já poznám, kdy je den a kdy noc, mohl bych si vyrobit nějaký kalendář. Za každý den dám jeden prázdný obal od sýra do pravého předního rohu dodávky. Dám-li tam ten pytlík vždy ráno, budu vědět, kolik uplynulo dní, který je den. Dám tam jeden pytlík za neděli a jeden za pondělí. Vysypal jsem obsah dvou sáčků, které jsem pak opatrně donesl do příslušného rohu.

Pak jsem se trochu najedl a napil. Měla to být snídaně. Uvědomil jsem si najednou, že už se v té tmě pohybuji mnohem snáze, byl jsem určitě šikovnější než předtím. Mnohem snáze se mi kupříkladu zacházelo s tím kanystrem s vodou. Už se mi nestávalo, že jsem odložil uzávěr na zem a pak jsem se vztekal, že ho nemohu nahmatat. Pokaždé jsem sáhl přesně tam, kam jsem uzávěr odložil.

Duševně jsem také tmu snášel lépe. Na lodi mě přiváděla k šílenství. Představa, že mě třeba zase unesou, mě nejvíc strašila právě proto, že bych se mohl zase octnout potmě. Temnota mi sice byla ještě stále protivná, ale už mě tak nede-primovala. Nebál jsem se už, že bych se mohl nedostatkem světla zbláznit.

Dopoledne jsem přemýšlel o možných důvodech mého únosu, odpoledne jsem si vyrobil počitadlo z kousků sýra, které jsem vyrovnal do pravidelných řádek. Počítal jsem si. Slyšel jsem, že si vězňové v samovazbě krátí čas tím, že si pře-říkávají básničky. Pro mne bylo vždy snazší myslet v číslech a symbolech, stejně jsem žádnou básničku ani pořádně zpaměti neznal. Eniky beniky kliky bé by mi dlouho nevydrželo.

Přišel pondělní večer a minula noc. Když jsem se probudil, dal jsem do pravého předního rohu další prázdný pytlík, a začal ohýbat kolena a lokte. Už jsem nebyl tak ztuhlý a obolavělý, stálo to za námahu.

V úterý ráno jsem střídavě cvičil, střídavě uvažoval o motivu únosu. Odpoledne jsem opatrně vyhledal svoje počitadlo a zdokonalil jsem ho tak, až z něj byla jednoduchá kalkulačka. Večer jsem seděl s

Neděle ráno. Nikdo mě nepostrádá. Debbie s Petrem se začnou po mně poptávat až v pondělí, a v úterý by je třeba mohli na policii začít brát vážně. Pokud vůbec hodlali brát věc vážně, jak. slíbili. Určitě uplynou další dva dny, než rozjedou pořádné pátrání. Neměl jsem ani ženu, ani rodiče, nikoho, kdo by policii popoháněl k rychlejší akci, bude-li pátrání postupovat pomalu, nenajdou-li mě brzo.

Jossie by je možná dovedla popohnat, pomyslel jsem si smutně, škoda, že se známe jen tak krátce. Prostořeká Jossie s chytrýma očima.

I za těch nejpříznivějších podmínek a okolností mě čekaly nepříjemné dlouhé dny.

Pak se moje úvahy náhle dramaticky zúžily na jediný problém, a sice, jak se zbavit přebytečných tělesných tekutin. Byl jsem ochoten se smířit s tím, že budu žít v plechové krabici, ale ne ve smrduté plechové krabici.

Nouze člověka naučí vynalézavosti, to už zjistilo mnoho lidí. Vytáhl jsem z jednoho plastikového pytlíku sýr a použil pytlík jako jímku, kterou jsem pak vylil z okna. Plachtu jsem přitom držel odtaženou co nejdál. Nebyl to sice ideální postup, pokud jde o hygienu, ale za daných okolností to bylo asi nejlepší řešení.

Po této kratochvilné mezihře jsem si zase sedl. Byla mi stále zima, ale už jsem necítil takový ten pronikavý chlad, který způsobuje šok po zranění. Byl bych se zahřál cvičením, ale zatím mě všechno ještě moc bolelo. Každý sval protestoval proti pohybu. Tak jsem jen tak seděl.

Průzkumná etapa skončila. V dalších hodinách jsem teprve ucítil pravou tíži své samoty a izolace od světa.

Zvenku ke mně nepronikaly vůbec žádné zvuky. Když jsem na chvíli přestal dýchat, bylo absolutní ticho. Žádný hukot provozu, žádná letadla, ani závan větru, zaskřípění, zapraskání, nic.

Tma byla také absolutní. Do vozu sice zpod plachty proudil vzduch, ale jen vzduch, světlo žádné. Ať jsem měl oči zavřené nebo otevřené, tma byla stejná, nic se nezměnilo.

Teplota se také nijak citelně neměnila. Stále bylo nepříjemné chladno, nedokázal jsem si na ně zvyknout. Nechali mně spodní prádlo, kalhoty, košili, sportovní sako a ponožky. Kravata, pásek, drobnosti z kapes, všechno bylo pryč. Byla neděle třetího dubna. Možná, že je venku hezky, jako na jaře, říkal jsem si, mně ale byla zima.

Lidé si možná právě čtou v novinách o Velké národní, nebo ještě leží pěkně v teple a pohodlí v posteli. Někteří už možná vstali a chystají se někam na oběd. Na teplý oběd. Nebo si hrají s dětmi a uvažují o tom, jestli by nemohli posekat trávník až příští víkend. Miliony lidí, každý tráví neděli po svém.

Nachystal jsem si nedělní oběd, který se skládal z plátků sýra a napil se velice opatrně z kanystru. Byl těžký a plný až po okraj a já nesměl dopustit, aby se mi převrhl a vylil. Tak jako tak mi vyteklo hodně vody po bradě a já začal uvažovat o tom, že by se místo hrníčku také mohly uplatnit pytlíky od sýra.

Rozhodl jsem se, že si po obědě zdřímnu. Vyrobil jsem si docela obstojný polštář z plných balíčků se sýrem, které jsem vyndal z velkého papírového pytle, a odhodlaně jsem se pokoušel usnout. Bylo mi ale do té míry nevalně a nepohodlně, že se mi to nezdařilo.

Lehl jsem si tedy na záda, koukal do neviditelného stropu a snažil se v hlavě uspořádat ‘všechny informace, které jsem získal během svých čtyř dní svobody.

Ačkoliv, ten první den jsem nemohl počítat, ten jsem strávil na Mallorce tím, že jsem si zařizoval věci nutné k odjezdu domů. Zbývaly dva dny v kanceláři a jeden den na dostizích. Jednu noc jsem se schovával doma, jednu noc jsem prospal v hotelu Gloucester. Celou tu dobu jsem se snažil vymyslet nějaké vysvětlení té záhady. Díky tomu jsem snášel svoje druhé vězení zcela jinak než to první. Poprvé jsem byl úplně zmatený, tentokrát jsem přece jen něco tušil.

Hodiny míjely.

Nic se nezlepšilo.

Chvíli jsem seděl, chvilkami ležel a pořád ještě mě všechno bolelo. Utěšoval jsem se tím, že se všechny pohmožděniny zákonitě lepší, nikdy ne naopak. Horší by bylo, kdybych měl třeba zánět slepého střeva. Někde jsem slyšel, že si lidé nechávali vyříznout úplně zdravé slepé střevo, když se chystali na Mount Everest nebo do jiných odlehlých končin světa. Litoval jsem, že mě to slepé střevo vůbec nenapadlo.

Nebo bolení zubů.

Později jsem měl pocit, že už musí být večer, a pak že už je noc.

koleny u brady a chmurně rozjímal o tom, že jsem se sice odhodlaně rozhodl, že budu statečný a trpělivý, ale že vůbec statečný a trpělivý nejsem.

Od večera, kdy jsem byl s Jossií na večeři, uplynuly tři dny. No co… mám aspoň na co vzpomínat, to jsem minule neměl.

Pak na mě zase přišlo spaní. Lehl jsem si, usnul, a když jsem se probudil, předpokládal jsem, že musí být úterý.

Ve středu jsem už asi posté začal šmátrat po celé dodávce ve snaze najít nějaký způsob, jak se dostat ven. Bral jsem to kousek po kousku, ale všechno marné.

Nikde žádný šroub, který bych odšrouboval, žádná páka. Nic. Ven jsem se dostat nemohl, a já to také dobře věděl, jen jsem nedokázal to úplně vzdát.

Ve středu jsem měl jet Tapestryho v Ascotu. Čas plynul pomaleji než dříve, snad to bylo tím Ascotem nebo tím, že mi už bylo tělesně celkem dobře.

Pískal jsem si a zpíval a vroucně jsem toužil postavit se zpříma. Mohl jsem si narovnat záda jen vleže. Cítil jsem, jak mě moje pracně vybudované sebeovládání pomalu opouští, a měl jsem co dělat, abych se soustředil na počítání na své sýrové kalkulačce.

Ve středu jsem konečně ztratil představu o tom, jestli je poledne nebo večer. Vyhlídka na další nekonečné dny byla otřesná. Dej si s tím pesimismem pokoj, okřikoval jsem se. Nemysli dopředu, musíš to brát postupně, den po dni, hodinu po hodině, minutu po minutě.

Ve čtvrtek v poledne jsem zaslechl nějaké zvuky.

Nechtěl jsem věřit svým uším.

Z dálky se ozvalo nějaké klapnutí a pak skřípání. Ležel jsem na zádech a cvičil nohama jako na kole. V tu chvíli jsem se ale div nepřetrhl, jak rychle jsem se přetočil na kolena a doskákal k zadním dvířkám.

Odsunul jsem plátno co nejdál od jednoho okénka a vší silou jsem křičel: „Haló… haló… pojďte sem, tady!“

Ozvaly se kroky. Muselo to být víc lidí. Kroky nebyly hlasité, ale v tom hlubokém tichu jsem je docela zřetelně slyšel.

„Jak?“ překvapeně se na mě podíval. „Přece v Newbury, samozřejmě.“

Když jsme dojížděli k policejní stanici, ukazovaly hodiny na věži pět. Hodiny, které jsem měl zabudované v podvědomí, přece jen docela slušně fungovaly. Určitě měly menší poruchovost než v tom podpalubí, kde mě vyvedla z míry mořská nemoc, hluk a zmítání lodi.

Nabídli mi židli v téže kanceláři, kde jsem byl předtím. Příslušný policista vůbec neprojevoval politování nad tím, že mi tehdy nevěřil a myslel si, že přeháním.

„Jak jste mě našli?“ zeptal jsem se.

Zaklepal si tužkou na zuby. Přepracovaný inspektor, který vypadal na to, že zásadně podezírá každého, i nevinné, dokud se mu nezdaří dokázat jim vinu.

„Někdo zatelefonoval na Scotland Yard,“ zavrčel neochotně. „Budete nám muset podepsat protokol, pane, když budete tak laskav.“

„Nejdřív bych si dal šálek čaje,“ poznamenal jsem.

Zadíval se na mne, a pak na to, jak jsem oblečený. Musel jsem vypadat jako troska. Málem se pousmál. Vyslal pro čaj mladého konstábla.

Čaj možná skvělý nebyl, ale skvěle chutnal. Pomalu jsem upíjel a vyprávěl přitom inspektorovi, co se dělo.

„Takže vy jste jim tentokrát vůbec neviděl do obličeje?“

„Ne.“

„Škoda.“

„Myslíte, že by mě někdo mohl zavézt do toho motelu,“ zeptaljsem se váhavě, „abych si mohl vyzvednout vůz?“

„To nebude třeba, pane, máte ho u vás před domem.“

„Cože?“

Přikývl. „Máte v něm také spoustu věcí, zavazadlo, náprsní tašku, boty, klíče, všechno to máte v kufru. V pondělí nám volal váš asistent, že jste zase zmizel, tak jsme poslali jednoho našeho člověka k vám domů. Hlásil nám, že tam máte vůz, ale že nejste doma. Tak jsme udělali, o co jste nás žádal, začali jsme vás hledat. Po pravdě řečeno vás hledala celá Anglie. Včera nám volali z toho motelu, že jste se tam zaregistroval, ale pak jste pokoj vůbec nepoužil, to bylo jediné, co jsme se dozvěděli. Jinak jsme neměli vůbec žádné vodítko, žádnou stopu.

Polkl jsem na sucho. Ať už je to kdo chce, jen ať mě slyší, nemá smysl mlčet.

„Haló!“ znovu jsem zavolal. „Pojďte sem!“ Kroky zmlkly.

Pak se těsně u vozu zřetelně ozval mužský hlas. „Jste Roland Britten?“

„Ano,“ odpověděl jsem stísněně. „… a kdo jste vy?“

„Policie, pane.“

12

Trvalo dost dlouho, než mě vypustili. Ten mužský hlas mi zdvořile vysvětloval, že nejdříve musí všechno popsat a vyfotografovat, aby měli průkazný materiál pro trestní stíhání. Také prý musí sejmout otisky prstů, což také chvíli potrvá.

„Nemůžete ven, pane, dokud s tou dodávkou nehneme,“ vysvětloval dál. „Je totiž zacouvaná těsně na takový zděný pilíř, takže vzadu nejdou otevřít dvířka. Dvířka u kabiny jsou zamčená z obou stran, je to zabrzděné, a v zapalování nejsou klíčky. Budete prosím vás muset mít trpělivost, pokusíme se vás odtamtud vyprostit co nejdřív, jak to půjde.“

Mluvil se mnou, jako by tišil malé dítě, které se každým okamžikem může rozeřvat na celé kolo. Kdyby tušil, jak jsem v tu chvíli byl trpělivý.

Pak se venku ozvaly další hlasy a čas od času se mě někdo zeptal, jestli jsem v pořádku. Vždy jsem odpověděl, že ano. Konečně nastartoval motor a vůz o několik stop popojel. Pak odhrnuli plachtu.

Návrat světla a zraku byl ohromující. Zadní okénka nejdříve vypadala jen jako malé šedé obdélníčky, nedokázal jsem ještě zaostřit. Pak se v jednom okénku objevil kulatý, zardělý obličej nějakého člověka. Tvářil se starostlivě a tázavě. Na hlavě měl čepici od uniformy.

„Už to bude, pane, už budete venku, jen co se nám podaří zvládnout tyhle dveře, zatím je s nimi potíž, není tu klika.“

„Dobře,“ odpověděl jsem povinně. Světla „bylo ještě stále dost málo, ale mně už to málo připadalo jako nevídaný přepych, jako

požitek, který jsem si už ani nedovedl představit a který jsem teď právě znovu objevil. Jako když se člověk setká s přítelem, kterého už oželel. Světlo, důvěrně známé, ztracené a znovu nalezené.

Seděl jsem na zemi a rozhlížel se po svém vězení. Bylo menší, než jsem si představoval; teď, když jsem ho viděl, připadalo mi s šedými sevřenými stěnami velice stísněné.

Kanystr s vodou byl z bílé plastické hmoty s červeným uzávěrem. Papírový pytel byl hnědavý, jak jsem předpokládal. Zadíval jsem se do jednoho rohu na svůj kalendář z prázdných obalů od sýra a do druhého rohu na sýrovou počítačku. Jinak tam nebylo nic, jen já a něco prachu.

Konečně se jim podařilo otevřít dveře. Pomohli mi ven, a začali popisovat a fotografovat vnitřek vozu. Poodešel jsem o několik kroků a zvědavě se rozhlížel.

Byla to bílá dodávka, stejná nebo podobná jako ta v Cheltenhamu. Stará fordka, bez poznávací značky. Plachta, která vůz zakrývala, byla ze špinavé tmavé husté pytloviny, z takové, kterou se přikrývají korby nákladních vozů. Dodávka musela být plachtou ovinutá jako balík, okraje plachty byly svázané provázky provlečenými kovovými očky.

Dodávka, policisté, všichni jsme byli v rozsáhlé pusté budově asi sto čtverečních stop veliké. U zdi se povalovaly zaprášené, nic neříkající balíky, šedé krabice a pak nějaké plné pytle, snad s pískem. Někde ty haldy sahaly až k nízkému, rovnému stropu, podepřenému v pravidelných odstupech zděnými pilíři.

Opřel jsem se o jeden z nich, v malé prázdné plošince uprostřed prostory, tam, kde předtím stála dodávka.

„Kde to vlastně jsme?“ zeptaljsem se policisty, který stál vedle mne.

„Jste v pořádku, pane?“ Trochu se třásl. „Je tady zima.“

„Ano. Prosím vás, co je to za budovu?“

„Býval to sklad armádního výprodeje, to, co se prodávalo do civilu. Před časem ten podnik zkrachoval, a tak se stalo, že ty krámy nikdo už odsud neodstěhoval.“

„Ach tak… ale kde je to?“

„Blízko železniční vlečky, co se už nepoužívá od té doby, co podnik zkrachoval.“

„Rozumím. Ale prosím vás, ve kterém městě?“

„Vyprávějte mi, jaké to bylo. Prý jste byl zavřený v nějaké dodávce?“

„Byla to nuda.“

„Ale Rolande, to mi toho nic víc nepovíte?“

„Ve středu jsem na vás vzpomínal celý den, představoval jsem si, jak*asi budete zuřit, až se nedostavím na Ascot.“

„No vidíte, aspoň něco,“ zasmála se. „Můžete mi to vynahradit v sobotu. Přihlásila jsem Tapestryho do poháru Oast-house v Kemptonu, bude tam mít velký handicap, proto jsem původně chtěla, aby raději běžel v Ascotu. No nic, tak pojedeme do Kemptonu.“

„Moiro… bojím se… Binny Tomkins má asi tentokrát pravdu, já teď opravdu nejsem fit. Jel bych hrozně rád… ale… teď bych si nedokázal hrát ani s kotětem.“

Chvíli bylo ticho.

„Doopravdy?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Říkám to nerad, ale doopravdy.“

Nedůvěra se vytratila. „Jsem si jistá, že až se vyspíte, bude vám o sto procent líp. Vždyť na to máte skoro celé dva dny, abyste se trochu sebral, a dokonce i Binny musel uznat, že na amatéra jste na sebe dost tvrdý… prosím, Rolande, prosím, Tapestry se nudí, už je nedočkavý, potřebuje pohyb, a nebude tam taková konkurence jako za čtrnáct dní na whitebread-ském zlatém poháru, a já mám takové tušení, že teď určitě vyhrajete, a potom byste vyhrát nemusel. Taky se přiznám, že nechci, aby za vás Binny vybíral jiného jezdce, protože důvěřuji jen vám, vždyť to dobře víte. Prosím, řekněte ano. Já byla tak šťastná, když vás našli, a že budete moct v sobotu jet!“

Přetřel jsem si rukou oči. Věděl jsem dobře, že bych tu nabídku neměl přijímat, že pravděpodobně budu ještě tak zesláblý, že bych ani nedokázal obejít dráhu pěšky, natož abych dokázal zvládnout půl tuny plnokrevné koňské síly. Kdybych ale odmítl, mohla by to považovat za černý nevděk po tom, co všechno pro mne udělala, jakou kampaň rozpoutala, aby mě dostala na svobodu. Také jsem se obával, že kdyby Tapestry běžel jako favorit a jel ho žokej podle výběru Binnyho Tomkinse, nejspíš by stejně nezvítězil. Kromě toho jsem měl neovladatelnou chuť jet a ta touha lehce přehlušila všechny logické úvahy. Rozum mi napovídal, že samou slabostí spadnu hned u první

Přiznám se, že jsme si mysleli, jestli vás zase neodvezli někam po moři.“

Dopil jsem čaj a poděkoval.

„Mohli byste mě tedy zavézt domů?“ zeptal jsem se. Prý by to možná šlo. Doprovodil mě do vstupní haly, aby to zařídil.

U hlavního vchodu se právě objevil statný pán s přehnaně ustaraným výrazem, rozrazil dveře a rozhlížel se, kam by se měl nejlépe obrátit. Můj partner, předůležitý a rozčilený, žádal zvučným hlasem okamžité informace.

„Nazdar, Trevore,“ oslovil jsem ho. „Můžeš se uklidnit.“ Zarazil se uprostřed věty a zadíval se na mě, jako bych byl někdo cizí, nezdvořák, který se plete do věcí, do kterých mu nic není. Pak mě poznal. Řádně si mě prohlédl a zhrozil se. „Ro!“ div že se nezakoktal. „Ro, kamaráde drahý, ale kamaráde! Právě jsem se dozvěděl… ale proboha, Ro…“

Povzdechl jsem si. „Tak se uklidni, Trevore, počkej, až se oholím, hned budu vypadat jinak.“

„Ale jsi tak hrozně hubený!“ Tvářil se zděšeně; uvědomil jsem si, že jsem asi skutečně o mnoho hubenější, než když mě viděl naposledy, v daleké, klidné minulosti.

„Pak King už na nás útočí od rána,“ poznamenal inspektor podrážděně.

„Ro, musíš se mnou, odvezu tě k nám, postaráme se o tebe, opravdu Ro, to je hrozné…“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsem úplně v pořádku, Trevore. Jsi moc hodný, ale já bych nejraději jel rovnou domů.“

„Sám?“ zeptal se úzkostlivě. „Chci říct… tedy… myslíš, že to je bezpečné?“

„Určitě, ten, kdo mě zavřel, tak mě zase pustil. Myslím, že to tím končí.“

„Co končí?“

„To je právě to,“ řekl jsem suše.

Vůně domova mě ovanula jako balzám.

Vykoupal jsem se a oholil. V zrcadle jsem si prohlédl, jak jsem zelený a jak mám propadlé tváře, už jsem se nedivil, že se Trevor tak zděsil. Ještě dobře, říkal jsem si, že nevidí, jak mám celé tělo

zmalované na modro a na žluto po těch pohmožděninách, od hlavy až k patě.

Pokrčil jsem rameny a pomyslel si totéž, co po prvém únosu. Nestalo se mi nic, co by pár dní svobody nedokázalo spravit. Oblékl jsem si džíny a svetr, nalil si pořádnou dávku whisky a tím klidný večer skončil.

Telefon zvonil bez ustání a k mému úžasu dorazil tisk přímo k mým dveřím. Dokonce se dostavila i televize. Když ti pánové spatřili, jak se divím, zeptali se, jestli jsem četl noviny.

„Které noviny?“

Podali mi je.

Úterní Sportovní život hlásal v palcových titulcích na první stránce: *Kde je Roland Britten?* Pak následoval článek o mém dobrodružství na moři, jak o něm vyprávěli reportérovi moji přátelé. Prý jsem od dostihů v Towcesteru nebyl viděn, a přátelé o mne mají starost.

Ve středu se objevily kratší články ve všech denících. V jedněch novinách stálo: *Jezdec Tapestryho opět nezvěstný.* V jiných: *Druhý únos oblíbeného jezdce.*

Ve čtvrtek, tedy v den, kdy mne našli, se na mnoha titulních stránkách objevila moje rozesmátá tvář, jak mě někdo vyfotografoval pět minut po vítězství ve Zlatém poháru. Jedny noviny přikazovaly: *Najděte Rolanda Brittena!* jiné pochmurně psaly: *Život jezdce visí na vlásku.* S úžasem jsem si to všechno prohlížel a vzpomínal na okamžiky, kdy jsem byl přesvědčený, že mě nikdo nepostrádá a nikdo nebude hledat. Jak se člověk plete.

Pod rukou mi zazvonil telefon.

„Ro? Jste to vy?“ Ihned jsem ten svěží, živý hlas poznal.

„Jossie!“

„Kde jste proboha zase byl?“

„Pojďte se mnou zítra na večeři a já vám to povím.“

„Tak pro mě v osm přijeďte. Co to tam máte za randál?“

„Tísní mě tisk. Jsou tu reportéři.“

„No nazdar,“ rozesmála se. „Jste v pořádku?“

„Úplně.“

„Hlásili ve zprávách, že jste se našel.“

„To snad není možné!“

„Ba jo, jste důležité, velké zvíře,“ dobírala si mě.

„To vy jste spustila všechen tenhle humbuk?“

„Já ne, to Moira Longermanová, paní Tapestryová. Pokoušela se vás sehnat v neděli a pak volala v pondělí k vám do kanceláře. Když jí tam řekli, že jste zmizel a že se obávají, že vás zase někdo unesl, obrátila se na jednoho svého známého, šéfredaktora Sportovního života, a požádala ho o pomoc.“

„Je to energická dáma,“ poznamenal jsem vděčně.

„Víte, že opravdu nenechala ve středu Tapestryho běžet? Ve Sportovním životě o tom je velice dojemné povídání. Jako… přece nenechám Tapestryho běžet, když nevím, jaký osud potkal Rolanda Brittena… a tak. Dost hrozné kecy, až se z toho člověku dělá nanic.“

„Binnymu Tomkinsonovi se z toho určitě udělalo zle.“

Zasmála se.

„Slyším, jak už tam ti vaši vlci nedočkavě skučí. Uvidíme se zítra. Ne abyste do těch osmi zase zmizel!“

Položil jsem telefon, ale vlci museli počkat, protože ihned znovu zazvonil.

Moira Longermanová sršela rozčilením a nadšením, které jistě rozechvělo i telefonní dráty.

„Sláva, že jste zase na svobodě! Není to ohromné? Pojedete v sobotu Tapestryho? Slyšela jsem, že vás našli na nějakém děsném místě… poslouchejte, Rolande, opovažte se dát na řeči Binnyho Tomkinse, až vám zase začne vykládat, že nejste dost fit po tom všem, co jste prodělal.“

Snažil jsem se ji zarazit. „Moiro, musím vám moc poděkovat.“

„Ale můj milý, mě to bavilo, takhle všechny zmobilizovat. Samozřejmě, že jsem měla opravdovou starost, jestli se vám něco zlého nestalo, ale někdo přece musel něco podnikat, mohli vás jinak držet celé týdny, proto bylo zapotřebí to pořádně rozvířit. Napadlo mě, že když vás bude hledat celá Anglie, dostanou ti darebáci, co vás unesli, přece jen strach a pustí vás, a to se taky stalo, takže jsem měla pravdu já, a ne ti hloupí policajti!“

„Jak to, hloupí policajti?“

„Tvrdili, že jak jsem nechala vytisknout ve Sportovním životě článek o vašem zmizení, mohla jsem vás tím ohrozit. Když prý únosci dostanou strach, tak většinou oběť odstraní. No vidíte, neměli pravdu.“

„Naštěstí ne,“ řekl jsem.

Seděl jsem, díval se do prázdna a uvažoval o Sirkoví El-royovi a jeho vzteklém otci. Vysoké daně se často nevyplácejí, čím stát daně vyšroubuje výš, tím víc nakonec prodělá. Lidé přijdou na to, že se jim nevyplatí práce přes čas ani samostatné podnikání, spíš emigrace. Čím vyšší daně, tím míň je co zdaňovat. Je to všechno nesmyslné. Kdybych já měl tu moc, udělal bych z Anglie daňový ráj a nalákal bych zpátky všechny bohatce, kteří ze země ujeli i s penězi. Padesátipro- • centní daň z milionů je lepší, než devadesátipětiprocentní daň z ničeho. V dané situaci jsem ale musel lidi informovat o platných nařízeních a radit jim v rozmezí platných zákonů. Musel jsem dbát o to, aby se dodržovala nařízení a zákony, se kterými jsem sám nesouhlasil a pokládal je za nesmyslné. Jestliže se vztek, který Elroyovi pociťovali vůči systému, obrátil proti daňovému poradci, který je nutil se smířit se skutečností, nemohl se člověk vlastně divit. Já ale pochyboval, že by Elroy starší šel tak daleko, aby se uchýlil k fyzickému násilí. Jestliže mně nadával darebáků a kurev, zdaleka to ještě neznamenalo, že by mě mohl dát zavřít.

Přišla Debbie, rozčilená, s náručí plnou spisů.

„Venku čeká nějaká paní a trvá na tom, že s vámi chce hovořit. Není objednaná a pan King výslovně nařídil, že vás dnes nikdo nemá obtěžovat. Jenže ona nechce odejít…“

Výše zmíněná paní vcházela právě do dveří, Debbii v patách. Dáma středního věku, vysoká, hubená, se samozřejmým chováním.

Vstal jsem, usmál se a potřásl si rukou s Hilary Margaretou Pinlockovou.

„To je v pořádku, Debbie, děkuji,“ řekl jsem. „Prosím,“ pokrčila rameny, položila spisy na stůl a odešla. „Jak se vám daří? Sedněte si, prosím.“

Margareta Pinlocková se usadila v křesle pro klienty a přehodila nohu přes nohu.

„Vypadáte polomrtvý,“ prohlásila.

„Poloprázdná láhev musí být současně zpola plná.“

„Takže jste optimista.“

„Většinou ano.“

Měla na sobě hnědošedý tvídový plášť, který v tom nevlídném dubnovém počasí vypadal ještě šedivěji. Brýle jí sice zmenšovaly oči,

překážky, ale neodolatelné pokušení jet v dalším důležitém dostihu sezóny mě stejně přemohlo.

„Já…“ zaváhal jsem.

„Rolande, vy si přece jen dáte říct,“ zajásala. „Já jsem tak ráda!“

„Neměl bych.“

„Já vám slíbím, že vám nic nebudu vyčítat, když nevyhrajete,“ prohlásila vesele.

Stačí, když si to budu vyčítat sám, a taky by mi to patřilo.

Druhý den ráno jsem se v devět dostavil do kanceláře. Trevor mi šel trochu na nervy, protože o mne příliš pečoval.

„Potřebuješ si odpočinout, Ro, měl bys být v posteli.“

„Potřebuju něco dělat a být mezi lidmi.“

Seděl v mé kanceláři v křesle pro klienty a tvářil se ustaraně. Vypadal dobře, byl po dovolené opálený, slušelo mu to. Šedé vlasy měl víc nadýchnuté a bříško kulatější.

„Jak ses měl ve Španělsku, dobře?“ zeptal jsem se.

„Jak? Ach tak, jistě, skvěle. Tedy, až do té doby, co se nám porouchal vůz. Vidíš, a zatím co my jsme si užívali, tak ty…“ potřásal nešťastně hlavou.

„Bojím se, že jsem hodně pozadu s prací,“ řekl jsem suše.

„Ale to přece…“

„Pokusím se to dohonit.“

„Prosím tě, já si přeju, aby sis teď několik dní odpočinul.“ Tvářil se doopravdy vážně a měl starostlivý výraz v očích. „Kdyby ses složil, proděláme na tom oba.“

Zacukalo mi ve rtech. To už znělo spíš jako Trevor.

„Neboj se, já jsem nerozbitný.“ Navzdory jeho protestům jsem v kanceláři zůstal a pokusil se znovu vnést nějaký řád do svého pracovního programu.

Pan Wells na tom byl ještě hůř než předtím, protože někomu napsal nekrytý šek. Hrozilo mu trestní stíhání.

„Přece jste musel vědět, že ten šek banka neproplatí,’! namítl jsem, když mi líčil svoje nesnáze.

„Ano, ale já doufal, že by přece třeba mohli…“

Jeho naivita byla ohromující, nemístná naivita a optimismus, kterým vděčil za to, že se vůbec ocitl v nesnázích. Jednoduše ignoroval

fakta a věřil pohádkám. Znal jsem ten druh lidí, ti se nikdy nepoučí ani nezmění.

„Přijďte v pondělí odpoledne," řekl jsem odevzdaně.

„Co když vás zase někdo unese?"

„Neunese. Přijďte v pondělí v půl třetí."

Prošel jsem s Debbie týdenní poštu a vybral z ní věci, které nejvíc spěchaly. Byl jsem úplně zhroucený z toho, kolik se toho nahromadilo.

„Odpovědi napíšeme v pondělí ráno," řekl jsem.

Debbie mi došla pro kávu a prohlásila svým nejušlechtilejším tónem, že nejsem v pořádku a neměl bych ještě pracovat.

„Povolili nám ten odklad na axwoodské stáje a Coley Younga?" zeptal jsem se.

„Ano, přišlo to ve středu."

„A co ta revizní zpráva pro Denby Cresta?"

„Pan King říkal, že se na to dnes ráno podívá."

Přetřel jsem si dlaní obličej. Nemělo smysl si něco nalhá-vat, nerad jsem si musel přiznat, že jsem opravdu slabý jako moucha. Bylo ode mne sobecké, že jsem slíbil jet Tapestryho tak brzo. Nejrozumnější by bylo, kdybych ihned zavolal Moiře Longermanové a vzdal to. Jenže když šlo o dostihy, přestával jsem být soudný.

„Debbie, došla byste prosím dolů do suterénu do archivu a vyhledala mi dokumentaci Connaughta Powyse, Glitberga a Ownslowa?"

„Koho?"

Napsal jsem jí ta jména na papírek. Přečetla si je a odešla.

Pak volal Sirka Elroy. Chrlil ze sebe vodopád slov, mluvil se silným oxfordshirským akcentem a já mu skoro nerozuměl. Byl podstatně hovornější než tehdy v té hospodě, kde hrál prim jeho sveřepý tatínek.

„Zaražte, já vám nerozuměl ani slovo, mluvte pomalu," brzdil jsem ho.

„Říkám, že mi je moc líto, že jste byl zavřený v té dodávce."

„To jste hodný."

„Táta s tím určitě nemohl mít nic společnýho." Mluvil ustaraně, ne přesvědčivě, spíš se sám chtěl uklidnit.' „Proč myslíte, že ne?"

„No, já vím, že řekl… Tedy, vím že nadával celý večer, vím, že má dodávku, ale ta je někde ve správce, s rychlostní skříní nebo co. Je fakt,

že se táta strašně vztekal a že řekl, že byste si zasloužil bejt zavřenej, ale zase si myslím, že by to nedokázal sám udělat, to byly jen řeči."

„Ptal jste se ho na to?" zeptal jsem se zvědavě.

„Jo," zaváhal. „Totiž… my jsme se strašně pohádali, my dva," znovu se odmlčel. „Víte, von nás táta hrozně mlátil, když jsme byli kluci, vším možným, taky řemenem." Znovu se odmlčel. „Já se ho na vás zeptal… a von mě praštil."

„Hm. A jak jste se rozhodl, jak naložíte s tou hotovostí?"

„Jo, tím Xo vlastně celý začalo, proto jsme se hádali. Tak nějak jsem došel k tomu, že asi budete mít pravdu a že nemá cenu se dostat do maléru se soudama, taky jsem to řek a táta hned vyletěl, že prej jsem byl vždycky nevděčnej, když pro mne něco udělal. A jestli prej ty prachy přiznám a zaplatím z nich daně, tak prej z toho bude mít průšvih von. Skoro se mi zdálo, že byl tak rozzuřenej, že by byl pomalu schopnej všeho."

Chvíli jsem uvažoval. „Jak vypadá ta vaše dodávka?"

„Je taková skoro bílá, fordka."

„Hm. A kdy jste se vlastně rozhodli jet do té hospody?"

„Táta se tam zastavil na skleničku cestou domů z dostihů, a pak nám zavolal, jestli tam nechceme všichni přijet na večeři a pořádně to moje vítězství voslavit."

„Myslíte, že by dovedl narychlo sehnat šedesát balíčků plátkovaného sýra?"

„Cože? Vo čem to mluvíte?"

„Ten sýr mi tam do té dodávky přibalili."

„Jo, tak to já teda nevím, já už s tátou nebydlím. Ale moc bych se divil, že by se sám vypravil do samoobsluhy, to je spíš pro ženskou, že jo."

„To je pravda. Poslyšte, když už jste se tedy rozhodl, že ty peníze přiznáte, musím vám říct, že je několik položek, které můžeme uplatnit jako výdaje pro daňovou úlevu."

„Stejně, ten berňák ale dovede člověka vobrat," vzdychl. „Ani mě nenapadne se zase do nějakejch pochybnejch kšeftů pouštět, vono se to nakonec vůbec nevyplatí."

Domluvili jsme se, kdy za mnou následující týden přijde. Položil telefon.

hotely, žádné pláže. Pobřeží spadá strmě do moře, a je většinou skalnaté. Kdybych byla strávila celou dovolenou v Cale St. Galdana a odjela už v sobotu, zdaleka bych se nedozvěděla o ostrově tolik, jako tento týden. Ostrov měl neobyčejně pohnutou, krvavou historii, byl několikrát obléhán a dobyt. Opravdu pohnutou historii. Dnes se možná kdekdo pošklebuje tomu ráji turistů, ale je třeba přece jen uznat, že i ta nejnabubřelejší moderní civilizace je lepší než vražedná minulost, kterou ostrov prošel.“

„Drahá Hilary, vynechte tu přednášku a soustřeďte se na aktuální fakta.“

„Byla to největší jachta v Andraitxu,“ řekla. „Poznala jsem ji téměř okamžitě a pak jsem zahlédla toho mladého muže na nábřeží, blízko místa, kde jsem vystoupila z taxíku. Vyšel z jednoho obchodu a přecházel volné prostranství před přístavem. Nesl těžkou krabici se zásobami. Položil krabici na zem na okraji přístavní zdi, tam, kde měl ten černý nafukovací člun, týž, který tehdy v Cale St. Galdana vytáhl na pláž. Pak zase odešel, vydal se ulicí, která vedla pryč od moře. Sice jsem ho nesledovala, ale dívala jsem se, kam jde. Zmizel v nějakých dveřích asi v polovině té ulice a za chvíli zase vyšel, v náručí veliký bílý balík. Vrátil se ke člunu, naložil krabici i balík a nastoupil. Pak odjel k jachtě.“

Přišel číšník, odnesl špinavé talíře a zeptal se, jestli si přejeme kávu a moučník.

„Sýr,“ prohlásila Hilary.

„Já si dám kávu.“ Obrátil jsem se k ní: „Prosím vás, pokračujte.“

„Tedy… šla jsem do toho obchodu, ze kterého předtím vyšel, a ptala jsem se na něj, ale mluvili tam jen španělsky, a to já neumím. Vydala jsem se tedy do té uličky a vyhledala dům, kde předtím byl. Tam jsem konečně uspěla.“

Odmlčela se, aby si zvolila sýr z hojného výběru na dřevěném podnosu. Uvažoval jsem o tom, jak dlouho potrvá, než tenhle druh mléčných výrobků budu zase schopen jíst.

„Byla to prádelna,“ pokračovala. „Velice pěkná, vzdušná, bílá. Majitelé byli Angličané. Původně přijeli na Mallorku jen na dovolenou, ale pak se do ostrova zamilovali a zůstali tam. Velmi milí lidé, přátelští, vlídní, pracovití a velice ochotní. Toho mladíka znali dobře, pokaždé si u nich nechal prát, když přijel do Andraitxu. Prý perou

ale nezastřely jiskru, kterou v nich měla. Rty si nalíčila korálově růžovou rtěnkou.

„Přišla jsem vám něco říct, vlastně jsem vám toho přišla říct hodně.“

„Je to dobré nebo špatné?“

„Jsou to fakta.“

„Nejste v jiném stavu?“

Tvářila se pobaveně. „To přece ještě nemůžu vědět.“

„Dala byste si sherry?“

„Ráda.“

Vstal jsem, vytáhl láhev a dvě skleničky z jedné registratury a nalil nám oběma. Slečně Pinlockové jsem podal řádnou dávku.

„Vrátila jsem se domů až včera,“ řekla. „O vašem druhém únosu jsem se dozvěděla v letadle na zpáteční cestě. Měli tam noviny. Večer jsem potom slyšela ve zprávách, že už vás našli a že jste v pořádku. Rozhodla jsem se, že se raději vypravím za vámi, než abych šla s informacemi, které jsem získala, na policii.“

„S jakými informacemi?“ zeptal jsem se. „Já myslel, že jste se chtěla vrátit už minulou sobotu.“

Důstojně upíjela sherry.

„Ano, to jsem chtěla. Ale nakonec jsem se tam zdržela, kvůli vám. Stálo mě to celé jmění.“ Zadívala se na mne přes okraj skleničky. „Bylo mně líto, když jsem se dočetla, že vás zase chytili. Viděla jsem na vás… jak se té možnosti hrozíte.“

„Hm,“ zamumlal jsem nevesele.

„Mám pro vás informace o té lodi.“

Málem jsem svou skleničku převrhl.

Usmála se. „Lépe řečeno, mám pro vás informace o tom muži, o muži, který vás honil v nafukovacím člunu.“

„Jak jste je získala?“

„Když jste odjel, najala jsem si auto a objela všechny přístavy na Menorce, kde jsem slyšela, že kotví jachty. Nejbližší vhodný přístav od Caly St. Galdana byla Ciudadela, tak jsem myslela, že tam asi nejspíš zajeli, když vás nemohli najít. Jenže než jsem se tam dostala, byli už zase pryč.“ Upila sherry. „Ptala jsem se nějakých Angličanů, kteří tam také byli s jachtou, a ti mi řekli, že tam předešlý večer byli nějací krajané s větší lodí a že zaslechli, jak se baví o tom, budou-li mít

příznivý vítr při plavbě na Palmu. Poprosila jsem ty lidi, aby mi popsali, jak vypadal kapitán té lodi. Řekli, že to pravý kapitán asi nebyl, že tak nevypadal, ale že viděli nějakého velice rozčileného mladíka.“ Na chvíli se odmlčela, uvažovala a pak vyprávěla dál. „Všechny lodi v Ciudadele byly u přístavní zdi uvázané zádí ke břehu, těsně vedle sebe, člověk z nich mohl seskočit ze zádě rovnou na pevninu.“

„Je mi to jasné.“

„Tak jsem prostě prošla celým přístavem a všude jsem se přeptala. Byli tam Španělé, Němci, Francouzi, Švédové… všechny možné pronárody. Ale Angličané si všimli jiných Angličanů právě proto, že to byli krajani, rozumíte, jak to myslím?“

„Jistě.“

„Taky si jich všimli, protože měli největší jachtu ze všech, které v tu dobu právě v přístavu byly.“ Odmlčela se. „Takže místo, abych v sobotu odjela domů, vypravila jsem se do Palmy.“

„Palma je veliká.“

Přikývla. „Také mi to všechno trvalo tři dny. Ale zjistila jsem o tom mladíkovi kde co, včetně toho, jak se jmenuje.“

„Nešla byste se mnou na oběd?“ zeptal jsem se.

13

Došli jsme pomalu po hlavní třídě do restaurace La Riviera, kde jsme si objednali musaku. Jako obvykle tam bylo plno a Hilary se při řeči musela naklánět přes stůl, pokud nechtěla křičet a informovat nejen mne, ale i naše okolí. Z nehezkého, ale výrazného obličeje vyzařoval zájem a energie, které vložila do pátrání v mé věci. Bylo pro ni zcela charakteristické, že se plné soustředila na své vyprávění a vůbec ji nezajímalo, jak působí jako žena. Je to úspěšná ředitelka školy, ne milenka, říkal jsem si.

„Jmenuje se Alastair Yardley,“ řekla. „Je jedním z mnoha mladých mužů, kteří se potulují po Středozemním moři a starají se porůznu o lodi, jejichž majitelé zatím žijí doma, v Anglii, Itálii nebo Francii.

Užívají slunce, pobřeží, tu a tam si někde přivydělají, prostě žijí na volné noze, a pro majitele jachet jsou příhodná pracovní rezerva.“

„To nemusí být špatný život.“

„Je to flákárna,“ prohlásila energicky.

„Teď zrovna bych proti tomu nic neměl.“

„Ale jděte, vy přece nejste žádný měkota.“

„Ano, musím být nerozbitný.“

„Povídejte dál o Alastairu Yardleyovi,“ vybídl jsem ji.

„Dva dny jsem se po něm poptávala marně. Můj popis toho mladíka se zřejmě hodil na kdekoho v okolí a tu loď bych možná ani nepoznala, i když jsem ji předtím viděla, protože se v jachtách nevyznám. V Palmě byly dva veliké přístavy pro menší lodě, oba plné. Některé lodi byly připoutané zádí u pobřežní zdi, jako v Cuidadele, některé kotvily kus od břehu. Najala jsem si motorový člun a plavčíka, ten se mnou objel celý přístav, ale výsledek žádný. Musel si myslet, že jsem potrhlá. Už jsem začínala ztrácet naději, když mi ten plavčík poradil, že asi jeden den plavby od přístavu je jiný, menší přístav, a proč prý se nejedu podívat tam. V sobotu jsem si najala taxík a vyrazila do Andraitxu.“

Přestala vyprávět a pustila se do musaky, kterou nám v tu chvíli přinesli, voněla nádherně.

„Jezte,“ nabrala si pořádné sousto na vidličku a ukázala na můj nedotčený talíř.

„Ano.“ Bylo to vlastně první pořádné jídlo, ke kterému jsem se dostal od večeře s Jossií, a já se na ně měl správně lačně vrhnout. Ta sýrová dieta mi ale úplně zkazila chuť k jídlu a nebyl jsem schopen se pořádně najíst. Předešlý večer po odchodu novinářů jsem se na večeři nemohl ani podívat a se snídaní to dopadlo podobně.

„Vyprávějte o Andraitxu,“ prosil jsem.

„Až dojím. Přece nenechám takovouhle pochoutku vychladnout.“ Jedla s nadšením a zlobilo ji, že se v tom jen vrtám. Musel jsem počkat, až dojí a odloží příbor, než se pustila do dalšího vyprávění.

„Bylo to strašně dobré, výborné!“

„Andraitx,“ pobízel jsem ji.

Usmála se. „Dobře, tak tedy Andraitx. Přístav je oproti Palmě malý, ale zase větší než Ciudadela. Malé přístavní osady představují nejstarší osídlení ostrova. Jsou tam prastaré domy… žádné moderní luxusní

Prodavačka jí zabalila starý plášť a my vyšli ven. Mířili jsme ke kanceláři. Tu a tam se některý z chodců ohlédl za slečnou Pinlockovou. To se jí nikdy předtím nestalo.

„Chce to odvahu," prohlásila a hrdě vztyčila hlavu.

„První start vždycky chce odvahu."

Okamžitě si vzpomněla na noc v Cale St. Galdana, viděl jsem to na ní. Tiše se usmála a ještě více se vzpřímila. Kdepak, takovou slečnu Pinlockovou nikdy nic nevyvede z míry.

Průčelí skladiště bylo omšelé a oprýskané. Celé pláty zašlé bílé barvy se olupovaly jako strupy a zbývaly po nich šedavé jizvy na omítce. Na vývěsní tabuli přišroubované ke zdi byl nápis, hlásající setřenými písmeny, že objekt o kapacitě 10 500 čtverečních stop je k pronajmutí. Tabule byla stará, zájemci se asi nehrnuli.

Budova stála o samotě, na konci malé silničky, která vlastně nikam nevedla, protože železniční vlečka už také dávno nebyla v provozu a v blízkém okolí za tu dobu vybudovali novou síť silnic, dálnic a kruhových objezdů.

Byla tam veliká zasouvací vrata na kolejnicích a v těch vratech malá dvířka. Ani vrata, ani dvířka nebyly zamčené, zámky někdo násilím vyrazil, ale asi už dávno, protože třísky dřeva kolem zejících otvorů byly zešedlé a omšelé.

Otevřel jsem malé dveře a přidržel je, aby Hilary mohla vstoupit. Vešli jsme dovnitř a dveře se za námi zavřely. Uvnitř budovy byla tma, na kterou jsme se nedokázali adaptovat, jako se člověk těžko adaptuje na příliš prudké světlo. Znovu jsem otevřel a zajistil dveře kamenem. I tak bylo uvnitř šero. Vandalové se očividně spokojili tím, že rozbili zámky. V prostoře skladiště byly tak husté závěje prachu, že nebylo možné do ničeho kopnout, nic rozbít, aby se ty záplavy nerozvířily.

Všechny zvuky byly tlumené, jako by je ihned pohlcovaly hory zaprášené veteše navršené u stěn.

Schválně jsem zavolal „haló", když jsem se zastavil uprostřed místnosti. Hlas jako by mi uvízl už na rtech.

„Je tu zima," řekla Hilary. „Větší zima než venku."

„Je to asi tím, že tu jsou ventilační cihly, nebo jak se jim říká, vzniká tak průvan, který zanáší dovnitř prach a udržuje v prostoře chlad."

skoro výhradně pro posádky a cestující z lodí. Dokáží vyprat, vyžehlit a odbavit veliký balík prádla za půl dne."

Pochutnávala si na sýru a sušenkách, já musel čekat.

„Alastair Yardley," vrátila se k vyprávění. „Ti lidé v prádelně říkali, že je dobrý námořník, prý patří mezi ty nejlepší, a majitelé jacht si ho často najímají, aby jim loď dovezl na určité místo. Ví se o něm, že dovede ovládat i větší lodi. Do Andraitxu zajíždí tak čtyřikrát až pětkrát do roka, ale před třemi lety tam měl dokonce vlastní byt a trvale tam bydlel, byla to jeho hlavní základna. Ti lidé ještě říkali, že o jeho soukromém životě dohromady nic nevědí, jen to, že jeho otec kdysi pracoval v nějakých loděnicích. Prý jim svého času vyprávěl, že umí plachtit už od té doby, co se naučil chodit. Jeho první zaměstnání bylo, že pracoval jako plavčík na zkušebních plavbách závodních námořních jachet. Jinak prý toho o sobě moc nenapovídal, neřekl, kdo ho toho času platí, a ti lidé v prádelně se víc nedozvěděli, protože nejsou zvědaví, jen ochotní a povídaví."

„Jste ohromná."

„Hm. Tu loď jsem vyfotografovala a nechala jsem si film přes noc expres vyvolat a okopírovat." Otevřela kabelku a vytáhla z ní žlutou obálku, ve které byly různé záběry z její dovolené, ale také tři jasné barevné snímky mého prvého vězení. Tři různé záběry z různých stran, jak se loď otáčela v příboji.

„Můžete si ty snímky nechat, jestli chcete."

„Políbil bych vás za ně."

Zatvářila se pobaveně. „Když si prohlédnete ostatní obrázky, najdete tam nepovedenou fotografii Alastaira Yardleye.

Bohužel je to špatně zaostřené, to právě nesl ten balík s prádlem, a já to musela rychle zmáčknout, nechtěla jsem, aby poznal, že fotografuji právě jeho. Předstírala jsem, že fotografuji celkový pohled na přístav, tak se nezlobte, že obrázek není příliš zdařilý."

Zachytila ho od pasu nahoru. Snímek byl sice trochu neostrý, ale kdo Yardleye znal, musel ho poznat. Díval se dopředu, ne do kamery. Pod paží nesl balík s prádlem. I na tom neostrém záběru bylo vidět, jaký má obličej — tvrdý, rozhodný, neústupný. Připadalo mi, že nebýt okolností, za jakých jsme se setkali, mohl mi být docela sympatický.

„Předáte ty obrázky policii?" zeptala se Hilary.

„Ještě nevím.“ Uvažoval jsem o tom. „Mohla byste mi půjčit negativy, abych si mohl nechat udělat víc kopií?“

„Jistě, vyberte si, které chcete.“

To jsem také udělal. Pomalu jsme upíjeli kávu.

„Předpokládám, že jste si alespoň jednou či dvakrát vzpomněl na noc, kterou jsme spolu strávili.“

„Ano.“

Podívala se na mne. Oči za brýlemi se usmívaly. „Nelitujete toho?“

„Jak bych mohl!“

„Víte, já mám pocit, jako bych od té doby měla mnohem víc duševních sil. Předtím mě brzdil pocit nevědomosti, ba i méněcennosti, teď jsem se těch zábran zbavila. Jako bych měla atomovou energii a byla schopna vylétnout kamkoliv.“

„Kam poletíte? Co je víc než ředitelka gymnázia?“

„Nic určitého. Moje škola bude určitě lepší, když nic jiného. Člověku také může jít třeba o moc nebo vliv, o vliv na lidi v řídicích funkcích.“

„Takže slečna Pinlocková bude představovat významnou sílu ve státě.“

„To se ještě uvidí,“ řekla.

Vzpomínal jsem na den, kdy jsem se jako osmnáctiletý chlapec poprvé vyspal s dívkou. Ulevilo se mi tehdy, že jsem konečně poznal to, o čem si všichni ostatní povídají, ale určitě jsem nepocítil nečekaný rozvoj intelektu. Asi jsem k té zkušenosti přišel příliš snadno a příliš mladý. Pravděpodobnější ale bylo, že jsem nikdy v sobě neměl takové intelektuální rezervy jako slečna Pinlocková.

Zaplatil jsem a vyšli jsme ven. Byl duben, vzduch byl chladný, jako ostatně celý předcházející týden. Hilary se choulila do kabátu.

„To je ta potíž s vyhřátými útulnými místnostmi… když z nich člověk vyjde, je na něj potom život surový.“

„To myslíte obrazně?“

„Ovšem.“

Šli jsme zvolna po hlavní třídě směrem k naší kanceláři. Míjeli jsme obchody, ze kterých vybíhali spěchající lidé, jiní spěchali dovnitř jako včely na česně úlu. Ruch na ulici, tak důvěrně známý, mně najednou připadal povrchní a přitom neskutečný.

Došli jsme k bance. Nebyla to náhodou moje banka, ani naší firmy, byla to ale banka mnoha našich klientů.

„Prosím vás, nepočkala byste tu na mě chviličku?“ prosil jsem Hilary. „Něco mě napadlo… rád bych si tu něco ověřil.“

Usmála se a spokojeně přikývla. Beze slova se připravila čekat, zatím co si vyřídím, co je třeba.

„Všechno v pořádku?“ zeptal jsem se jí, když jsem se vrátil.

„Jistě. Kde vás vlastně drželi v té dodávce?“

„V jednom nepoužívaném skladišti.“ Podíval jsem se na hodinky. „Nechtěla byste se tam podívat? Sám bych tam docela rád zašel.“

„Dobře.“

„Mám vůz na parkovišti u kanceláře.“

„Šli jsme dál, kolem malého, příjemného obchodu s dámskou konfekcí. Podíval jsem se náhodou do výkladu. Po dvou krocích jsem se zastavil.

„Hilary…“

„Ano?“

„Já bych vám rád něco koupil.“

„Nebuďte směšný.“

Bránila se vší mocí, když jsem ji táhl do obchodu, a zmlkla, teprve když uviděla, co jsem pro ni vybral. Plášť, který jsem zahlédl ve výloze. Široký, jasně červený volný plášť.

„Zkuste si to,“ vyzval jsem ji.

Zavrtěla hlavou, ale svlékla si nenápadný tvídový kabát a dovolila mladé prodavačce, aby jí pomohla do širokého, rozevlátého pláště. Nehybně stála před zrcadlem, zatímco jí dívka urovnávala úhledný límeček. Pak se na sebe podívala.

Z ošklivého kachňátka se stala labuť, pomyslel jsem si. Vypadala impozantně a vznešeně. Nehezká, nenápadná žena se zcela proměnila. Červená měkká vlna z její vysoké postavy působivě splývala v krásných záhybech.

„Atomové rakety startují v plamenech,“ poznamenal jsem.

„Nemohu dovolit, abyste mi ho koupil.“

„Proč ne?“

Vypsal jsem šek a podal ho prodavačce. Hilary na chvíli ztratila řeč.

„Nechte si ten plášť na sobě, vypadáte v něm ohromně.“

si přeješ, můžeme všechnu jeho dokumentaci v pondělí společně projít.“

„Radši bych se na to podíval hned.“

„Ne,“ prohlásil tvrdohlavě. „Čekáme hosty na večeři a já doma slíbil, že se dnes vrátím brzy. Až v pondělí, Ro, do pondělka to klidně počká.“

Vzdal jsem se částečně proto, že jsem netoužil vědět s jistotou to, co jsem zatím jen tušil, že totiž Trevor podepsal revizní^ zprávu s vědomím, že Crestovy údaje nejsou v pořádku. Přepočítal jsem to několikrát na svém sýrovém počitadle, ale vždy mi to vyšlo stejně, ať jsem to počítal jakkoliv.

Vyvedl mě ze dveří jako malého kluka a díval se, jak sbírám ze stolu spisy.

„Co to máš?“ zeptal se. „Tenhle víkend bys opravdu neměl nic dělat.“

„To vlastně není práce. Jsou to staré spisy, chtěl jsem se na ně jen podívat.“

Přešel ke mně a přečetl si nápis na deskách horního spisu, pak ho odsunul a podíval se na ostatní dva.

„Proboha, nač tohle potřebuješ?“ Zamračil se, když našel spis Connaughta Powyse.

„Vlastně nevím,“ povzdechl jsem. „Jen mě napadlo, že by tihle tři mohli mít něco společného s mým únosem.“

Útrpně se na mě zadíval. „Ro, kamaráde, proč to prosím tě nepřenecháš policii?“

„Já přece policii nijak nepřekážím.“ Zdvihl jsem hromadu spisů a s úsměvem jsem dodal: „Myslím, že můj případ nepovažují za nijak zvlášť naléhavý. Nikdo mě neokradl, nikdo za mě nechtěl výkupné, nedrželi mě jako rukojmí, a prosté omezování osobní svobody jim asi připadá méně závažné, než když někdo parkuje na zákazu zastavení.“

„Ty myslíš, že se jim nepodaří to vyšetřit?“

„Záleží na tom, za který konec to vezmou.“ Pokrčil jsem rameny a přešel ke dveřím. Ještě jsem se ohlédl. Stál u stolu sekretářky a tvářil se velmi ustaraně. „Trevore, mně je osobně jedno, jestli to policie vypátrá nebo ne, já o veřejné zadostiučinění a odvetu nestojím, soudů už jsem si jako svědek užil víc než dost a nestojím o to vystupovat u soudu jako oběť, to tedy určitě ne. Chtěl bych vědět, o co jde, pro svůj vlastní klid.

Naše hlasy zněly dutě, nerezonovaly. Došli jsme na místo, kde stála bílá dodávka a vedle ní ležela na zemi velká tmavá plachta.

Už jsme se v tom šeru rozkoukali. Podívali jsme se dovnitř na ložnou plochu. Policie odnesla kanystr na vodu a pytel se sýrem, dodávka byla prázdná.

Vzadu to vypadalo malé, špinavé a tvrdé.

„Musel jste tu strávit skoro týden,“ vydechla Hilary.

„Nesmíme to přehánět, strávil jsem tu pět nocí a čtyři a půl dne.“

„Ano,“ přikývla.

„Jak jste dnes spal?“ zeptala se stísněně. „Dobře?“

„Ne.“

„Měl jste noční můry?“

„Ne… prostě jen sny.“

Polkla naprázdno. „Proč jste sem vlastně chtěl jít?“

„Abych si přečetl jméno realitní firmy, na kterou je tahle budova napsaná. To jméno je na tabuli, támhle na zdi. Když mě odtud policie vytáhla, tak jsem neměl tu pravou náladu si to tu pořádně prohlédnout.“

S úlevou se zasmála. „Myslíte věcně.“

„Přece ten, kdo sem dodávku odstavil, musel vědět, že skladiště existuje. Já bydlím v Newbury už šest let a neměl jsem o něm ani tušení.“

„Přenechte to policii,“ řekla vážně. „Uznejte, že vás nakonec přece jen našli.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, někdo zavolal na Scotland Yard a ohlásil jim, kde mě mají hledat.“

„Stejně to nechte na nich,“ radila mi. „Už to přece máte za sebou.“

„Tím si nejsem vůbec jistý. Obávám se, že tu je někde pod vodou velikánský ledovec a my z něj zatím viděli jen vyčnívající špičku, tu dodávku.“

Nasedli jsme do auta a já ji zavezl nazpět do města, na parkoviště, kde nechala svůj vůz. Stála vedle auta, vysoká, v krásném červeném plášti, a hledala v kabelce tužku a zápisník.

„Tady máte,“ rychle psala. „Tady je moje adresa a telefonní číslo. Můžete za mnou kdykoliv přijet. Může se stát… mohl byste potřebovat…“ odmlčela se, „… nějaké bezpečné místo.“

„Můžu si přijít pro radu?“

„Můžete si přijít pro cokoliv.“

Usmál jsem se.

„Ne, tak jsem to samozřejmě nemyslela. Chci si uchovat vzpomínku, ne vypěstovat návyk.“

„Sundejte si ty brejle.“

„Proč, abych vás lépe viděla?“ Brýle si sundala a pak se na mě pobaveně a Vyčkávavě zadívala.

„Proč nenosíte kontaktní čočky? Máte takhle nádherné

Cestou zpět do kanceláře jsem si nakoupil něco k jídlu. Usoudil jsem, že musím mít po ruce věci, které rád jím, jinak se mi normální chuť k jídlu nevrátí. Také jsem zanesl negativy od Hilary do obchodu, kde jsem si objednal expres kopie. Tak se stalo, že jsem se dostal do práce až v pět.

Debbie a Peter už byli pryč, bylo přece páteční odpoledne (návštěva zubaře nebo lekce v účetnictví patřily mezi četné páteční záminky k předčasnému úniku). Vynalézavost, se kterou si oba vymýšleli důvody k odchodu, by se byla mnohem lépe uplatnila při práci. Věděl jsem ale, že kdybych je nutil zůstat v kanceláři až do pěti, stejně už by od čtyř hodin nic nedělali. Bess, která se od nich nakazila, měla už přikrytý psací stroj a právě si pečlivě nanášela novou vrstvu make-upu. Tato osmnáctiletá vnadná mladá dáma považovala práci za nutné zlo, které ji zdržuje od sexuálního života. Zářivě se na mě usmála, olízla si čerstvě nalíčené rty, svůdně houpla zadečkem a vydala se za víkendovými radovánkami.

Z Trevorovy kanceláře se ozývaly hlasy. Trevor mluvil halasně, v krátkých větách, klient mluvil tiše, ale dlouze.

Uklidil jsem si stůl a zanesl už na odchodu spisy Con-naughta Powyse, Glitberga a Ownslowa do předpokoje.

Dveře Trevorovy kanceláře se náhle otevřely. Trevor se na prahu zastavil a potřásal si srdečně rukou s klientem.

Klient byl Denby Crest, právník, malý podsaditý pán s tuhým knírem a s věčně nespokojeným výrazem kolem úst, který nezmizel, ani když se na člověka usmál, člověk měl stále pocit, že je Crest rozhněvaný na celý svět. Klienti to většinou považovali za výraz pochopení pro jejich starosti, ale to byl veliký omyl.

„Nebudete škodný, o to se postarám, Trevore,“ říkal. „Jsem vám opravdu velice zavázán.“

Vtom Trevor zahlédl, jak tam stojím, a vytřeštěně se na mě zadíval.

„Myslel jsem, že už jsi doma, Ro,“ řekl.

„Vrátil jsem se pro spisy,“ ukázal jsem na stoh papírů, které jsem držel v náručí. „Dobrý den, Denby.“

„Dobrý den, Rolande.“

Krátce na mě kývl a bleskurychle se vrhl k východu. I na něj to byl neobvykle náhlý odchod. Díval jsem se, jak mizí. „Podepsal jsi mu tu revizní zprávu?“ zeptal jsem se Trevora. „Řekl, že s tím počká na tebe.“

„Ano, podepsal.“ Nechtěl se se mnou očividně pouštět do řeči. Vrátil se k svému psacímu stolu.

„Prosím tě, kde jsem dělal chybu, nevíš? Pořád mně to o padesát tisíc nevycházelo.“

„Měl jsi tam na jednom místě špatně desetinnou čárku,“ řekl stručně.

„Ukaž mi kde.“

„Teď ne, Ro, už musíme jít.“

Odložil jsem spisy na stolek pro sekretářku a vešel do Trevorovy kanceláře. Byla o dost větší než moje a mnohem úpravnější, žádné nevyřízené škatule spisů u zdi. Byla tam tři křesla pro klienty, na zdi visely Stubbsovy rytiny a na psacím stole stála váza s narcisy.

„Trevore…“

Pilně skládal nějaké listiny. Poznal jsem, že to jsou doklady Denbyho Cresta. Stál jsem tam tak dlouho, až mě musel vzít na vědomí. Tvářil se klidně, vyrovnaně, jakoby nic, a pokud na něm bylo ještě před chvilkou znát určité podráždění, zmizelo beze stopy.

„Trevore, prosím tě, ukaž mi, kde jsem to popletl.“

„Nech to teď být, Ro,“ řekl vlídně. „Prosím.“

„Jestli jsi mu to podepsal a jestli mu těch padesát tisíc chybí, tak je to také moje věc.“

„Ro, jsi hrozně unavený a vypadáš mizerně, teď skutečně není vhodný okamžik na to, abychom se o té věci začali dohadovat.“ Obešel psací stůl a položil mi přátelsky ruku na rameno. „Víš přece, kamaráde, jak jsem byl zděšený a ustaraný z toho, co tě potkalo. Teď mi především záleží na tom, aby ses šetřil a trochu se sebral.“

Na Trevora to byl neobvykle dlouhý proslov. Také trochu zmatený. Když viděl, jak váhám, dodal: „Denby má všechno v pořádku, a jestli

jsem hned spát. Protože můj organismus zarputile odmítal fungovat tak, jak má, dařilo se mi s jídlem i spánkem jen částečně. Když jsem se v sobotu ráno na sebe podíval do zrcadla, velkou sebedůvěru mi to nevnuklo. Takhle nepotěším nikoho, ani Moiru.

„Jsi bláhový pitomec," oslovil jsem svůj obraz, který mi dal plně za pravdu.

Uvařil jsem si k snídani kávu, vajíčka na tvrdo a topinky. Pak jsem zašel do města vyhledat majitele toho opuštěného skladiště. Pánové v realitní kanceláři, kteří se pilně zabývali mladými zamilovanými manželskými páry, mi podrážděně oznámili, že příslušné informace již sdělili policii.

„Tak mi je prosím sdělte také. Snad to není žádné tajemství."

Uspěchaný bledý vousatý pán, kterého jsem se vyptával, se zašel někam poradit. Vrátil se s lístkem papíru a podával mi ho s takovým odporem, jako by se toho papírku přímo štítil.

„S těmi lidmi jsme přerušili obchodní styky," řekl důstojně. „Dávno bychom tam neměli naši vývěsku mít."

Slyšel jsem poprvé v životě, že někdo použil obrat „přerušili jsme obchodní styky" v hovorové řeči. Tím ta krásná mluva ale také nekončila. „Přejeme si, aby bylo vzato na vědomí, že se od celé této záležitosti kategoricky distancujeme."

Přečetl jsem si, co bylo na papírku napsáno. „Beru to na vědomí," řekl jsem. „Mohl byste mi alespoň sdělit, kdy jste naposledy s těmi lidmi vešli ve styk? Také bych rád věděl, jestli někdo v poslední době projevil o skladiště zájem, jestli si ho někdo nechtěl pronajmout."

„Podle našich vědomostí pronajaly ty osoby celý objekt obchodu s armádním výprodejem. Neinformovaly nás o této skutečnosti, ani nám nezaplatily příslušný poplatek. Neobdrželi jsme od nich žádné instrukce, a to po celou dobu, zda objekt má či nemá být pronajat či dán do přechodného užívání."

Cestou ven jsem se pošklebovaI. „Vida, vida."

Slova, vypsaná na tomto kousku papírku, která pány z realitní kanceláře ještě stále tak pobuřovala, zněla: *National Construction (Wessex) Ltd.* , neboli to bylo jméno neexistující stavební firmy, kterou si vymysleli Ownslow a Glitberg.

Pokud se mi to podaří zjistit, nemusím z toho vyvozovat žádné důsledky. Policie by důsledky vyvodit musela, v tom je právě ten rozdíl. Co víš, třeba právě proto bude lepší, když se v tom budu hrabat já, a ne policie."

Zavrtěl pochybovačně hlavou.

„Uvidíme se v pondělí," dodal jsem.

14

Jossie na mě čekala u vchodu. Sršela energií.

„Táta vás zve na skleničku," otevřela dveře a zadívala se mi pátravě do obličeje. „Jste v pořádku? Totiž… já si nějak neuvědomila…"

Políbil jsem ji na rty. Byly měkké a sladké. Dostal jsem hlad.

„Docela rád se něčeho napiju."

Když jsme vešli do obývacího pokoje, William Finch už naléval skotskou. S úsměvem mě uvítal a podal mi skleničku.

„Jak se tak na vás dívám, tak se potřebujete napít. Bylo to asi tvrdé, jak jsem slyšel, že?"

„No, začínám pociťovat sympatie ke kopacím míčům." Vzal jsem skleničku, pozvedl ji na zdraví a trochu jsem té pálivé světlé tekutiny upil.

„Kopali do vás?" zeptala se Jossie.

Usmál jsem se. „Někdo se mnou hraje strategickou hru."

Finch se zvědavě ohlédl. „Víte kdo?"

„Zatím ještě přesně nevím."

Jossie stála vedle otce a nalévala si z malé lahvičky grapefruitovou šťávu. Podobou otce nezapřela: oba měli pěknou, vysokou postavu, drželi se zpříma, štíhlý krk, oba věděli, co chtějí, dovedli si s životem poradit, nepoddávali se mu. Díval se na ni s láskou, která se mísila s taktní, úsměvnou dávkou otcovské pýchy. I to, jak všechno trošku zlehčovala, měla asi po otci.

Otočil prošedivělou hlavu znovu ke mně a prohlásil, že policie nepochybně dříve či později moje nesnáze vyřeší.

„Snad," řekl jsem suše.

„Já doufám, že ty padouchy zavřou do malých dírek na mnoho let,“ řekla Jossie.

„Je to možné.“

Finch se věnoval vysoké sklenici s džinem a tonikem. Když se od ní odpoutal, obrátil řeč na předmět, který ho zajímal ze všeho nejvíce. Únosy byly sice zajímavé, ale s dostihy soupeřit nemohly.

„Kdy mám zase jet?“ opakoval jsem po něm. „Už zítra, Ta-pestry je přihlášený do Oasthouského poháru.“

Jeho nepokrytý úžas mě málem zbavil posledního zbytku sebedůvěry, pokud jsem vůbec ještě nějakou měl.

„Ro, ruku na srdce, myslíte, že to je moudré?“ zeptal se.

„Určitě ne.“

„Tak proč pojedete?“

„Protože jsem to nedokázal odmítnout.“

Jossie se rozesmála. „Nemáte žádnou páteř.“

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupila plavným krokem dáma v dlouhých černých šatech. Tvářila se, jako by ji obklopovala svatozář a Jossie okamžitě ztratila náladu.

Finch příchozí uvítal zářivým úsměvem, majetnicky ji vzal za ruku a vedl ji ke mně. „Lido, miláčku, dovol, abych ti představil Rolanda Brittena. Ro, Linda Swannová.“

Jossie říkala, že to je pijavice. Pijavice s krásným, hladkým čelem, temně modrýma očima a hladce dozadu přičísnutými havraními vlasy. Upřímně mi stiskla ruku. Její těžký parfém, plná ňadra, útlý pas a boky, svůdný úsměv, vše signalizovalo, že to je vášnivá žena v nejlepším věku. Pravý opak toho, co mám rád já, dávám přednost střízlivosti a suchému humoru. Když jsme spolu prohodili několik zdvořilostních frází, dívala se na nás Jossie zamračeně. Měl jsem sto chutí jít a vzít ji do náruče.

Vlastně proč ne, řekl jsem si, odpoutal se od svůdné Lindy, odhodlaně udělal těch pár kroků a vzal Jossii kolem pasu.

„Budeme muset vyrazit, hladovci se musí nakrmit,“ prohlásil jsem.

Jossie se ještě mračila, když jsme procházeli halou, když jsme nastupovali do vozu a když jsme vyjeli. Vydrželo jí to asi pět mil.

„Já ji prostě nesnáším,“ řekla. „Ten afektovaný, svůdný hlas… hraje divadlo.“

„To je džinem,“ poznamenal jsem.

„Co?“

„To, jak mluví. Džin ve větších dávkách poškozuje hlasivky.“

„Děláte si legraci.“

„Myslím, že jsem se do vás zamiloval.“

„To je pěkná pitomost.“

„Proč?“

„Přece se nezamilujete do holky jen proto, že nesnáší milou svého tatínka.“

„Znám horší důvody.“

Pátravě se na mě ohlédla. Já se díval soustředěně na tmavou silnici a věnoval se řízení.

„Silní mužové padají jako kuželky, když na ně upře zrak,“ řekla.

„Já jsem slabý muž.“

„Jste srábek.“ Trochu se rozveselila. Nakonec se usmála.

„Chcete, abych vám zítra do Kemptonu přijela fandit?“ zeptala se.

„Přijeďte a objednejte Moiře Longermanové dvojité brandy, až spadnu.“

U večeře promluvila vážně: „Předpokládám, že jste si musel uvědomit, že vás v obou případech unesli bezprostředně poté, co jste jel dostih.“

„To jsem si uvědomil.“

„A vy vůbec… nemáte strach z toho zítřka?“

„Moc bych se divil, kdyby se to znovu opakovalo.“

To divení by vám nepomohlo.“

„To je pravda.“

„Jste úplně k nevystání,“ vybuchla. „Když víte, kdo to udělal, tak proč mi to neřeknete?“

„Možná že se pletu. Potřebuju se ještě dozvědět odpovědi na několik otázek.“

„Na jaké otázky?“

„Jaké máte plány na neděli?“

„To není žádná otázka.“

„Ale ano, je. Nechtěla byste se mnou jet na celodenní výlet na ostrov Wight?“

Snažil jsem se toho sníst co nejvíc, měl jsem špatné svědomí, že jsem slíbil jet Tapestryho, a když jsem vyprovodil Jossii domů, šel

Vyzvedl jsem si kopie negativů od Hilary ve fotografickém závodu a odešel do kanceláře. Bylo tam ticho a klid jako vždy v sobotu. Haldy nedodělané práce tam ležely vyčítavé a netčené.

Radši jsem se na ně nedíval. Zavolal jsem na policii.

„Je něco nového?“ zeptal jsem se.

Řekli že ne.

„Zjistili jste majitele té dodávky?“ Prý ne.

„Měla číslo motoru?“ Prý ano, ale nebylo to původní číslo, výše zmíněné vozidlo prý několikrát změnilo majitele, než bylo ve skladišti nalezeno.

„Zeptali jste se pánů Glitberga a Ownslowa, jak se octlo v jejich skladišti?“

Na druhém konci bylo chvíli ticho. „Zeptali jste se jich na to?“ Prý proč se ptám.

„Prosím vás, tohle je přece zbytečné, byl jsem se samozřejmě zeptat v té realitní agentuře, stejně jako vy.“

Pan Glitberg a pan Ownslow prý nemají nejmenší tušení, proč někdo jejich skladiště takto zneužil. Pokud jde o ně, pronajali objekt armádnímu výprodeji, a policie by se měla obrátit na onu firmu, pokud chce další informace.

„Podařilo se vám spojit se s tou firmou armádního výprodeje?“ Prý zatím ne. Pak si rameno spravedlnosti odkašlalo a dodalo, že jak pan Glitberg, tak pan Ownslow kategoricky popírají jakoukoliv spoluvinu na věznění pana Brittena v dodávce v jejich skladišti a kdekoliv jinde, aniž by se na výše zmíněném panu Brittenovi mstili za to, že se stal nástrojem, který přivodil jejich trestní stíhání a následný rozsudek ke ztrátě na svobodě za podvod.

„Tohle vám řekli doslova?“ zeptal jsem se se zájmem. Prý ne, prý to je jen stručný obsah toho, co mu oba pánové sdělili.

Poděkoval jsem za informaci a zavěsil. Napadlo mě, že mi asi neřekli všechno, co vědí. Ostatně, já jim také neřekl všechno, takže jsme si neměli co vyčítat.

Dveře Trevorovy kanceláře byly zamčené stejně jako moje, ale já jsem měl jeho klíč a on můj. Bylo mi jasné, že by asi nebyl příliš potěšený, kdyby věděl, že mu tam bez pozvání prohledávám písemnosti v registratuře, ale konečně co, stejně jsem ke všem jeho věcem měl přístup, když byl na dovolené, tak to snad nemůže být tak

Tentokrát nebyl jen mrzutý a dopálený, tentokrát to bylo horší, měl strach. Zavrtěl jsem hlavou a přešel po trávě až k němu.

„Kolik chcete?“ zeptal se.

Znovu jsem se zastavil. „Já to neudělám.“

„Počkejte… dvě kila, nezdaněný, stačí?“

„Jste hlupák, Binny.“

„Vám se to mluví,“ vybuchl vztekle. „Ale co já, když Tapestry vyhraje, přijdu o všechno, o stáje, o živobytí… prostě o všechno.“

„Jak to?“

Třásl se rozčilením. „Jsem strašně zadluženej.“

„U bookmakerů?“

„U koho jinýho!“

„Pak jste hlupák.“

„Vy smrkáči jeden nafoukanej,“ zuřil. „Dal bych za to nevím co, kdybyste tady dnes nebyl, kdybyste ještě seděl v tý dodávce.“

Zamyšleně jsem se na něho podíval. „Tapestry možná stejně dnes nevyhraje, nic není tutovka, co vy víte.“

„Já to potřebuju vědět předem,“ řekl neopatrně.

„Abyste to mohl říct vašemu bookmakerovi a on by vám za to odpustil dluh, ne?“

„Celej ne, ale aspoň kousek, a na to ostatní by tak nespěchal.“

„To až zase příště, až byste se ještě víc zadlužil.“

Binny se díval do prázdna, před očima vidinu beznadějné budoucnosti. Bylo mi jasné, že se sám nikdy na pevnou půdu nevyhrabe, že se hazardu nevzdá.

„Proč se snažíte za každou cenu podplatit jezdce?“ zeptal jsem se. „Trenér má přece jiné, snazší možnosti, jak si zajistit, aby kůň nezaběhl dobře.“

Mračil se jako neandrtálec. „Platí si extra jednoho stájníka, ten toho koně hlídá jako ostříž, hlásí tý ženský každou blbost. Já toho kluka nemůžu ani vyhodit, ani vyměnit, protože by mi hned koně sebrala á poslala ho do jinejch stájí.“

„Nechápu, proč už to dávno neudělala,“ řekl jsem. Určitě by nezaváhala, kdyby vyslechla tenhle rozhovor.

„Stačí, když zajedete slabě,“ škemral. „Na vzdáleným konci dráhy se nechte zatlačit dozadu a před cílovou rovinkou to vemte zeširoka zevním obloukem.“

hrozný zločin, když se tam k němu ještě jednou podívám. Hodinu jsem soustředěně četl knihy drobných výdajů a prohlížel šanony. Hlavu už jsem měl zase jasnou. Znovu jsem spočítal všechny položky, které dodal Denby Crest. Ačkoliv jsem byl předtím tak ubitý a špatně mi to myslelo, chybu jsem neudělal. Z finančních prostředků svěřených Crestovi skutečně chybělo těch padesát tisíc liber. Díval jsem se nepřítomně na obrázek „Dáma s pánem v kočáře“ a uvažoval deprimované o tom, jaké to bude míť důsledky.

V předpokoji byl xerox, který ve všední dny pilně obhospodařovali Debbie a Peter. Další hodinu toho klidného sobotního dopoledne jsem strávil metodickým kopírováním listin pro svou soukromou potřebu. Pak jsem všechny ty knihy a šanony vrátil na místo, zamkl Trevorovu kancelář a sešel dolů do archivu.

Spisy, které jsem hledal, nebylo těžké najít. Byly tenké, na první pohled zdánlivě nic neříkající. V deskách byly jen kopie konečného vyúčtování a zpráv, faktury ani knihy drobných výdajů a příjmovou knihu, podle kterých vyúčtování provedli, jsem tam nenašel.

Na tom nebylo nic divného, protože podle Výnosu o podnikatelských společnostech z roku 1976 a podle nařízení daňových orgánů je povinnost veškerou příslušnou dokumentaci archivovat po dobu tří let. Poté zákon dovoluje všechny ty papíry vyhodit. Většina účetnických kanceláří ale vracela knihy klientům, a to z toho jednoduchého důvodu, že by se jim tolik materiálů do archivu nemohlo vejít.

Nechal jsem spisy tam, kde jsem je našel, zamkl dveře kanceláří, vstrčil zvětšené kopie obrázků od Hilary do obálky, obálku zalepil a vyrazil v neveselé náladě do Kemptonu.

Brzy jsem se ale zase rozveselil, stačilo, když jsem zahlédl Jossii v její rozevláté hnědé sukni. V ovzduší přátelského porozumění jsme pak společně popíjeli grapefruitovou šťávu.

„Táta přijel s tou svou odpornou Lidou, tak jsem radši jela sama vlastním vozem.“

„Ona u vás bydlí?“

„Ještě to tak,“ zděsila se. „Bydlí od nás pět mil, a i to je až moc blízko.“

„Co tomu říká ta jeho věčně chorá sekretářka?“

„Sandy? Stůně o to víc.“ Vypila zbytek šťávy a přes okraj skleničky se na mě usmála. „Ona by vlastně Sandy ani nebyla tak zlá, kdyby nebyla tak usmrkaná. Jestli jste se chystal na mě vybalit nějaké chytré teorie o tom, jak se dcery chovají majetnicky, když mají nezadaného otce, tak na to zapomeňte, mně by se totiž docela líbilo, kdyby si táta našel nějakou pořádnou ženskou.“

„Ví, že Lidu nemáte ráda?“

„Jasně.“ Vzdychla. „Řekla jsem mu, že je jako masožravá orchidej, a on mi na to řekl, že prý tomu nerozumím. A konec konverzace. Víte, co je legrační? Já o ní dovedu klidně uvažovat, jenom když jsem s vámi, jinak vždycky začnu soptit vzteky.“

„Když člověka začne zlobit slepé střevo, zapomene na bolesti zubů.“

„Co to povídáte?“

„To jsou hluboké úvahy z malé dodávky.“

„Někdy si myslím, že jste trochu blázen.“

Potkala nějaké známé, odešla s nimi a já šel do vážnice převléct se do rajtek, jezdeckých bot a do dresu v barvách Moiry Longermanové. Přehodil jsem si sako přes červenobílou lesklou košili a vyšel ven. Před vážnicí na mě čekal Binny Tomkins. Netvářil se ani vlídně, ani přátelsky.

„Potřebuju s váma mluvit,“ prohlásil.

„Dobře, prosím.“

Zamračil se. „Tady ne, tady je moc lidí. Pojďte támhle.“ Ukázal na širokou travnatou cestu, po které chodili koně z padoku na dráhu a na kterou se obecenstvo neodvažovalo vkročit.

„O co jde?“ zeptal jsem se, když jsme se protlačili davem před vážnicí a mířili pryč. „Děje se něco Tapestrymu? Není v pořádku?“

Potřásl netrpělivě hlavou nad mou naivní otázkou.

„Potřebuju, abyste ho moc nehnal.“

Zůstal jsem stát. Když řekl, že nemám koně hnát, bylo to totéž, jako by mě žádal, abych se snažil nevyhrát.

„Ne,“ odpověděl jsem stručně.

„Moment, takhle zase ne… musím vám ještě říct… pojďte kousek dál.“ Vykročil kupředu a pak čekal, až ho dojdu. „Musím s váma mluvit a vy mě musíte vyslechnout.“

budu všude vidět strašidla a netopýry. Pocit, že něco není, jak má být, mě neopouštěl.

„Pospěšte si, Brittene.“

Stál jsem a díval se, jak Tapestry bujně pohazuje hlavou.

„Brittene!“

Otěže, uzdečka, udidlo. Otěže. Kdyby, se přetrhly otěže, nedokázal bych koně zvládnout, nemohl bych vyhrát. Na přetržené otěže už doplatilo hodně lidí.

Když se člověk podíval pořádně, bylo to dobře vidět. Stehy otěže na pravé straně byly těsně za přezkou přeřezané, skoro do jednoho.

Jen dva kousky příze na tříMílový dostih, na dvacet překážek, na obrovskou rychlost v prudkém pohybu.

„Brittene!“

Trhl jsem otěží a zbývající stehy povolily. Vytáhl jsem konec řemene z kruhu a zamával jím nad hlavou.

„Je mi líto, potřebuju novou otěž.“

„Cože? Ach tak…“ Nahlásil vysílačkou do vážnice, aby rychle poslali náhradní otěže. Přiběhl stájník, který měl na starost Tapestryho, celý nešťastný, a rychle mi je pomohl vyměnit. Podal jsem mu Binnyho otěž a ukázal mu rozpárané stehy.

„Nechápu, jak se to mohlo stát,“ řekl ustaraně. „Namouduši, že jsem o tom nevěděl, a to jsem to všechno včera čistil a…“

„Netrapte se tím, nemůžete za to,“ utěšoval jsem ho.

„Když já…“

„Vyhoďte mě do sedla a už na to nemyslete.“

Nepřestával se tvářit nešťastně. Dobrý stájník vždy těžce nese, ukáže-li se, že koně řádně nevypravil, a Tapestry měl dobrého stájníka, také si ho zasloužil. Binny je král všech průšvihářů a žije tak jak žije, k cizí i vlastní škodě, říkal jsem si už po několikáté.

„Na start!“ volal startér, ruku na páce. „Už jsme přetáhli o pět minut!“

Tapestry se to o dvě vteřiny poté snažil napravit, jak se rychle vyřítil vpřed. Naštěstí ale nebyl sám, byli tam ještě asi dva takoví dychtivci, takže se mi nakonec podařilo udržet ho uprostřed pole, kde jsme zůstali celý první okruh. Jakmile se tempo ustálilo, měl jsem čas myslet na věci, na které člověk myslívá, protože rychlost tentokrát zdaleka nebyla tak hrozivá jako při Zlatém poháru. Měl jsem čas

„Ne, takovou věc naschvál neudělám.“

Mám asi zvláštní nadání přivádět lidi do nepříčetného vzteku. Kdybych se v tu chvíli svalil před Binnym na zem mrtvý, byl by se radoval.

„Poslyšte, mě upřímně mrzí, že jste v takové kaši, doopravdy, můžete mi to věřit, nebo taky nemusíte. Jenže já vás z té kaše nebudu tahat, ne za tu cenu, že bych ošidil Moiru, koně, sebe i sázející, to si pamatujte.“

„Smrade!“

O pět minut později mě v davu lidí před vážnicí vzala za rukáv čísi ruka a do ucha mi promluvil něčí hluboký hlas.

„Tak co, Ro, příteli, jakou máš šanci?“

Usmál jsem se na Viviana Iversona, kterého jsem kdysi poznal právě na dostizích. Měl stejný švih a eleganci jako jeho Vivat Club. Temně zelené sako, šedé, kostkované kalhoty, ulízané černé vlasy se mu leskly v dubnovém slunci. Tvářil se pozorně a trochu pobaveně.

„Šanci v čem? V lásce, válce nebo v dostihu?“ zeptal jsem se.

„Jakou máš šanci, že si zachováš svobodu.“ Zamrkal jsem. „Hm. Kolik bys na mě vsadil?“

„Pět ku čtyřem na prohru.“

„Doufám, že se mýlíš.“

Mluvil, jako když žertuje, ale myslel to vážně. „Náhodou jsem večer v klubu slyšel, jak se náš přítel Connaught Powys s někým baví po telefonu. Přiznám se, že když jsem zaslechl, jak v tom rozhovoru zaznělo tvoje jméno, Ro, začal jsem pozorně poslouchat.“

„Na paralelce?“

„No, no! To přece jen ne. Bohužel ne. Nevím, s kým se vlastně bavil, ale mohu ti ocitovat toto: ‚Pokud jde o Britte-na, musíte uznat, že je lepší předejít dalšímu vývoji věcí, než pak něco horko těžko napravovat.‘ Pak ještě řekl doslova: ‚Když kolem sebe pes začne moc čenichat, je rozumnější ho uvázat na řetěz.‘ „

„To je roztomilé,“ poznamenal jsem suše.

„Nepotřebuješ osobní ochranu?“

„Nabízíš se mi jako strážce?“

S úsměvem zavrtěl hlavou. „Mohl bych ti obstarat karatistu, neprůstřelné sklo, nejmodernější vynálezy.“

„Myslím, že si raději zvýším pojistku.“

„Proti únosům tě nikdo nepojistí.“

„Jenom se postarám o rovnováhu sil, prostě, aby věděli, že kdyby po mně hodili kámen, vrátil by se jim na hlavu jako bumerang.“

„V tom případě se hlavně postarej o to, aby věděli, že s bumerangem umíš.“

„Rada nad zlato,“ usmál jsem se.

Před dostihem, ve kterém měl běžet Tapestry, jsem stál v padoku s Moirou Longermanovou. Oči jí jiskřily a hladila mě útlou, drobnou rukou po lesklém rudém rukávu.

„Rolande, jsem přesvědčena, že uděláte vše, co je ve vašich silách.“

„Samozřejmě,“ ujišťoval jsem ji trochu provinile, a zkusmo jsem napjal znavené svaly a díval se přitom na Tapestryho, kterému jeho mohutné svaly pod lesklou srstí jen hrály, jak ho stájník vodil kolem dokola.

„Viděla jsem vás před chvílí, jak jste se bavil s Binnym.“

„Ano?“ ohlédl jsem se na ni.

„Ano,“ přikývla se zářivým úsměvem. „Stála jsem nahoře na tribuně, u baru, a dívala se na padok, takže jsem viděla, jak si vás Binny odvádí.“

Upřeně, významně se na mě zadívala. Položila mi tu základní předůležitou otázku beze slov.

„Moiro, můžu vám slíbit, že pokud bych dopadl špatně, určitě by to bylo proti mé vůli.“

Přestala mě hladit po rameni, usmála se a poplácala mě po zádech. „Tohle mi stačí, Rolande.“

Binny stál asi deset stop od nás. Nedokázal se přemoct a zachovat alespoň minimální zdání zdvořilosti, kterou je trenér povinován majiteli koně. Tvářil se kamenně, oči měl studené, bez výrazu, netvářil se už mrzutě, ale přímo tragicky. V tu chvíli mě napadlo, že možná Binnyho podceňuju, mám-li ho jen za bláhového hlupáka. Tak jak se tvářil, šel z něj strach, až vražedný strach.

Zazvonil zvon. Jezdci do sedel. Tentokrát mě na koně vyhodil stájník, Binny ne.

„Myslím, že už tohle nebudu dál trpět,“ Moira vlídně ohlásila své rozhodnutí okolnímu světu.

Binny se tvářil, jako by ji neslyšel. Možná, že ji opravdu neslyšel. Nedal mi také před dostihem žádné pokyny, to mi ale samozřejmě nevadilo. Byl jako do sebe ponořený, vůbec nevnímal svět. Když jsem vyjel z padoku a Moira mi zamávala, ani ji pak nedoprovodil ke tribuně, a to byla neslýchaná nezdvořilost i na Binnyho.

Zato Tapestry byl ve skvělé náladě, nedočkavě pohazoval hlavou a tančil drobným cvalem, jako by mu to dubnové slunce stouplo do hlavy jako víno. Vzpomněl jsem si na jeho rychlý start při Zlatém poháru a začal jsem se bát, aby se mnou neutekl. Nebudu na konci pole, jako minule, kdy jsem váhal nad taktikou, nejsem fit, může se mi stát, že se mnou uteče o čtyřicet délek, než se dostanu ke druhé překážce, a pak už nebudu mít nejmenší šanci, že si kůň udrží dostatek sil až do konce dostihu.

Tapestry lehce tančil jako baletka kolem tribun, zatímco ostatní koně důstojně kráčeli. Pak se vracel ke startovní čáře zase tím drobným, hravým cvalem. Start v Kemptonu byl vlevo od tribun, dobře viditelný pro většinu diváků.

Kromě nás tam bylo ještě jedenáct koní s jezdci, kteří si ještě na poslední chvíli upravovali ochranné brýle, kontrolovali přezky u podbřišníku a hlásili se, jak je startér četl z listiny. Startérův pomocník, který právě utáhl podbrišník koně, jenž stál vedle nás, se mě zeptal, jestli mi také nemá pomoct.

Nebýt minulých bouřlivých událostí, řekl bych ano, a on by řemen o jednu o dvě dírky utáhl a já bych tomu nijak nevěnoval pozornost. Za daných okolností jsem byl ale stále ve střehu. Vzpomněl jsem si, jak se Binny tvářil, na jeho nepřirozený klid a na to, jak mě předtím marně a zbytečně přemlouval k něčemu, co musil tušit, že odmítnu. Trochu mi naskočila husí kůže.

Sklouzl jsem na zem a přehodil si otěže přes ruku.

„Chci se jen podívat…“ řekl jsem neurčitě startérovu pomocníkovi.

Krátce přikývl a podíval se na hodinky. Do startu chyběla jedna minuta. Mlčky mě vybízel ke spěchu.

Sedlo jsem měl vlastní a znal jsem na něm každý steh, každou přezku, každý škrábanec a skvrnu. Rychle jsem sedlo ohmatal a prohlédl, nic jsem nenašel. Podbrišník, třmeny, všechno v pořádku. Utáhl jsem podbrišník sám a to už na mě startér volal, ať nasednu. V duchu jsem si povzdechl, já se snad už opravdu nikdy nepřestanu bát,

myslet na to, abychom šli správně na překážky, abychom se neoctli mimo dráhu, protože to se v Kemptonu mohlo snadno stát, křídla, která naváděla koně na překážku, byla nižší a kratší než na jiných dráhách, a to nebylo příjemné, měl-li člověk svéhlavého, nespolehlivého koně.

Při druhém okruhu jsem už začínal silně pociťovat, že skutečně nejsem ve formě a musím také po pravdě doznat, že poslední míle byla záležitost Tapestryho, úplně beze zbytku, protože jeho jezdec měl co dělat, aby se vůbec udržel v sedle. Tapestry byl ale velký bojovník a po všech těch bouřlivých oslavách a chválách, které zažil po vítězství ve Zlatém poháru, si snad musel být vědom, že je z něj hvězda dostihového světa. Mám pocit, že opěvovaní koně jsou si často svého věhlasu vědomi. Díky této zvýšené ctižádostivosti, pramenící z pýchy na skvělou pověst, se můj kůň dokonale přenesl přes překážky na cílové rovince a do cíle letěl s nataženým krkem jako vítr. Tapestry zvítězil v Oasthouském poháru o čtyři délky. Zvítězil sám, bez mé pomoci.

Moiře tekly slzy, když ho líbala, když líbala mne a všechny kolem, Moira se radovala naplno, bez zábran, vždy. Při všem tom jásotu chyběla jedna důležitá osoba, nebyl tam trenér vítězného koně. Binny Tomkins nebyl nikde v dohledu.

„Jdeme se napít," volala na mě Moira. „Přijďte do baru." Přikývl jsem. Lapal jsem po dechu, jednak z námahy, jednak díky tomu, jak mě všichni nadšeně bušili do zad. Se sedlem pod paží jsem se šel vážit. Je to fantastické, říkal jsem si Omámeně, je to k neuvěření, já zase vyhrál, vyhrál jsem veliký dostih. V takové štěstí jsem nikdy nedoufal, byl to fantastický pocit, i když mi bylo úplně jasné, že zásluha patří koni, že já sám mám na vítězství pranepatrný podíl. Kdepak, já nikdy nepřestanu jezdit, já se toho nevzdám, budu se plazit v bahně ještě v padesáti a nepřestanu doufat a nepřestanu se těšit z účasti v dostihu ani v nejhorším dešti. Je to posedlost, jako opium.

Moira v baru rozdávala šumivé šampaňské a zářivé úsměvy kdekomu. Po boku měla Jossii.

„Ro, milý Ro," ptala se Moira. „Neviděl jste náhodou někde Binnyho?"

„Ne, neviděl."

„To bylo zvláštní, viďte, že se ta otěž tak najednou utrhla, že?" Nevinně se na mě zadívala. „Já totiž už mluvila se stájníkem."

„Protože když je vám zle, snášíte to jak nejlíp umíte a děkujete pánubohu za to, že to není ještě horší."

To mě překvapilo. Začal jsem protestovat. „Možná, ale co jiného by měl člověk podle vás dělat?"

„Mohl byste brečet a volat o pomoc."

„O zahradníka?"

„Víte dobře, jak to myslím."

„S uměním snášet zlé je to podobné jako s daněmi. Je sice veliká pitomost platit víc, než je třeba, ale jsou situace, kdy se tomu člověk nevyhne."

„I za takové situace máte na vybranou, můžete naříkat nebo trpět s úsměvem."

Klidně popíjela sherry. Pak mě vyzvala, abych jí vyprávěl, proč jsem vlastně přijel.

„Byl bych rád, kdybych si u vás mohl uložit jeden malý balíček."

„Samozřejmě."

„Pak bych byl také rád, kdybyste vyslechla jedno poměrně delší povídání. Totiž… byl bych rád, kdyby někdo věděl…" zarazil jsem se na chvilku.

„Pro případ, že byste se zase ztratil?" řekla suše.

Byl jsem jí vděčný, že bere záležitost tak věcně.

„Ano." Pak jsem jí vyprávěl o tom, jak jsem se setkal s Vi-vianem Iversonem na dostizích a jak jsme spolu mluvili o pojištění, o kamenech dopadajících na hlavu a o bumerangu. „Takže já bych byl rád, kdybyste se postarala o to, aby se ten kámen opravdu vrátil jako bumerang."

„Můžete se spolehnout, že do toho vložím dostatek síly."

„To vím. Přinesl jsem vám zalepenou obálku s fotokopiemi různých dokladů, mám ji ve voze."

„Tak pro to skočte."

Vyběhl jsem ven na ulici a vytáhl z kufru tlustou obálku. Ze zvyku jsem se podíval za sedadla, a rozhlédl se po klidné ulici. Nikdo se nikde neskrýval, nikdo mě nehlídal, aspoň jsem nikoho neviděl. Tím, že mě ze závodiště nikdo nesledoval, jsem si byl jistý.

Že prý budu celý život všude vidět strašidla…

Odnesl jsem obálku dovnitř a odevzdal ji Hilary. Dal jsem jí také všechny negativy, které mi půjčila, s vysvětlením, že jsem si nechal

„Stát se to může," poznamenal jsem.

„Chcete říct, že to nikomu nemůžeme dokázat?"

„Tak nějak jsem to myslel."

„A to nemáte ani trochu vztek?"

Upřímně, šťastně jsem se usmál. „Vyhráli jsme, ne? To je nejdůležitější, to ostatní nám může být ukradené."

Zavrtěla hlavou. „Byla to špinavost."

Zoufalství dokáže člověka vybičovat k činům, o kterých by za příčetného stavu ani ve snu neuvažoval, říkal jsem si. Jako že třeba někdo napáře někomu otěže. Nebo někoho nechá unést. Nebo kdoví co ještě, co mě třeba v budoucnosti čeká. Zaplašil jsem strašidla a pozvedl číši k poctě Oasthouského poháru a k poctě života vůbec.

Jossie se do mne pustila později, cestou na parkoviště, když jsme se chystali domů.

„Má Moira pravdu?" ptala se. „Udělal to Binny schválně, aby vás vyřadili?"

„Řekl bych, že asi ano."

„Moira říká, že byste to měl hlásit."

„Není třeba."

„Jak to?"

„Zničí se sám ještě než skončí sezóna."

„Chcete říct, že by mohl spáchat sebevraždu?"

„Nesmíte to brát tak doslovně, ne, myslím, že zkrachuje, úplně, je až po uši zadlužený u bookmakerů."

„Jste namazaný."

Ušklíbl jsem se a zavrtěl hlavou. „Ne, jsem opilý štěstím, a to je něco docela jiného. Nechcete se se mnou svézt na obláčku?"

„Jo, já vím, zafouká vítr, a vy mi uletíte."

15

Jossie odjela do Londýna na nějaký večírek, a já opatrně zajel k nejbližší veřejné telefonní budce, měl jsem dobře v paměti neplánované cesty, na které jsem se po minulých dostizích nedobrovolně vydal. Nezdálo se, že by mě někdo sledoval.

Hilary Margareta Pinlocková zdvihla telefon po dvacátém zazvonění, když už jsem se chystal, že to vzdám. Celá udýchaná vysvětlovala, že právě vkročila do bytu, byla prý na tenise.

„Máte dnes večer nějaký program?" zeptal jsem se.

„Nic zvláštního."

„Mohl bych za vámi přijet?"

„Jistě," zaváhala. „Co potřebujete? Potřebujete se najíst nebo chcete nocleh?"

„Potřebuji, abyste mne vyslechla. Něco k jídlu bych si také rád vzal, třeba fazole. Nocleh nepotřebuju."

„Dobře. Kde jste teď? Víte, kudy se sem dostat?" zeptala se klidně.

Jasně a srozumitelně mi popsala cestu, takže za pouhých čtyřicet minut jsem už zastavil před velikým edvardiánským domem ve vilové čtvrti na okraji vzkvétajícího surreyského města. Ukázalo se, že Hilary patří přízemní byt, dva veliké pokoje s vysokými stropy, moderní kuchyně, prostorná, jednoduchá koupelna a starobylá veranda, plná zelených rostlin, s bambusovými křesly a velkými dveřmi, které vedly na zašlé schodiště do nepěstěné zahrady.

Byt byl dokonale uklizený a uspořádaný, pohodlný, ale bez originality. Bytelná křesla měla tmavé potahy, těžké závěsy z dobrého sametu byly smutné, hnědozelené, a koberec měl také nevýrazný béžově olivový vzorek. Byl to domov vážné intelektuálky bez jakéhokoliv uměleckého vzletu. Napadlo mě, jak často se asi odváží vyrazit v tom rudém plášti, který jí musel připadat cizí.

Sedli jsme si do bambusových křesel na verandě, kam ještě dopadaly šikmé paprsky večerního slunce a obklopovaly nás zeleným světlem. Popíjeli jsme sherry mezi palmami, gumov-níky a květináči s monsterou deliciosou.

„Mně nevadí kytky zalévat," vysvětlovala Hilary, „já jen nesnáším zahradničení. O zahradu se správně mají starat ti lidé, co bydlí nahoře, jenže se nestarají." Zhnuseně ukázala ven na rozcuchané keře, nepěstěné růže, zarostlé cestičky a hnědavé stonky uschlé, staré, neposekané trávy.

„Pořád lepší, než se dívat na beton," poznamenal jsem.

„Poslyšte, já vás budu dávat za příklad našim dětem," řekla s úsměvem.

„Jak to?"

„Buďte opatrný, Rolande,“ řekla vážně. „Tohle už přestává být žert.“

Neklidně vstala, tyčila se nad palmami štíhlá jako stvol.

„Pojďme do kuchyně. Co chcete k jídlu? Mohla bych vám udělat španělskou omeletu, jestli chcete.“

Seděl jsem v kuchyni, lokty na stole, zatímco krájela cibuli, brambory a zelenou papriku, a vyprávěl jsem jí další podrobnosti, zcela proti etice svého povolání, protože účetní je vůči klientovi vázán služebním tajemstvím. Měla čím dál ustaranější výraz a krájela čím dál tím pomaleji. Nakonec odložila nůž a jen stála a dívala se na mě.

„Váš partner!“ vzdychla.

„Nemám jasnou představu o tom, kolik toho věděl, ale v pondělí… budu si to muset ověřit.“

„Ohlaste to na policii, ať si to zjistí oni.“

„To ne. Dělám s Trevorem už šest let, vždy jsme spolu vycházeli, věřím, že mě má svým způsobem rád, nemůžu ho jen tak shodit.“

„Chcete ho varovat.“

„Ano, chci mu říct, jak lítá bumerang.“

Dala se znovu nesoustředěně do vaření. Bylo na ní vidět, že pilně myslí na něco jiného.

„Myslíte, že váš partner věděl o těch ostatních podvodnících a že úmyslně přivřel obě oči a že je kryl?“

Zavrtěl jsem hlavou. „O Glitbergovi a Ownslowovi určitě nevěděl a o těch posledních dvou také ne, firmy, pro které pracovali, patří k mé klientele, Trevor s nimi neměl nikdy nic společného. Ovšem, pokud jde o Connaughta Powyse…“ vzdychl jsem. „Nevím. Trevor k jeho firmě jezdil vždy na celý týden, když jim zpracovával účetní revizi a daně, to se tak většinou dělá, jde-li o veliký podnik. Já tam jel jen jednou, Trevor tehdy ležel s žaludečním vředem, a to byla právě ta smůla, tedy pro Connaughta Powyse, protože jsem při té příležitosti zjistil, co podniká. Je ale možné, že si Trevor skutečně nevšiml ničeho podezřelého, pracujeme každý jinak.“

„Jak to?“

„No, valná většina naší práce je zcela mechanická, kupříkladu kontrola šeků. To si člověk ověřuje, jestli šek číslo 1234, údajně vypsaný ve prospěch pana Joa Bloggse ve výši osmdesáti liber jako platba za pětitunu písku, byl skutečně panu Joemu Bloggsovi

udělat dost kopií. Položila to všechno před sebe na stůl, vybídla mne, abych si sedl a abych vyprávěl dál.

„Musím vám nejdřív ze všeho vysvětlit některé zvláštnosti svého zaměstnání.“ Usadil jsem se pohodlně v bambusovém křesílku, příjemně unavený, a zadíval se na její nehezký, ale chytrý, dychtivý obličej. Škoda, že musí nosit brýle.

„Účetní, který pracuje delší dobu v jedné oblasti, zvlášť jeli to oblast malého venkovského městečka, nutně získá veliký přehled o životě místních lidí.“

„Je mi to jasné. Pokračujte.“

„Obchodní transakce jednoho klienta se nutně obrazí v účetních dokladech dalších klientů. Řeknu vám příklad: trenér dostihových koní nakoupí krmení od příslušného dodavatele. Mně se dostane do ruky faktura, kterou má trenér, a za čas kopie téže faktury od dodavatele, který je také můj klient. Pak zjistím třeba z účtů toho dovavatele, že zaplatil stavební firmě určitou částku za přestavbu svého domu, a stejnou částku pak najdu v příjmech té stavební firmy a také se z jejích účtů dozvím, kolik musela zaplatit za nákup cihel a cementu. Nebo vidím, že jistý žokej zaplatil určitou částku za aerotaxi, a protože firma aerotaxi patří také mezi moji klientelu, najdu doklad o proplaceném účtu v jejích knihách. Prostě, vidím, jak se v okolí stěhují peníze z ruky do ruky… vidím, jak spolu různé věci a různé podniky souvisejí… kde se jejich zájmy kříží nebo spojují… vidím prostě strukturu obchodování a podnikání do nejmenších detailů. Znám jména všech subdodavatelů, jejich výrobní ^apacitu, vím, co kdo potřebuje a na jakých dodávkách a službách je kdo závislý. Přitom celou tu síť poznávám stále víc, takže teď už mám v hlavě celou oblast v tomto směru zmapovanou, znám všechna jména, vím, kam je zařadit.“

„To je velmi zajímavé.“

„Tím se stane, že objeví-li se někde nějaké nové jméno, izolované, a do celé sítě nezapadá, začne se tomu člověk trochu podivovat. Nejdřív o tom jen uvažuje, pak se začne tu a tam poptávat, raději nenápadně. A tak se právě stalo, že jsem narazil na ty dva zloděje, na Glitberga a Ownslowa.“

„To jsou jména jako z veselohry.“

„Ani ne tak z veselohry, jako z drastické detektivky.“ Upil jsem zasmušile trochu sherry. „Byli oba v městské radě, účetní revize rady

prováděla jedna londýnská firma, která samozřejmě místní poměry neznala. Ownslow a Glitberg si vymysleli fiktivní stavební firmu National Construction (Wessex) limited. O stavební firmě takového jména jsem já v životě neslyšel, ani jsem o ní nikde neviděl zmínku. Díky této neexistující firmě se jim oběma podařilo zcizit více než jeden milion z obecních prostředků. Měl jsem tehdy klienta, dodavatele stavebních materiálů, který od firmy National Construction obdržel několik peněžních částek. Protože jsem o té firmě jaktěživ neslyšel, nevěděl jsem o ní vůbec nic, začal jsem se na ni klienta vyptávat. Okamžitě podlehl panice. Tak se stalo, že na Glitberga a Ownslowa byla vznesena žaloba pro podvod, byli odsouzeni a odseděli si hodnou dobu ve vězení, kde svorně přísahali, že se mi pomstí.“

„Vám?“

„Ano, mně.“

„To je ošklivé.“

„Tehdy jsem asi za tři týdny náhodou narazil na obdobnou záležitost. Přišel jsem na několik těžko vysvětlitelných plateb jedné firmy s elektronickými přístroji, kde měli na výplaty počítač. Platby podepsal ředitel podniku, pan Connaught Po-wys. Obral firmu o čtvrt milionu a také si šel sednout. Také přísahal, že mi to odvede. Teď už je zase na svobodě a Glitberg s Ownslowem také. Od té doby jsem nepřímo přivedl za mříže další dva podvodníky, ale ti naštěstí ještě sedí. Přísahali, že mě rozčtvrtí a podříznou, jen co budou mít příležitost.“

„Vidíte, a já si myslela, že revizní účetní mají nudné povolání.“

„Možná že někteří ano.“ Dopil jsem sherry. „Kromě toho, že mě všichni svorně nenávidí, má těch pět podvodníků ještě něco společného: z peněz, které nakradli, se nenašel ani pětník.“

„Vážně?“ Nezdálo se, že by jí to připadalo překvapující. „Nejspíš to mají uložené v různých bankách pod různými jmény.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Těžko, to by těch kont museli mít doslova tisíce, a to není pravděpodobné.“

„Proč tisíce?“

„Podle platných předpisů musí banky hlásit daňovému úřadu všechna konta, u kterých roční úrok činí více než patnáct liber. To znamená, že daňový úřad má v evidenci všechna konta, na kterých je tak tři až čtyři sta liber.“

„To jsem tedy netušila.“

„Prostě, chtěl jsem vědět, jestli v tom únosu neměli náhodou prsty Glitberg, Ownslow nebo Connaught Powys, tak jsem se na to těch pánů zeptal.“

„To nemyslíte vážně!“

„Ale ano. Nebyl to dobrý nápad, to uznávám, stejně mi to neřekli.“ Vzpomínal jsem na večer ve Vivat Clubu. „Zato mi řekli něco jiného…“ vysvětlil jsem Hilary, o co jde. Oči se jí rozšířily úžasem. Mlčky přikyvovala.

„Už je mi to jasné.“

„Tak vidíte. Uplynulo pár let, já teď mám v hlavě nejen celou obchodní síť okolí, ale také znám celý zdejší dostihový svět, vím, jak co s čím souvisí. Mnoha lidem z dostihového okruhu dělám daně, vidím jim do karet, vidím, jak se jejich záležitosti kříží a proplétají, každou transakcí, kterou podniknou a o které se nutně dozvím, je mi všechno ještě jasnější. Sám do toho světa také patřím, jsem jezdec. Znám to prostředí, vím, kolik stojí sedla, vím, který sedlář má nejvíc objednávek, vím, kteří zákazníci neochotně platí, kdo pije, kdo sází, kdo spoří, kdo dává peníze na dobročinné účely, kdo má milenku. Vím kupříkladu, kolik majitelka koně, kterého jsem dnes jel, dala vloni za vánoční gratulace, na kterých byla fotografie Tapestryho, vím, kolik jeden bookmaker dal za nového rollse, vím na stovky podobných nevýznamných maličkostí, maličkostí, které přesně zapadají do celého obrazu a jsou neškodné. Jakmile ale nějaká taková maličkost nezapadá, nehraje… jako třeba když nějaký jezdec utrácí víc, než vydělává, a já zjistím, že se dal do podnikání, které mu vynáší slušné, nezdaněné peníze… pak je mi jasné, že v té síti, kterou tak dobře znám, je nějaká veliká ryba navíc, že se schovává, není ji vidět, ale být tam musí.“

„To si myslíte teď? To je ten váš ledovec, ze kterého kouká jenom špička?“

„Ano. Nějaký podvodník většího kalibru.“

„Myslíte, že také poputuje za mříže a bude přísahat, že se vám jednou pomstí?“

Chvíli jsem mlčel. Dodala suše: „Nebo myslíte, že vás stačí podříznout, než vy ho stačíte dostat za ty mříže?“

Ušklíbl jsem se. „Když vy budete hlídat a postaráte se o to, aby se kámen vrátil jako bumerang, tak se mu to nepodaří.“

„To není fér,“ smála se Jossie.

„Takhle tu je většinou.“

Město svítilo svěžestí, domy byly čisťounké, po jaru čerstvě natřené, ozářené sluncem, se starobylým půvabem. Každoročně před začátkem turistické sezóny se město mylo a oblékalo do gala. V zimě, když turisté zase odjeli, si město oddychlo, natáhlo teplé papuče a klidně se dívalo na svět špinavými okny.

„Přístavní hráz v Ryde je dlouhá dva tisíce tři sta pět stop a byla dostavěna v roce 1814.“

„To mě vůbec nezajímá.“

„Na tomto slunném ostrově je asi tak šest set hotelů, motelů a penzionů.“

„Nezájem.“

„Je zde devět měst, dva hrady, spousta plameňáků a park-hurstské vězení.“

„Naprostý nezájem.“

„Můj strýc Rufus tady kydal v jezdecké škole hnůj.“

„Ne!“

„Já mu pomáhal kydat, takže jsem už od šesti let byl zvyklý lézt koním pod břichem.“

„To bych vám docela věřila.“

„Celou zimu, když odjeli turisté, jsem pomáhal jezdit koně a poníky, taky jsem zarajtovával nové. Já si vlastně vůbec nepamatuju dobu, kdy jsem ještě nejezdil na koni. Dostihy se tu ale samozřejmě nejezdí. První dostih, ve kterém jsem jel, byla honba na lišku, kterou pořádal zdejší jezdecký klub na pevnině, a to jsem spadl.“

Šli jsme po třídě Esplanade. Vítr si pohrával s Jossiinou dlouhou zelenou šálou, která za ní vlála jako stuha. Ukázala na třpytící se moře. „Proč jste se vlastně dal na koně? Proč ne na lodi, proboha, když jste to měl takhle u nosu?“

„Protože dostávám mořskou nemoc.“

Rozesmála se. „Jo, to by bylo trošku, jako kdyby člověk šel do nebe a přitom by věděl, že má alergii na harfy.“

Zavedl jsem ji do hotelu, kam jsem kdysi chodíval a kde byla příjemná, slunná terasa chráněná před větrem, s nádherným pohledem na Solent a na průvody lodí projíždějících k Southamptonu. Dali jsme

proplacen. Je to rutinní práce, a jde-li o veliký podnik, což se stává často, je to velmi zdlouhavé. V takovém případě kontrolu většinou neprovádí revizní pracovník sám osobně, ale pověří tím svého pomocníka. U nás se asistenti dost střídají, a příliš při práci nekombinují. Naše současné dva pracovníky by kupříkladu ani nenapadlo pochybovat o existenci pana Joa Bloggse, tím méně by zjišťovali, jestli vůbec prodává písek nebo jestli v daném případě skutečně dodal písku za osmdesát liber, nebo jen za padesát a jestli se třeba pan Bloggs nedomluvil s pokladníkem a jestli se ti dva o těch třicet liber nepodělili.“

„Ale Rolande!“

Ušklíbl jsem se. „Takové menší švindly jsou docela běžné. Horší je, když se do podvádění pustí opravdoví koncertní mistři, ti pak člověku doopravdy dokáží podříznout krk.“

Rozbila vajíčka do misky. „Takže… vy… vy provádíte celou kontrolu vždycky sám?“

„Ne, kdepak, to bych časově nezvládl. V některých případech kontroluji všechno osobně a ve všech případech aspoň část dokladů, abych měl přehled, abych věděl, na čem jsem.“

„Abyste si doplnil vaši mapu“ dodala.

„Ano.“

„Trevor to tak nedělá?“

„U některých zákazníků ano, ale ve většině případů ne. Rozumějte, tak jako on postupuje většina našich kolegů, je to prostě běžná praxe.“

„Můžu vám něco poradit?“

„Jistě.“

„Jděte s tím na policii, hned.“

„Díky za radu. Dodělejte radši nejdřív tu omeletu.“

Osmažila ji na pánvi a rozdělila na talíře, měkkou, nadýchanou, voněla báječně. Musím uznat, že tak dobrou omeletu jsem v životě nejedl, Hilary uměla všechno. Při kávě jsem jí potom vyprávěl o Jossii.

Zadívala se do šálku. „Máte ji rád?“

„To ještě nevím.“

„Podle toho, jak o ní hovoříte, jste ztratil srdce.“

„Chodil jsem s jinými dívkami, samozřejmě, ale takovéhle to nebylo nikdy.“ Podíval jsem se na její skloněný obličej. Usmál jsem se.

„Jestli vás zajímá to, co si myslím, že vás zajímá, pokud jde o Jossii, tak tedy ne, ještě ne.“

Vzhlédla, brýle se jí leskly a oči měla rozesmáté. Dokonce se začervenala. Vypadla z role paní ředitelky.

„Jste pěkný uličník.“

Cesta od Hilary domů mi trvala půl hodiny. Pokud vím, nikdo mě nesledoval, nikdo si mě nevšímal.

V naší ulici jsem zhasl světla a posledních sto yardů jsem došel z opatrnosti raději pěšky.

Kolem domu bylo ticho a klid, svítilo se jen u paní Morrisové, u sousedky, viděl jsem, jak v obývacím pokoji prosvítá vzorkovanými závěsy světlo. Na nebi zářilo plno hvězd a vzduch byl chladný.

Chvíli jsem tiše čekal a poslouchal, pak jsem se upokojil. Žádná strašidla se ve stínu neskrývala, nikdo na mě nečíhal.

Život v neustálém strachu nestojí za nic, ale já si nemohl pomoct, já se bál.

Odemkl jsem hlavní vchod a rozsvítil všechna světla. Nikde nikdo, vítal mě klidný, normální domov. Vrátil jsem se pro vůz a pak jsem se doma pečlivě zamkl, zatáhl záclony, zapnul topení a těšil se krásnou iluzí, že jsem ve svém doupěti v úplném bezpečí.

Udělal jsem si kávu, vyhledal láhev brandy a usadil se v křesle s letitými spisy pánů Glitberga a Ownslowa a Powyse.

Byly doby, kdy jsem ty spisy znal skoro zpaměti, ale časem se paměť otupí. Našel jsem poznámky, které jsem sám psal a jejichž význam jsem dávno zapomněl. Závěry, které jsem z nich vyvodil, mě až děsily. Upřímně řečeno, trochu jsem žasnul nad pečlivostí, s jakou jsem se tehdy té věci věnoval, a po tak dlouhé době to byl zvláštní pocit, znovu si to vše vybavovat a dívat se na to přece jen trochu jinýma očima. Začínal jsem chápat, proč nad mou dokumentací tehdy žasli, ačkoliv mě připadala taková důsledná poctivá práce samozřejmá. Spokojeně, překvapeně jsem se usmál. Musel jsem tehdy všem podvodníkům opravdu nahánět hrůzu. Později se to změnilo, takový Denby Crest se mně jednoduše velikým obloukem vyhnul od samého začátku.

Našel jsem celé stránky rukopisných poznámek o systému počítačů, byla tam zase spousta podrobností, které jsem se kdysi naučil ve

speciálním rychlokurzu pořádaném jednou elektronickou firmou. Co jsem se rychle naučil, zase jsem rychle zapomněl. Tehdy mně dělalo dobře, že jsem dokázal logicky a informované vysvětlit, jak Powys počítače zneužil, a to ho také nejvíc rozzuřilo. Těšilo mě to z ješitnosti a ta ješitnost mě neopustila. Obdjvovat se vlastní práci patří mezi hlavní intelektuální hříchy.

Povzdechl jsem si. Nikdo nejsme dokonalý, tak co.

Nikde jsem neobjevil žádný doklad, že by Glitberg či Own-slow zakoupili to skladiště. Zdálo se mi ale pravděpodobné, že kdybych za tím důsledně šel, nejspíš bych objevil, že oba pánové skladiště skutečně postavili, že to možná byla jediná budova, zbudovaná doopravdy onou neexistující firmou National Construction (Wessex). Když si někdo dokáže vymyslet celé čtvrti a sídliště, jistě dokáže postavit bez obtíží jedno jednoduché skladiště.

Uvažoval jsem o tom, nač ho vlastně potřebovali, když na všechno ostatní stačil papír a psací stroj.

Hodnotná nemovitost, nevyužitá, nevýnosná, chátrající. A tam mě nakonec schovali. Pak řekli policii, kde mě hledat. Museli tušit, že prostřednictvím realitní kanceláře policie brzy přijde na stopu vedoucí ke Glitbergovi a Ownslowovi.

Proč?

Dlouho jsem seděl a uvažoval. Pak jsem dopil kávu s brandy a šel si lehnout.

Bylo šedivé ráno. Zastavil jsem se pro Jossii a pak jsme společně vyjeli do Portsmouthu, k féře na ostrov Wight.

„Stýská se vám? Žene vás k vašemu penzionu sentimentalita?“ zeptala se.

Přikývl jsem. „Ano, chci spatřit slunný ostrov svého dětství.“

„Nepovídejte.“ Významně se podívala na zachmuřené nebe, jako bych to myslel doslova.

„Nejlepší počasí v celé Británii,“ poznamenal jsem.

„Jen jestli to vědí v Torqay.“

Za pouhých deset minut nás přenesla loď na vzduchovém polštáři přes moře u Spiteheadu. Když jsme vystoupili v Ry-de, bylo nad námi modré nebe a mraky zůstaly v dálce, nad pevninou, jako veliká, kupovitá hradba.

„Když přijdu domů, chci čerstvej čaj, trochu se pomazlit, když na to mám náladu, a nemám chuť poslouchat zbytečný řeči o rovnoprávnosti.“

Napadlo mě, že by vůbec nebylo špatné, kdyby mě doma vždy čekala Jossie.

Vracela se nahoru dlouhými kroky a zastavila se vedle nás. „Měla jsem kamarádku a ta měla milého, který ji mermomocí chtěl vozit na lodi po moři,“ řekla. „Ta kamarádka tvrdila, že jí sice nijak zvlášť nevadí, když je zima, nebo když je mokro, nebo když má hlad, nebo když je jí zle, ale když prý se to všechno spojí dohromady, je to i na ni moc.“

Johnny se na mě ohlédl. „S tímhle vaším milým vám žádný nebezpečí nehrozí. Tomu se dělá zle už v přístavu.“

Jossie kývla. „Je to srábek.“

„Děkuju za poklonu.“

„Není zač.“

Vrátili jsme se kanceláří ven k taxíku. Johnny nám zamával na rozloučenou.

„Budou další kamarádi?“ zeptala se Jossie.

„Tentokrát ne. A co teprve kdybych začal s tetama! Když člověk navštíví jednu, musí navštívit všechny a všechno s nimi probrat.“

Na Jossiino přání jsme však zajeli k penzionu, kde jsme s maminkou bydlívali. Podél celého průčelí se táhla nová zasklená veranda, místo zahrady bylo parkoviště, všude květiny v květináčích a na oknech veselé barevné okenice. U vchodu visel nápis „Volné pokoje“.

„Musela být statečná, nemyslíš?“ Jossie měla slzy v očích a její tykání zaznělo příjemně samozřejmě.

Zaplatil jsem taxík a pomalu jsme se loudali k moři. Nad hlavou nám křičeli rackové. Bílé malé městečko na kopečku odpočívalo.

„Je tu hezky, ale chápu, že jsi odtud odešel.“

Oba jsme spokojeně promarnili zbytek dne. Vrátili jsme se lodí na pevninu a vyjeli vozem pomalu na sever. Když se se-šeřilo, zastavili jsme u jedné hospody, dali si něco k pití a snědli tuhé zapečené vepřové. Před rozložitý, honosný ax-woodský dům jsme dorazili dvanáct hodin poté, co jsme ho opustili.

si horkou čokoládu a studovali jídelní lístek. Pak jsme si povídali o všem možném a dohromady o ničem. Čas příjemně a rychle plynul.

K obědu jsme si nakonec vybrali oba rostbíf, jablečný koláč a Jossie si ještě dala zmrzlinu a sýr. Pak jsem objednal taxík. V dubnu, a ještě k tomu v neděli odpoledne, jich mnoho nejezdilo, ale já byl přece domorodec, musel jsem si umět poradit.

Řidič byl můj známý, trochu se na mne zlobil, protože jsem byl ostrovu nevěrný a přestěhoval se na pevninu. Věděl ale, že znám všechny cesty kolem dokola zpaměti, takže nás zavezl přes Blackgang Chině k divokému skalnatému jihozápadnímu pobřeží přímo a bez oklik, nepokoušel se nás ošidit. Asi hodinu jsme se tam potulovali, projížděli, tu a tam vystoupili z vozu a prošli se po větrem bičovaných lukách. Jossie s nadšením dýchala čerstvý vzduch a radovala se z krajiny. Jak prý vůbec můžu žít v Newbury.

„Kvůli dostihům.“

„Dost jednoduché vysvětlení.“

„Nevadilo by vám, kdybychom se cestou zpět zastavili u jednoho mého známého? Jen tak na deset minut?“

„Jistěže ne.“

„Tak prosím vás zajeďte k Wootonskému mostu,“ obrátil jsem se k řidiči, „k Frederikově loděnici.“

„Tam bude zavříno, je neděle.“

„Jen tam zajeďte, zkusíme to.“

Pokrčil rameny nad mou bláhovostí a jel zpět přes ostrov, projel Newportem a zamířil na Ryde, až k malé zátoce, kde kotvily celé stovky malých lodí.

Vchod do bílé budovy byl zavřený a nikde ani stopa života.

„No vidíte, já vám to povídal,“ řekl taxíkář.

Vystoupil jsem z vozu a přešel ke dveřím, na kterých bylo napsáno „kancelář“ a zaklepal na ně. Během několika minut se dveře otevřely, já se s ušklíbnutím otočil k Jossii a kývl na ni, aby se ke mně připojila.

„Tvůj vzkaz jsem dostal, ale v neděli odpoledne vždycky spím,“ prohlásil Johnny Frederik.

„V tvým věku?“

Byl stejně starý jako já, skoro na den. Chodili jsme spolu do školy, seděli ve stejné lavici a společně jsme tajně kouřili na záchodě. Z

všetečného chlapce s kulatým obličejem vyrostl svalnatý, statný, opálený muž s upracovanýma rukama a se zdravým odporem k úřadování. Občas mi zatelefonoval, když si chtěl ověřit, jestli si jeho účetní vede správně, a pak toho ubožáka ubíjel mými radami.

„Jak je tatínkovi?“ zeptal jsem se.

„Je to pořád stejný.“

Před lety spadl jeho otci na hlavu dubový trám. Zlí jazykové tehdy povídali, že měl hlavu dubovou už předtím, natož potom. Faktem je, že skomírající rodinný podnik rychle pookřál a začal vzkvétat, jakmile vzal věci do rukou syn, mladý energický člověk s dobrými nápady. Johnny byl skvělý návrhář a měl cit pro materiál, a Frederickova loděnice začínala mít opravdu výborné jméno.

Představil jsem mu Jossii. Důkladně si ji prohlédl, vzal na vědomí její pěknou postavu a pak jí upřímně potřásl ruku svou medvědí tlapou.

„Jsem rád, že vás vidím,“ řekl, a to byl na jeho poměry veliký zdvořilostní konverzační výkon. „Tak tys s někým válčil, jak jsem se dočet.“

„Dalo by se to tak říct,“ usmál jsem se. „Co teď děláš?“

„Pojďte se podívat.“

Prošel s námi malou, jednoduše zařízenou kanceláří a menšími dveřmi přímo do prostoru loděnice. Když jsme tam vešli, Jossie vzdychla upřímným úžasem nad nečekanou rozlohou obrovské budovy, která se mírně svažovala k moři.

Bylo tam několik menších sklolaminátových lodí na dřevěných ramenech a pak dvě větší, stály bok po boku uprostřed loděnice a měly pětimetrový střední kýl.

„Jak jsou veliké?“ zeptala se Jossie.

„Celkem třicet sedm stop.“

„Vypadají větší.“

„Na vodě budou zase vypadat menší. Je to největší typ, jaký vyrábíme.“ Johny nám jednu z lodí ukázal, upozorňoval nás na různé nové konstrukční detaily a hrdě hlásil: „Na volným moři se chová znamenitě, i při špatným počasí. Má dobrou stabilitu, je lehce ovladatelná a to jsou vlastnosti, který zákazníci u lodí nejvíc cení.“

„To ale není závodní loď?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Támhle ty menší jsou závodní. Velký závodní jachty pro mořský plavby dělají zvláštní odborníci, taky je na ně třeba

mít mnohem větší prostory, tady to je malý, to by ani nešlo je tu stavět. Ostatně, já mám stejně nejradši zábavní jachty s trochu luxusním vybavením, aby byl ve společenských místnostech koberec a v kajutách pěkný vestavěný skříně se zasouvacíma dveřma, a ty dveře musí jezdit jako po másle.“

Jossie šla pomalu dolů po svažující se betonové podlaze a zvědavě si prohlížela nedodělané menší lodi. Vypadala spokojeně, asi ji to všechno zajímalo. Vytáhl jsem z kapsy zvětšené fotografie a ukázal je Johnnymu. Byly tam tři různé záběry oné plachetnice, pokaždé z jiného úhlu, a pak ten neostrý obrázek muže.

„Na téhle lodi mě unesli. Řeknou ti o ní něco tyhle fotografie?“

Zadíval se na obrázky a pak zavrtěl hlavou. „Nech mi to tu, a možná že něco vymyslím, podívám se do katalogů a pak se ještě vyptám kluků v Cowesu. Ty sám si na nic zvláštního na tý lodi nepamatuješ?“

Vysvětlil jsem mu, že jsem toho moc neviděl, že umím zpaměti jen ten sklad na plachty v podpalubí. „Zdálo se mi ale, že ta loď musí být nová nebo velmi dobře udržovaná. Z Anglie vyplula ve čtvrtek sedmnáctého března, někdy během večera.“

Probíral snímky jeden po druhém a pak se zadíval na obrázek muže.

„Jmenuje se Alastair Yardley,“ řekl jsem. „Máš to tam napsáno na rubu. Je z Bristolu, pracoval tam jako plavčík na zkušebních plavbách námořních závodních jachet. Na té mé lodi byl jako kapitán. Je asi tak starý jako my.“

„Spěcháš na ty informace?“

„Čím dřív se něco dozvím, tím líp.“

„Dobře. Já to obtelefonuju a zítra ti dám vědět, když se něco dozvím.“

„To je prima.“

Zastrčil snímky do obálky a pak se zadíval na Jossii.

„Je dobře tvarovaná,“ poznamenal.

„Ruce pryč.“

„Jen klid, já mám radši udělanější a aby nebyly moc chytrý.“

„S těma je nuda.“

„Ano, Moiro.“

Slyšel jsem, jak si oddechla. „Zaplaťpánbůh! Snažila jsem se vám dovolat včera celý den, ale nikdo to nebral.“

„Já tu nebyl.“

„Ano, ale to jsem nemohla vědět. Totiž, představovala jsem si všechno možné, jako že vás zase unesli, a ještě k tomu kvůli mně.“

„To je mi líto.“

„No nic, hlavně že jste na světě. Měla jsem vás před očima zase zavřeného v nějaké díře, už jsem si myslela, že budete potřebovat záchrannou akci, měla jsem hroznou starost, opravdu, kvůli Binnymu.“

„Proč kvůli Binnymu?“

„Protože se asi zbláznil,“ řekla. „Je to šílenec. Šla jsem se včera podívat do jeho stájí, chtěla jsem se přesvědčit, že je Tapestry po dostihu v pořádku, a Binny mě nepustil dovnitř, všechna vrata byla zamčená, všude byly závory a visací zámky. Je to šílenec. Šel si stoupnout před vrátka boxu, kde je Tapestry, mával rukama jako blázen a křičel na mě, ať jdu pryč. On opravdu zešílel.“

„Asi ano.“

„Vytkla jsem mu, že mohl zavinit ošklivé neštěstí, když nalíčil ten prasklý řemen, a on na mě začal hulákat, že to neudělal, že mu nic nemůžu dokázat a že kdyby se vám něco stalo, můžu si za to sama, když tak sveřepě trvám na tom, abyste Tapestryho jezdil jen vy.“ Zalapala po dechu. „Binny vypadal tak… tak nebezpečně. Já si nikdy nemyslela, že by mohl být nebezpečný, měla jsem ho jen za hlupáka. Možná, že si budete myslet, že to je bláhovost, ale já se ho úplně bála.“

„To se vám nedivím,“ řekl jsem podle pravdy.

„Vidíte, a pak se mi najednou rozsvítilo v hlavě,“ pokračovala. „Došlo mi, že vás předtím určitě nechal unést Binny, v obou případech, a že by to dokázal zase, možná že i horší věci…“

„Moiro…“

„Vy nevíte, jak se tvářil! A pak jste nebral telefon. Myslete si, co chcete, ale já měla starost.“

„Jste hrozně hodná…“ začal jsem.

„Totiž, Binny neočekával ani ve snu, že byste mohl vyhrát Zlatý pohár,“ nedala se zarazit. „Ale hned, jak jste zvítězil, jsem Binnymu oznámila, že si přeji, abyste Tapestryho napříště jezdil výhradně vy, a Binny se rozzuřil, opravdu rozzuřil, to si ani nedovetede představit.

Jossie znechuceně ukázala na neškodné malé volvo, zaparkované před vchodem. „To auto patří té odporné Lide.“

Lampa nade dveřmi osvětlovala její mrzutý obličej. Usmál jsem se a ihned jsem upadl v nemilost.

„To se ti to směje, když ti nehrozí, že by se k tobě mohla nastěhovat.“

„Ty se můžeš odstěhovat.“

„Jo? Kam asi?“

„Třeba ke mně.“

„Páni!“

„Přijď na exkurzi, můžeš provést kontrolu čistoty, jestli tam není plíseň nebo pavouci.“

Vznešeně se na mě podívala. „A co kuchař, komorník, služebné?“

„Mám šest komorníků a jednu komornou.“

„Dobře, přijdu na obložené chlebíčky se salátovou okurkou. Doufám, že máš obložené chlebíčky s okurkou?“

„Samozřejmě.“

„Tenké a bez kůrky?“

„Jistě.“

Došel jí dech, nevěděla, co na to říct. Bylo mi však jasné, že mi jen tak do náruče nepadne. Byl bych jí toho rád mnoho řekl, ale nevěděl jsem, jak. Chtěl jsem promluvit o tom, na čem mi záleží, slova útěchy, chtěl jsem promluvit o budoucnosti.

„Tak tedy příští neděli,“ řekla. „Přijdu na čaj v půl čtvrté.“

„Služebnictvo bude v pohotovosti.“

Rozhodla se, že vystoupí z vozu. Šel jsem jí otevřít dvířka. Oči měla veliké jako talíře.

„Myslel jsi to vážně?“

„Ovšem, záleží jen na tobě, stačí, když se rozhodneš.“

„Po tom čaji?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Kdykoliv.“

Náhle měla nezvykle něžný výraz. Políbil jsem ji a pak ještě jednou doopravdy.

„Myslím, že už půjdu,“ řekla rozechvěle a odvrátila se ode mne.

„Jossie…“

„Ano?“

Polkl jsem na prázdno a zavrtěl hlavou. „Přijď na čaj," řekl jsem bezmocně. „Určitě přijď na ten čaj."

16

V pondělí ráno, po klidné noci bez poplachů a nečekaných výletů jsem vyrazil do kanceláře s nejlepší vůlí skutečně pracovat. Peter byl mrzutý jako vždy v pondělí, Bess měla menstruaci a Debbie byla ubrečená, protože se pohádala se svým milým ze železářství. Obvyklá atmosféra.

Přišel za mnou Trevor, celý ustaraný a otcovský, ale trochu se uklidnil, když viděl, že už nevypadám tak mrtvolně jako v pátek.

„Tak sis přece jen trochu odpočinul, Ro, viď?" řekl s úlevou.

„Jel jsem dostih a potom jsem byl s jednou slečnou u moře."

„Prosím tě! No každopádně ti to prospělo, určitě jsi udělal líp, než kdybys pracoval."

„Ano… ale, Trevore, já sem v sobotu přece jen na dvě hodinky zašel."

Jiskra starostlivosti se zase objevila. Čekal, co bude dál s výrazem pacienta, který od svého lékaře očekává špatné zprávy. Bylo mi ze srdce líto, že mu ty špatné zprávy musím říct.

„Denby Crest."

„Ro…" roztáhl bezmocně ruce dlaněmi vzhůru, s gestem otce nad vzpurným, tvrdohlavým a nepoučitelným synem.

„Je mi to líto, vím, je to tvůj klient a přítel, ale faktem zůstává, že zcizil padesát tisíc liber a ty o tom víš; to je věc, která se týká nás obou, týká se této kanceláře, našeho partnerství i naší budoucnosti. To ti přece musí být jasné. Tuhle věc nemůžeme ignorovat, nemůžeme dost dobře předstírat, že se vlastně nic nestalo."

„Ro, věř mi, že se to urovná."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, Trevore, musíš zavolat Denbyho Cresta, aby sem dnes přišel, musíme to s ním probrat."

„To ne!"

„Ale ano, Trevore," řekl jsem rozhodně. „Já se s tím nesmířím, reprezentuji polovinu této firmy a nebudu trpět nic, co je proti zákonu.

„Jsi příliš tvrdý." Byl zarmoucený i dopálený. Kombinace pocitů, kterou asi pociťuje střelec, když míří na divokého králíka.

„Koukej ho sem přilákat na čtvrtou hodinu," dodal jsem.

„Nemůžeme ho takhle sekýrovat."

„Co bychom nemohli, jsou horší věci." Mluvil jsem sice klidně, ale Trevor dobře pochopil, že to byla výhrůžka.

Vztek hravě zvítězil nad zármutkem. „Jak si tedy přeješ," odsekl. „Jak si přeješ."

Odešel z místnosti. Tatam byla starostlivá péče o moje zdraví, se kterou předtím přišel, a já se najednou cítil osamělý a jako bych cosi nenávratně ztratil. Dokázal bych mu odpustit všechno, říkal jsem si nešťastně, zákon mu ale nepro-mine nic a já se musím držet zákona, protože chci, a protože tó mám v povaze. Prohřešil-li se můj přítel proti zákonu, mám proto spravedlnost opustit? Nebo mám opustit spravedlnost pro přítele? Když jsem o tom uvažoval teoreticky, bylo to jasné, ale před skutečnou volbou, před činem, jsem couval. Není to nic potěšujícího, když se člověk musí stát nástrojem, který přináší zármutek, zkázu a pronásledování. Všechno by bylo nepochybně snazší, kdyby se provinilec dobrovolně přiznal, místo aby mě nutil ho udat. Takové sentimentální řešení se však přihází jen v laciných filmech, říkal jsem si hořce, na mě tak snadné východisko nečeká.

Z těchto chmurných úvah mě vyrušil telefon. Volala Hila-ry. Poznal jsem na dálku, jak se jí ulevilo, když jsem se ozval.

„Co se děje?" zeptal jsem se.

„Nic. Já jen…" zarazila se.

„Jen co?"

„Chtěla jsem jen vědět, že tam jste."

„Hilary!"

„Já vím, že to zní bláhově, když teď oba víme, že tam jste, chtěla jsem se o tom jen přesvědčit. Uznejte, že byste mi nepřidělil roli strážce bumerangu, kdybyste si myslel, že vám nic nehrozí."

Usmál jsem se. „Proto musím přednášku strážce vyslechnout."

Dala se do smíchu. „Buďte na sebe opatrný, Ro."

„Ano, paní profesorko."

Položil jsem sluchátko. Její laskavost mne dojímala. Znovu se ozval telefon.

„Rolande?"

večer si dobře pamatoval, protože loď ještě tu noc vyplula na širý moře a ráno byla pryč.“

„Co ti povídal?“

„Že ty lidi přišli ve dvou partách. Ty hlavní přijeli bílou dodávkou, moc se mu to na majitele nezdálo, prej by byl spíš čekal rollse.“ Johnny se pochechtával. „Nejdřív prej ale přijeli tři lidi nějakým stejšnem, to byla posádka. Vyložili zásoby a asi na dvakrát je převezli na loď. Pak přijela ta dodávka a v ní několik mužskejch, jeden z nich ležel. Ostatní řekli hlídači, že ten, co leží, je úplně opilej. Tos musel bejt ty. Potom ty první tři vzali toho opilýho a odvezli ho na loď a ostatní odjeli se stejšnem i s dodávkou: tím to zvadlo. Hlídač si ještě říkal, že to je nějakej zvláštní výlet. Zapsal si hodinu nalodě-ní a o víc se už nestaral. Ráno byla loď pryč.“

„Policii to nehlásil?“

„Nač? Zákazník si jednoduše převzal svůj majetek, zaplaceno měl. V loděnici stejně počítali s tím, že by si loď za tejden odebral, tak co, proč by z toho měli dělat vědu.“

„Ty ses úplně překonal.“

„Chceš ještě slyšet něco o Alastairovi Yardleyovi?“

„Ty něco víš?“

„Jasně. Zná ho spousta lidí. Větší loděnice ho občas dopo-ručujou, když někdo nemá vlastní posádku, sám nechce nikam jet a potřebuje převézt loď třeba z Anglie na Bermudy nebo do karibský oblasti. Yardley si obstará posádku sám a sám ji platí. Podvodník to není, má dobrou pověst. Je tvrděj a taky není lacinej. Pokud přistoupil na to, že tě unese, tak mu za to pan Robinson musel dát pěknej balík. Konečně, zeptej se ho na to sám, jestli chceš.“

„Jak to myslíš?“

Johnny byl právem na sebe pyšný. „Člověče, honil jsem ho sice asi po pěti loděnicích, ale měl jsem z pekla štěstí, je právě teď v Anglii, přijel sem pro další jachtu. Je ochotnej s tebou promluvit, ale musíš mu zavolat teď, co nejdřív.“

„To se mi snad zdá!“

„Napiš si číslo.“ Nadiktoval mi ho. „Musíš mu zavolat nej-pozdějc do dvou. Jestli chceš, tak si taky promluv s tím člověkem z loděnice Goldenwave, taky ti řeknu číslo. Řekl, že je ochotnej ti jakkoliv pomoct.“

Tak vás unesl poprvé, aby vás odstranil z cesty a já si musela vyhledat jiného jezdce, jenže vy jste utekl a chystal jste se jet v Ascotu, tak vás unesl podruhé. Byl úplně nepříčetný, když jsem zakázala, aby Tapestryho startoval s jiným jezdcem. Pak jsem popíchla tisk a on vás musel pustit. Musel se pokusit o něco jiného, proto nařízl ty otěže. Teď je tak rozběsněný, že už se vůbec nekontroluje, byl by schopen všeho. Chci říct, asi si myslí, že když vás unese nebo dokonce zabije, budu si muset opatřit jiného jezdce pro Whitebreadský pohár na příští sobotu, a já si myslím, že je skoro nepříčetný a doopravdy nebezpečný, je jako posedlý, tak snad chápete, že jsem včera měla starost.“

„Chápu a velmi si toho vážím, Moiro.“

„Dobře, ale co chcete dělat?“ kvílela.

„Jako s Binnym? Moiro, poslouchejte mě chvilku, prosím.“

„Ano.“ Už měla klidnější hlas. „Já vás poslouchám.“

„Neudělám vůbec nic.“

„Ale Rolande…“ protestovala.

„Poslouchejte mě: určitě máte pravdu v tom, že se Binny zbláznil, že je v nebezpečném duševním stavu, ale ať uděláme cokoliv, můžeme věci jen zhoršit, věřte mi to. Nechte ho, on se za čas uklidní. Několik dní počkejte a pak k němu pošlete transportní box, třeba v průvodu policie… na takovou věc si můžete soukromě objednat policejní doprovod, jednoduše si podáte žádost na vaší stanici a pak za to řádně zaplatíte… zajeďte pro Tapestryho a dejte ho k jinému trenérovi.“

„Rolande!“

„Moiro, loajalita má své meze, pravda, Binny s tím koněm pracoval skvěle, to uznávám, ale nejste mu nic dlužná. Kdybyste nebyla tak pevná, manipuloval by koně, aby na něm vydělal, to víte velmi dobře, a měla byste po radosti.“

„Ale že vás unesl…“

„Ne, Moiro, neunesl mě, za to Binny nemohl, jistě se z toho radoval, ale prsty v té věci neměl.“

Nechtěla mi věřit. „Musel mít!“

„Ne.“

„Proč myslíte, že ne?“

„Z mnoha složitých důvodů. Zaprvé, nemohl mě unést bezprostředně po Zlatém poháru, také by to bylo zbytečné, pokud mu

šlo o to, abych koně nejel v příštím dostihu, který se měl běžet až za tři týdny, stačilo by mě odstranit až těsně před plánovaným startem.“

„Myslíte?“ řekla pochybovačně.

„První únos byl také dost náročný, to Binny nemohl stačit po dostihu zorganizovat, vždyť ten únos se uskutečnil už asi za hodinu poté.“

„Jste si tím jistý?“

„Naprosto jistý, Moiro, nezapomeňte, že když se opravdu pokusil zabránit mi ve vítězství, udělal to docela primitivně, o něco tak složitého, jako je únos, by se nepokoušel. Nabídl mi jednoduše úplatek, a když to nepomohlo, tak nařízl ten řemen, to taky na něho nejspíš vypadá, byl vždycky hlupák, ale na únosy by se nezmohl.“

„Ach jo,“ byla zklamaná. „A já byla úplně přesvědčená, že mám pravdu.“

Pak se trochu rozveselila a požádala mne, abych jel Tapestryho ve Whitebreadu. Řekl jsem, že s nadšením. Trochu mě zchladila, když mi tlumočila názor jednoho svého přítele, odborníka z tisku, který prohlásil, že Tapestry nepochybně patří mezi koně, kteří si přejí být svými pány a běží nejlépe, když na nich sedí amatér a moc se jim do toho neplete.

Ušklíbl jsem se a položil telefon. Pan odborník měl pravdu, ale mně to vůbec nevadilo.

Zbytek dopoledne jsem se marně prohlodával nashromážděnou poštou. Nedokázal jsem se soustředit. Překládal jsem dopisy z místa na místo a četl celé dvě hodiny. Veškeré moje snahy vedly jen k tomu konečnému výsledku, že přede mnou ležely tři hromádky: na jedné stálo „spěchá“, na druhé „hoří“ a na třetí „Jestli to dnes neodešleš, bude zle“.

Debbie se na moji marnou snahu o soustředění dívala s viditelným opovržením. Prohlásila vznešeně, že nedostatečně využívám její kapacitu. Nedostatečně využívám… ach, ach. Kde takové výrazy bere?

„Chcete říct, že vám nedávám dost práce?“

„Ano, to jsem měla na mysli.“

V poledne jsem v kanceláři osaměl. Díval jsem se do prázdna. Zazvonil telefon.

Byl to Johnny Frederick a měl pro mne spoustu zajímavých novinek.

„Nebude ti vadit, když ti pošlu účet za telefon?“ zeptal se. „Musel jsem protelefonovat nejmíň třicet liber, sedím u toho celý dopoledne.“

„Já ti pošlu šek.“

„Prima. A teď, kamaráde, dobře poslouchej: tu tvoji loď postavili v Lymingtonu a odtamtud taky sedmnáctýho března večer vyplula. Je úplně nová, ještě neměla ani zkušební jízdy, nemá jméno ani registrační číslo. Postavená je ve výborný loděnici, v Goldenwave, objednal si ji nějakej pan Arthur Robinson.“

„Kdo?“

„Arthur Robinson, aspoň udal, že se tak jmenuje. Na panu Robinsonovi bylo zvláštní jen to, že za celou loď platil v hotovosti.“

Odmlčel se a čekal, co já na to.

„Kolik?“

„Dvě stě tisíc liber.“

„No nazdar!“

„No jo, to je ale na Goldenwave úplná láce, protože tam jinak taky staví malý zámořský miniparníky skoro za milion, se zlatejma kohoutkama u vodovodu, pro Araby.“

„Taky za hotové?“

„Skoro. Ale abych pokračoval: pan Robinson platil splátky během stavby na minutu přesně, a to vždycky hotovejma. Loděnici bylo samozřejmě jedno, jestli ty prachy jsou zdaněný nebo ne. Taky jim do toho nic není.“

„Jistě. Co dál?“

„Tedy, ve čtvrtek, sedmnáctýho března dopoledne, zavolal pan Robinson do loděnice a ohlásil, že by večer rád na loď pozval nějaký známý, tak ať prosím personál naplní nádrže na vodu a naftu a vypraví všechno jako k vyplutí. Což se taky stalo.“

„Nikdo se na nic neptal?“

„Jasně že ne. Když má někdo dvě stě tisíc, tak se s ním nebudeš hádat. No, loď kotvila venku v zátoce, tak ji tam nechali, připravenou jak si přál, jen přivezli ke břehu člun, aby ho majitel mohl večer použít.“

„Černý nafukovací člun?“

„To jsem se neptal. Nočnímu vrátnýmu řekli, že tam večer přijde nějaká společnost, tak aby jim byl k ruce a vypravil je na cestu. Já mu dnes ráno volal, vytáhl jsem ho z postele, nebyl moc nadšenej, ale ten

napadlo, že dotyčný psychiatr asi nezná] problémy hromadných dopravních prostředků ani dopravní zácpy. V daném případě ale nebylo nejmenších pochyb o tom, že pacient starosti má. Pan Wells byl celý rozháraný, počínaje vlasy a chováním a konče výrazem v očích. „Spojil jsem se s lidmi, kterým jste poslal ten nekrytý šek," řekl jsem. „Trochu se kroutili, ale nakonec slíbili, že na vás žalobu nepodají, když jim to v pořadí uhradíte."

„V pořadí?"

„Když jim zaplatíte později." Nemá se mluvit v žargonu.

„Ach tak."

„Pořadí, ve kterém musíte hradit své finanční závazky, je toto: v prvé řadě daňový úřad, kterému musíte uhradit celou dlužnou částku plus penále za každý den prodlení."

„Ale já nemám peníze, nemůžu nic platit."

„Prodal jste vůz, jak jste mi slíbil?"

Přikývl, ale do očí se mi nepodíval.

„Co jste udělal s penězi?"

„Nic."

„Tak z nich zaplaťte daně."

Zadíval se stranou a já si povzdechl nad jeho bláhovostí. „Tak co jste udělal s těmi penězi?" opakoval jsem.

Neodpověděl a já jsem usoudil, že se dal na nezákonnou cestu mnoha dlužníků, že postupně odprodává majetek a hotovosti ukládá ve vzdálených bankách pod falešným jménem, aby exekutor neměl co zabavit. Dal jsem panu Wellsovi několik dobrých, rozumných rad u vědomí, že se jimi stejně nebude řídit. Už nebyl hysterický a na pokraji sebevraždy, jako když přišel poprvé. Byl zatrpklý a rozhněvaný na celý svět, i na mě. Zarytě poslouchal, co mu povídám, a tvářil se tvrdohlavě. To už jsem všechno znal. Jediné, co mi slíbil, bylo, že už nenapíše žádný nekrytý šek.

V půl čtvrté jsem měl pana Wellse už dost a on mě taky.

„Teď potřebujete především dobrého právníka," radil jsem mu ještě na rozloučenou. „Řekne vám totéž, co já, ale jemu snad budete spíš věřit."

„Právník mě za váma poslal."

„Koho máte?"

„Jmenuje se Denby Crest."

„Ty jsi fantastický!" Takový nečekaný úspěch mi skutečně vzal dech.

„No, kamaráde, byla to klika, víš, když jsem ráno vzal ty fotky do Cowes a začal se lidí vyptávat, tak hned ve třetí loděnici, kam jsem zašel, se objevil chlap, kterej předtím dělal u Goldenwave, a ten tvrdil, že to musí bejt jejich pětašedesát-ka. Tak jsem tam zavolal a podle data vyplutí už to pak bylo jasný."

„Nevím, jak bych ti poděkoval."

„No, abych ti řekl pravdu, já se při tom vlastně ohromně bavil, fakt, a zábavy dnes člověk moc neužije. Tohle dopoledne bylo výborný, měl jsem z toho hec."

„Já ti potom zavolám, jak to všechno dopadlo."

Zavěsil. Se svíravým pocitem v krajině žaludeční jsem vytočil první číslo, které jsem si zapsal. Ozvala se loděnice. Zeptal jsem se, jestli bych mohl mluvit s panem Alastairem Yar-dleyem, prý ano, abych laskavě počkal. Laskavě jsem počkal.

„Haló?"

Známý hlas, tvrdý, rozhodný, energický, pánovitý, hlas člověka, který se hned tak někoho nezalekne.

„Tady je Roland Britten."

Chvíli bylo ticho. „Aha," řekl pomalu.

„Prý jste ochoten se mnou hovořit."

„Jo." Zase se odmlčel. „Váš přítel, rejdař Johnny Frede-rick, mi dnes ráno řekl, že jsem ve vašem případě pěkně naletěl."

„Jak?"

„Řekli mi tehdy, že jste vyděrač."

„Co že jsem?"

„Jo." Vzdychl. „Prostě, ten chlap, ten Robinson, tvrdil, že máte nějaký kompromitující fotky jeho paní a že ji teď s nima vydíráte. Prej vás za to chce trochu prohnat."

„Ach tak," začínal jsem leccos chápat.

„Váš kamarád, pan Frederick, mi vysvětlil, že to je blbost, že mě podfoukli. Asi jo, chlapi tady v loděnici mi před chvílí vyložili, jak to bylo, všichni o tom vědí, jak jste vyhrál dostih a hned potom jste zmizel ze světa, teď mi to tu vykládali. Prej to bylo ve všech novinách. Jenže já pochopitelně žádný nečetl."

„Jak dlouho jste mě tehdy měl držet na palubě?" zeptal jsem se.

„Řekl, abych mu v pondělí zavolal, tedy čtvrtýho dubna, a že mi řekne kdy, kde a jak vás mám zase pustit, jenže vy jste mi utekl už v úterý, a jak jste dokázal odmontovat tu páku, to teda nadosmrti nepochopím… No, ten večer jsem mu to zavolal a on se tak rozvzteklil, že sotva mluvil. Pak řekl, že mi za ten kšeft s váma nezaplatí, a já mu na to zase řekl, že si v tom případě může zkusit na tu svoji loď zapískat, a naschvál, jestli mu sama přijede, protože já s ní jednoduše zajedu do nějakýho zastrčenýho přístavu a chci vidět, jak ji bude hledat. Pak teda řekl, že mi pošle šek do mojí banky v Palmě a až prej ty prachy dostanu, tak ať pro něho udělám ještě něco, ať mu loď odvezu do Antibes, a tam ať ji dám do prodeje.“

„Do prodeje?“

„Jo. To je legrační, co? Vždyť ji sotva koupil, tak proč ji musel hned prodávat, ne?“

„Jistě… nepamatujete si jeho telefonní číslo?“

„Ne, to jsem samozřejmě vyhodil, jakmile jsem se tý lodi zbavil.“

„V Antibes?“

„Jo.“

„Setkal jste se s ním osobně?“

„Jo, tehdy večer v Lymingtonu. Řekl mi, že se s váma vůbec nemám bavit, nemám poslouchat, co mi budete povídat, protože stejně lžete, nemám vánxtaky říct, kde jsme, taky prej vás nemám tlouct, aby to na vás nebylo vidět, a prej vás mám dobře hlídat, protože jste jako úhoř.“ Na chvíli se odmlčel. „Vlastně měl pravdu.“

„Pamatujete si, jak vypadal?“

„No, já ho moc dobře neviděl, na nábřeží byla tma.“ Popsal Arthura Robinsona přesně tak, jak jsem očekával. Všechno bylo jasné.

„Původně jsem chtěl vyplout až za tejden, protože byla špatná předpověď pro oblast Biskajskýho zálivu a já s tou lodí byl venku jen jednou, za dobrýho počasí, a nevěděl jsem, jak se bude chovat v bouři. Jenže ten chlap ráno volal do loděnice a řekl mi, že mám vyplout, bouřka sem bouřka tam, a že na tom neprodělám, pokud vyjedu ještě ten samej večer a vezmu vás s sebou.“

„Doufám, že jste na tom neprodělal.“

„Ne,“ přiznal se poctivě. „Zaplatil dvojnásobnou taxu.“

Tiše jsem se zasmál. „Prosím vás… copak může loď takhle jednoduše vyjet z Anglie a potulovat se po přístavech Středozemního moře, když ještě nemá ani jméno? Copak se nemusí na celnice a tak?“

„Když vám není líto času, můžete projít celnicí, ale když se sám nehlásíte, pes po vás neštěkne, v přístavu nemůžou vědět, jestli jste přijel z dálky nebo z nejbližšího přístavu, co je kousek dál při pobřeží. Ve velikejch přístavech člověk musí platit poplatek za kotvení, ale jinak nikoho nic jinýho nezajímá. Když člověk zarazí v místě, jako je Formentera, kde jsme kotvili s váma, neštěkne po vás ani pes. Připlujete, odplujete, tak to na moři chodí. Takovej život je mi nejmilejší.“

„Zní to hezky,“ řekl jsem se závistí.

„Jo. Poslyšte…“ Chvíli bylo ticho. „Nechystáte se na mě poslat policajty? Protože kdyby něco, tak já dnes vyplouvam s odpoledním odlivem a nikomu neřeknu, kam.“

„Ne, žádná policie nebude.“

Slyšitelně si oddechl. „Tak tedy…“ znovu se odmlčel. „Děkuju vám. A… teda… promiňte.“

Vzpomněl jsem si na tu detektivku, na ponožky, na mýdlo, a vůbec jsem se na něho nezlobil.

O deset minut později mi sdělili v Goldenwave spoustu zajímavých podrobností o velikých jachtách všeobecně a o panu Arthurovi Robinsonovi speciálně.

Goldenwave prý má ještě další pětašedesátky na skladě, ale všechny už jsou zamluveny pro soukromé zákazníky, pan Arthur Robinson byl jedním z nich. Pětašedesátka prý je velmi úspěšný model, při vší skromnosti prý mohou s pýchou říct, že výsledky jejich práce přinesly loděnici možno říci světové jméno.

Agitka skončila.

Vděčně jsem odložil sluchátko. Seděl jsem a okusoval si nehty. Neradostně jsem se rozhodl, že podniknu něco nemoudrého.

Debbie, Peter, Bess a Trevor se vrátili a kancelář rázem ožila činností. Pan Wells dorazil o dvacet minut dřív, než jsme měli ujednáno. Připomněl mi moudrost, kterou jsem znal od jednoho psychiatra: přijde-li pacient dříve, má starosti, při-jde-li pozdě, je arogantní a útočný, přijde-li včas, je to patologické. Mnohokrát mě

„Samozřejmě.“

„Dovolíte, abych si je prohlédl? A dáte mi laskavě adresy všech osob, které byty kupují, a sdělíte mi, za jakou částku je prodáváte?“

Denby byl celý naježený. „Chcete říct, že mi nevěříte?“

„Představuji revizní orgán, nemůžu jen věřit, musím si všechno také ověřit.“

„Dám vám své slovo.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Poslal jste nám padělaný výkaz z banky, teď už se vaším slovem spokojit nemůžu.“

Nastalo ticho.

„Pokud ty byty skutečně existují a pokud dlužnou částku do konce týdne nahradíte, nepodniknu nic. Budu ale chtít písemnou zprávu z banky. Peníze musí být v bance do pátku a dopis z banky tady chci mít v sobotu. Jinak se nedohodneme.“

„Tenhle týden ty peníze nemůžu sehnat,“ ohrazoval se Denby mrzutě.

„Tak si půjčte od lichváře.“

„Nesmysl, platil bych takový úrok, že by mi z celého podniku nezbyl žádný zisk.“

Taky by vám to patřilo, pomyslil jsem si tvrdě. „Opakuji, pokud peníze nebudou na kontech oněch klientů do pátku, budu muset věc nahlásit Sdružení právníků.“

„Ro!“ Trevor se vylekal.

„I když tomu říkáte hezky, jako ‚příležitostná půjčka‘, ‚krátkodobá‘, víme všichni tři velmi dobře, že se Denby dopustil trestného činu. Pod to se jako spolumajitel firmy nehodlám podepsat. Jestli peníze do pátku nevrátí, napíšu dopis, ve kterém vysvětlím, že na základě nově zjištěných skutečností stvrzení revizní zprávy rušíme.“

„Denbymu by ale vzali oprávnění vykonávat praxi!“ hlesl Trevor.

Oba se tvářili, jako by je něco tak obludného přece nemohlo postihnout, to se přece dělo jen jiným.

„Chováte se nepřátelsky,“ hněval se Denby. „Jste zbytečně tvrdý, neústupný a přehnaně se držíte zákona.“

„To doufám.“

„Předpokládám, že by nepomohlo, kdybych… jaksi… kdybyste na věci také něco získal?“

Trevor zděšeně zamával rukama, marně se ho snažil zarazit.

Svět je malý, říkal jsem si, vše souvisí se vším, všechno je propojené jako pletivo sítě. Pokud se v té síti objevují známá jména, je všechno v pořádku.

Když jsem pana Wellse vyprovázel, byl Trevor náhodou právě v předpokoji. Představil jsem mu Wellse a vysvětlil, že ho za mnou poslal Denby Crest. Trevor se zatvářil líbezně. Kdyby tušil, v jaké je pan Wells kaši, asi by se díval na věc jinak, takhle se chvilku se zákazníkem vlídně bavil. Wells rychle zaznamenal, jak důstojně můj přítel vystupuje, že je to muž

179

světa znalý, že je starší, a mně bylo nad slunce jasné, že v duchu lituje, že si vybral nesprávného poradce.

Také jsem si trpce pomyslil, že má možná pravdu.

Když pan Wells odešel, Trevor se na mě vážně podíval.

„Pojďme do mé kanceláře,“ vzdychl.

17

Seděl jsm v křesle pro klienty, zatímco Trevor důstojně trůnil za psacím stolem. Byl nejistý, nevěděl, má-li si mě udobřovat, nevěděl, jak se chovat.

„Denby řekl, že přijde před čtvrtou!“

„Dobře.“

„Ale Ro… on ti to určitě vysvětlí. Nechej to na něm, aby ti to vyložil… pak uvidíš… opravdu není na místě z toho dělat aféru, uvidíš, že na tom nic není, nic, co by nám mohlo dělat starosti.“

Nejistě se usmál a poklepával přitom konečky prstů na piják. Zadíval jsem se na jeho tak známou, přátelskou tvář, a ze srdce jsem litoval, že všechno není jinak.

Denby se dostavil o deset minut dříve, mého známého psychiatra by to potěšilo. Byl napjatý jako struna, a také nebylo divu. Menší podsaditý pán vzpřímený jako prkno, ježatý knír nad našpulenými rty, na tváři ještě podrážděnější výraz než obvykle.

Se mnou si ani nepotřásl rukou, jen na mě krátce kývl. Trevor vyskočil a šel mu nabídnout židli. Taková zdvořilost mi připadala přehnaná.

„Tak co, Ro," řekl Denby nakvašeně. „Prý máte nějaké výhrady, pokud jde o moji revizní zprávu."

„Ano."

„Jaké?"

„Tedy, abych byl přesný… na kontě vašich klientů chybí padesát tisíc liber."

„Nesmysl."

Povzdechl jsem si. „Přesunul jste peníze tří různých klientů z depozitního konta na běžný účet a pak jste z toho běžného účtu v průběhu šesti týdnů vyčerpal různé finanční částky šeky vypsanými ve svůj prospěch, to jste provedl před třemi nebo čtyřmi měsíci. Celková částka činí padesát tisíc liber přesně."

„Ale já přece ty peníze vrátil, kdybyste si pečlivě prohlédl zprávu z banky, kdybyste si prohlédl vklady na ta konta, tak byste zjistil, že jsem ty částky zase uhradil." Byl podrážděný a netrpělivý.

„Nemohl jsem z bankovní zprávy vyčíst, od koho ty platby jsou," vysvětloval jsem. „Proto jsem do banky napsal, aby mi poslali duplikát zprávy za příslušné období. Duplikát přišel dnes ráno."

Denby zkameněl.

„V kopii zprávy jsem nenašel žádné platby, které by nahrazovaly vybrané částky," řekl jsem s lítostí. „Zpráva, kterou jste nám předložil… to byl padělek."

Minuty plynuly.

Trevor se tvářil nešťastně. Denby rychle uvažoval, co teď.

„Já si přece ty peníze jen vypůjčil," řekl. Stále ještě nebyl vylekaný, ani nelitoval toho, co udělal. „Je to úplně v pořádku, nic se nemůže stát. Uhradím to ve velmi krátké době, dávám vám na to své slovo."

„Hm. Jenže vaše slovo mi nestačí."

„Poslyšte, Ro, tohle je přece absurdní. Když řeknu, že to uhradím, tak to uhradím. Přece mě natolik znáte, ne?"

„Chcete-H říct, jestli by mě kdy napadlo, že byste dokázal krást, tak to by mě skutečně nenapadlo."

„Nejsem žádný zloděj," vybuchl vztekle. „Přece vám říkám, že jsem si tu částku jen vypůjčil, byla to příležitostná půjčka na krátkou

dobu. Je smůla… jak se věci vyvinuly… že se mi nepodařilo to uhradit před termínem revizní zprávy. Ale já to už všechno Trevorovi vysvětlil, je to opravdu jen otázka několika týdnů, nanejvýš!"

„Peníze klientů vám nejsou svěřovány do péče proto, abyste z nich čerpal půjčky pro svoji osobní potřebu."

„To všechno dobře víme," odsekl uraženým tónem.

„Chybí vám jednoduše padesát tisíc, Trevor o tom ví a oba jste si zřejmě vůbec neuvědomili, že byste přišli o existenci, kdyby se to provalilo."

Oba se na mě dívali, jako bych byl dítě.

„Přece se to nemusí provalit, Ro," namítal Trevor mírně. „Denby ty částky co nevidět uhradí a všechno bude v nejlepším pořádku, vždyť jsem ti to říkal."

„Je to proti etice našeho povolání."

„Jsi přehnaně přísný," Trevor smutně potřásl hlavou.

„Nač jste si vlastně vypůjčil?" zeptal jsem se Denbyho.

Zadíval se tázavě na Trevora a ten přikývl.

„Budete mu to muset říct, Denby, je neústupný. Řekněte mu, jak to je, aspoň pochopí situaci a pak to dáme všechno do pořádku."

Denby neochotně uposlechl. „Měl jsem příležitost," vysvětloval, „koupit blok menších bytů. Byly úplně nové, ještě nedokončené. Stavební firma se ocitla v nesnázích a musela je prodat se ztrátou, znáte to. Pochopitelně za nízkou cenu. Tak jsem ty byty koupil, byla to příliš výhodná koupě, než aby toho člověk nevyužil. Samozřejmě, že jsem podobné výhodné transakce podnikl už vícekrát, nejsem přece na hlavu padlý. Věděl jsem přesně, do čeho jdu."

„Průzkum jste si dělal sám?"

„Prosím? Aha, samozřejmě. Potřeboval jsem ale větší hotovost do toho podniku. Ale bylo to úplně bez rizika, byty byly v naprostém pořádku."

„Ale zatím jste je neprodal?"

„Chce to čas, v zimě byty tak nejdou. Teď ale už jsou prodané, mám uzavřené smlouvy, ale musí se ještě zařídit řada formalit, hypotéky a tak. Prostě to chce čas."

„Hm. Kolik je těch bytů? A kde vlastně jsou?"

„Je to osm menších bytů, v Newquay, v Cornwallu."

„Viděl jste je?"

Zhluboka jsem se nadechl a zadíval se na něho.

William Finch, otec Jossie.

„Když mě zastřelíte, nevyřešíte nic. Ukryl jsem na bezpečném místě kopie veškeré dokumentace a výpis všech faktů.“

„Když vám ustřelím nohu, nebudete už jezdit.“

Hlas se mu třásl sžíravou nenávistí. Tentokrát mě od té nenávisti nedělil dav publika a policistů v soudní síni, jen několik kroků, prázdná prostora, na jejím konci ústí dvojité hlavně.

Trevor nešťastně šermoval rukama.

„Williame… pochop… když ho zastřelíš, bude to pro nás katastrofa. Nenapravitelná katastrofa!“

„Situace už je tak jako tak katastrofální,“ zasyčel. Hlas mu zhrubl napětím, které mu svíralo hrdlo. „O to se tenhle neřád postaral.“

„Já vás nenutil krást.“ Také jsem měl napětí v hlase.

To, co jsem řekl, nebylo příliš chytré, určitě to nezlepšilo kritické napětí a William Finch už byl tak jako tak jako bomba těsně před výbuchem. Hlaveň vyskočila a ústí zamířilo na moje slabiny.

„Williame, proboha…“ Trevor pracně vstal. „Měj rozum, když Ro řekl, že nic nevyřešíš, když ho zabiješ, má určitě pravdu, v tomhle mu musíš věřit, přece by sem jinak nechodil, neriskoval by to.“

Finchova elegantní postava se otřásala zlobou. Souboj mezi nenávistí a zdravým rozumem se obrážel na jeho napjatých svalech, na tom, jak zatínal ruce. Jednu chvíli jsem se bál, že krvavá touha po pomstě zvítězí nad strachem z trestu, říkal jsem si, že to snad ani neucítím… slýchal jsem přece, že opravdu těžké rány nebolí, alespoň ne hned v prvním okamžiku, teprve když člověk přežije… pak teprve… Třeba o tom vůbec nebudu vědět… nic neucítím… nebude nic…

Prudce se odvrátil a hodil pušku Trevorovi.

„Vezmi si to, rychle si to vezmi, jinak se neovládnu,“ procedil mezi zuby.

Cítil jsem, jak se mi roztřásla kolena a jak mi po celém těle vyrazil pot. Předtím jsem se utěšoval, že když mě nezabil na začátku, kdy by to mělo určitý význam, tak už to snad neudělá, teď by tím nic nezískal. Málem jsem prohádal, bylo to o chlup.

„Denby, Denby!“ naříkal. „Přece ho nemůžeš uplácet! Měj rozum! Pokud si ho chceš opravdu znepřátelit, pak mu nabídni úplatek!“

Denby se na mě hrozivě zamračil a pak se vztekle vymrštil.

„Prosím,“ řekl trpce. „Peníze tam do pátku budou. Ale už ode mne v životě neočekávejte žádné ochoty.“

Vztekle vyrazil ze dveří a zanechal za sebou rozbouřenou atmosféru, rozvrácené přátelské vztahy, hrozivé, nepřátelské víry, které narušovaly vše, čeho se dotkly.

„Jsi spokojený?“ zeptal se Trevor smutně.

Neodpověděl jsem.

Měl jsem asi takový pocit, jako mívají plavečtí skokani, když jsou na nejvyšším stupni můstku a čekají, až nashromáždí dostatek odvahy ke skoku. Mají dvě možnosti: vrhnout se střemhlav dolů, nebo druhou stranou pohodlně slézt. Musel jsem se rozhodnout.

Mohl jsem couvnout, předstírat, že nevím to, co vím, mohl jsem zvolit klid, přátelství a bezpečí, nebo se stát nástrojem, ničícím klid, spokojenost a dobré jméno.

Přítel nebo zákon. Komu být věrný? Zákonu, nebo sobeckým sklonům?…

Ach bože!

Polkl jsem na sucho.

„Trevore, znáš Arthura Robinsona?“

Dívat se na opravdové zoufalství nepřináší žádnou radost. Trevor zbledl jako stěna, jen oči měl temné.

„Naleju ti brandy,“ nabídl jsem se.

„Ro…“

„Počkej.“

Otevřel jsem jeho malou barovou skříňku, kde měl připravené pohoštění pro zákazníky, a nalil mu do skleničky pořádnou dávku alkoholu s nepatrnou příměsí sody.

«Vypij to,“ řekl jsem soucitně. „Obávám se, že to pro tebe je asi dost velký šok.“

„Jak…“ Rty se mu náhle roztřásly, zvedl sklenici a snažil se to skrýt. Pomalu se napil a přidržoval skleničku před ústy. „Co… co všechno víš?“ zeptal se.

„Vím, proč mě unesli, vím, kdo za to zodpovídá, komu patří ta loď, kdo loď řídil, kde je loď teď, kolik stála, odkud se vzaly peníze na koupi lodi.“

„Panebože…“ Třásly se mu ruce.

„Chci s ním mluvit, chci mluvit s Arthurem Robinsonem,“ řekl jsem.

„Víš… jak se jmenuje jinak?“

V očích mu zazářila jiskřička naděje.

Řekl jsem mu to pravé jméno. Jiskra zhasla, v očích měl prázdnotu a sklenička mu cinkala o drkotající zuby.

„Chci, abys mu zavolal, abys mu řekl, že všechno vím a že s ním chci mluvit. Řekni mu, že pokud by snad chtěl něco podnikat, co by neměl, tak ať to nedělá, že bych se okamžitě obrátil na policii.“

„Ale, Ro… jak tě znám, to přece uděláš v každém případě,“ namítal zoufale.

„Ano, ale až zítra ráno.“

Dlouze se na mě zadíval. Pak těžce vzdychl a natáhl ruku po telefonu.

Šli jsme domů ke Trevorovi. Byl to jeho návrh. Řekl, že tam budeme moci hovořit v klidu.

„Co tvoje žena?“

„Je na návštěvě u sestry, bude tam spát, zůstává tam často.“

Každý jsme jeli svým vozem. Trevor měl skelné, nepřítomné oči, a já si byl jistý, že na tom čtyřmílovém úseku cesty vůbec nevnímal, kudy jede.

Ve večerním pozdním slunci se jeho dům skvěl vznešeností, z každé cihly vyzařovala důstojnost konce dvacátých let. Nespočetná okna z kosočtverečných tabulek zasazených v olověných rámech, honosný vchod se zdobnými pilíři, tu a tam popínavé dekorativní rostliny, ozdobné arkýře s neú-čelnými silnými trámy vypočítanými na efekt.

Trevor odemkl hlavní dveře a vedl mě dál. Vzduch byl mrtvý, prosycený vůní kávy a politury na nábytek. V hale byly parkety překryté drahými koberci.

„Pojďme do mého doupěte,“ vedl mě dál.

Doupě byla dlouhá místnost vklíněná mezi reprezentační obývací pokoj a jídelnu. Byla odtamtud vyhlídka na ochoz se sloupy a do zahrady. Trevorovo doupě bylo povahou i polohou srdcem celého domu, cítil se tam nejlépe, když hostil své obchodní přátele.

Byl tam vestavěný bar, u kterého rád postával a naléval pití, pak tmavočervená kožená křesla, menší důkladný stůl se židlemi, sedadla potažená kůží, velký televizor, knihovna, otevřený cihlový krb s koženou zástěnou, palma v mosazném hrnci, Stubbsovy rytiny, několik servírovacích stolků, koberec s.vzorem podzimního listí, těžké červené sametové záclony, lampy s červenými stínidly. Za zimních večerů, kdy v krbu hořel oheň, závěsy byly zatažené a svítilo tlumené teplé světlo, působila místnost útulně, navzdory tomu, že byla tak veliká. Bylo to pak opravdu příjemné ‚doupě’.

Trevor rozsvítil a zatáhl okna, ačkoliv venku bylo ještě světlo. Pak zamířil k baru.

„Chceš něco k pití?“ zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou. Sám si nalil dvakrát tolik brandy, než jsem mu předtím dal v kanceláři.

„Pořád mám pocit, že se mi to všechno jen zdá,“ řekl.

Vzal skleničku a svezl se do červeného koženého křesla. Zadíval se do prázdna. Posadil jsem se na kraj stolu, na silnou skleněnou desku, jakých bylo na různých kusech nábytku mnoho. Čekali jsme a v hlavě se nám oběma honily neutěšené myšlenky. Čekali jsme skoro celou hodinu.

V tomhle klidném domě se snad nic dramatického stát nemůže, říkal jsem si odevzdaně. Lidé páchají násilí v postranních uličkách, v zapadlých koutech, a ne v pondělí večer v civilizovaném bytě. Byl jsem nesvůj, trochu mě mrazilo v zádech, když jsem si vzpomněl na oči ztemnělé nenávistí a touhou po pomstě.

Venku zastavil vůz. Bouchla dvířka. Na štěrku před vchodem zaskřípaly kroky. Kroky přešly práh, otevřenými dveřmi do haly, blížily se k nám. Zastavily se před pokojem.

„Trevore?“ ozval se jeho hlas.

Trevor tupě vzhlédl a mávl rukou ke mně. Seděl jsem za pootevřenými dveřmi.

Rozrazil dveře. Měl pušku. Pažbu pod ramenem, dvojitou hlaveň opřenou o předloktí. Mířil na zem.

okrádat. Byl jsem si skoro jistý, že pokud by Finch byl sám svým vlastním pánem, nikdy by se pravděpodobně nedostal do rozporu se zákonem. Za normálních okolností, při jeho schopnostech, by to také neměl ani zapotřebí.

Potřeba. Schopnosti. Příležitost. Schůdky, které mohou vést k nepoctivosti, i ke zločinu.

Malé schůdky, schůdečky. Nejdříve dobře vymyšlené drobné podvody, které narůstaly, rostly a mohutněly, až splynuly v mohutnou strhující řeku.

„Trevore," řekl jsme mírným hlasem, „jak dlouho jsi věděl o Williamových… hm… nesrovnalostech?"

Trevor se na mě zarmouceně podíval a já se usmál.

„Tys je našel… hned zkraje… našel jsi je v knihách a řekls mu, že to tak nepůjde."

„Samozřejmě."

„Pak jsi mu řekl, že kdyby si s tím dal trochu víc práce, mohli byste na tom oba řádně vydělat."

Finch sebou prudce trhl. Trevor se zatvářil ještě zarmouce-něji.

„Bylo to stejné jako s Connaughtem Powysem, já se tehdy snažil uvěřit, žes opravdu netušil, jak to s tím počítačem narafičili, ale teď… teď mi nezbývá nic jiného než se smířit s tím, žes v tom jel také."

„Ro…" vzdychl.

Obrátil jsem se k Finchovi. „Vy jste poslal knihy k výroční revizi a až do dnešního dne vám to s Trevorem vůbec nedělalo žádné starosti. Jsme oba, Trevor i já, věčně pozadu s prací, ty vaše knihy nejspíš zamkl do registratury s tím, že se na ně podívá, jakmile bude mít trochu času. Věděl, že já si ty knihy prohlížet nebudu. Za celých šest let jsem se na ně vůbec nepodíval, měl jsem dost vlastních klientů. Když byl Trevor na dovolené, stalo se to, co jste neočekávali. V den Zlatého poháru doručili vám do bytu a mně do kanceláře předvolání před daňovou komisi, která měla zasedat za dva týdny."

Tmavé oči se na mě rozzuřeně dívaly. Vysoký, urostlý, byl ve střehu jako šelma, na kterou dotírá honicí pes. Lampa v místnosti pokojně svítila a ozařovala skupinu civilizovaných lidí. Venku se setmělo.

Trpce jsem se usmál. „Poslal jsem vám tehdy vzkaz, abyste si nedělal starosti, že zažádám o odklad a že zatímco bude Trevor ještě na

Opřel jsem se malátně o stůl a snažil se polknout. Měl jsem sucho v ústech. Pak jsem se pokusil promluvit, jako by o nic nešlo, jako bychom probírali nějakou běžnou záležitost.

„Poslyšte…" mluvil jsem stísněným hlasem. Odkašlal jsem si a začal znovu. „Zítra budu muset zavolat do New Yorku, budu muset promluvit s rodinou Nantucketů, přesněji, budu muset promluvit s jedním ředitelem, kterému Trevor každoročně posílá revizní zprávu za axwoodské stáje."

Trevor schoval pušku za bohatě zdobený bar. William Finch stál uprostřed místnosti a třásl se nevybitou energií. Zatínal pěsti, napínal nohy, jako by se chtěl rozběhnout po místnosti.

„Co jim chcete říct?" zeptal se zuřivě. „Co?"

„Že jste… že jste se v uplynulém roce obohacoval na úkor jejich rodinného podniku."

V tu chvíli se konečně trochu uklidnil.

„V uplynulém roce?" zeptal se.

„O předešlých letech hovořit nemůžu, protože jsem neviděl příslušnou dokumentaci, u nás v kanceláři není, ale musíte ji mít vy, protože, jak víme, se všechny doklady musí uschovávat po dobu tří let."

Chvíli bylo ticho.

„Obávám se, že mi ředitel od Nantucketů dá pokyn, abych se okamžitě obrátil na policii. Kdyby žil ještě starý Naylor Nantucket, bylo by to možná něco jiného, možná, že by to vám kvůli ututlal. Ovšem tahle nová generace vás vůbec nezná, jsou to ostří hoši, obchodníci, ke stájím nemají vůbec žádný vztah, spíš naopak, ani se tam nikdy nebyli podívat, pro ně je to jen obchodní podnik, a proto vám také platí slušnou mzdu, abyste to dobře vedl. Nepochybně vycházejí z předpokladu, že veškerý zisk patří právem jim. Vůbec se netěším na to, že jim to budu muset ohlásit, a ať už to řeknu jakkoliv zaobaleně, musí se dozvědět, že v uplynulém roce plynul veškerý zisk přímo do vaší kapsy."

Můj suchý, klidný přístup k věci konečně začínal přinášet ovoce. Trevor nám nalil. Jednu skleničku vtiskl do ruky Fin-chovi. Ten se na ni nepřítomně zadíval a pak ji postavil na bar.

„A co Trevor?" zeptal se.

„Budu muset řediteli oznámit, že revizní pracovník, kterého si sami určili, je pomáhal brát na hůl," řekl jsem s lítostí.

„Ro!" Trevora spíš pohoršila vulgární forma mého závěru, než smysl toho, co jsem podle pravdy řekl.

„Axwoodské účetní knihy jsou samý výmysl," otočil jsem se k němu. „Kniha vydání, příjmů, faktury… všechno je chytře vymyšlené. William by to bez tvé pomoci nikdy nedal dohromady." Trochu jsem to poopravil. „Tedy, alespoň ne bez tvého vědomí a tichého souhlasu."

„Však se za to taky pěkně nabalil," vybuchl Finch vztekle. Ani vteřinu nezaváhal namočit svého společníka.

Trevor znechuceně mávl rukou. Jistě to byla pravda, peníze měl vždycky rád a do tak riskantní věci by se nepouštěl, kdyby mu to řádně neneslo.

„Ty účetní knihy vypadají na první pohled docela věrohodně, cizího účetního by snadno mohly oklamat, pokud by snad Nantucketové poslali někoho na revizi z New Yorku. Ale Trevor nebo já… když tu žijeme…" Zavrtěl jsem hlavou. „Axwoodské stáje zaplatily celé tisíce dodavatelům, kteří nic nedodali, sedlářům, kteří neexistují, údržbářům, elektrikářům a instalatérům, kteří neodvedli žádnou práci. Faktury tam jsou, krásně vyplněné, ale fakturoval se vzduch, nic. Platby šly přímo Williamu Finchovi."

Finch se zase začínal rozehřívat. Napadlo mě, že bude rozumnější, přestanu-li vyjmenovávat další podrobnosti.

Účtoval Nantucketům plat stájníků, kteří u něho vůbec nepracovali. To ovšem byla věc, kterou by mu bylo těžko dokázat, protože personál se ve všech stájích často střídá.

Dále účtoval společnosti Nantucketů za nájem stájí, krmení a obsluhu koní u jednoho místního farmáře a já dobře věděl, že tomu farmáři zaplatil jen zlomek toho, co vyúčtoval, protože dotyčný farmář byl můj klient.

Také účtoval vysoké částky za platby dostihovým jezdcům, účtoval mnohonásobek toho, co ve skutečnosti vyplatil. Vymyslel si také cestovní výlohy za koně a personál na dostihy, ve kterých dotyční koně, jak jsem si zjistil, vůbec neběželi, nikdy v příslušnou dobu ani neopustili stáje.

Inkasoval ohromující částky od jednoho agenta jako provizi za prodej koní Nantucketů zájemcům, které sám dohodil. Dotyčný agent

mi beze všeho sdělil, že to v uplynulém roce dělalo úhrnem asi padesát tisíc, protože ho ve snu nenapadlo, že Finch neměl žádné právo takhle obchodovat.

Tušil jsem, že Finch jistě také posílal přehnaně vysoké účty všem dalším majitelům koní, které měl v tréninku, a že si nechal posílat peníze přímo na sebe, ne na společnost, aby si mohl ze zisku ponechat dostatečně velkou částku, podle vlastního uvážení.

Nantucketové byli daleko a podnik je nezajímal. Šlo jim pouze o to, aby ze stájí byl alespoň minimální profit, a o to se Finch postaral, aby mu dali pokoj.

Jako vrchol všeho účtoval za revizi účtů axwoodských stájí šest tisíc liber, vyplácených údajně účetní firmě. Nikde v našich příjmech jsem těch šest tisíc nenašel. Je možné, že z toho Trevor dostal něco pod rukou. Bylo to k smíchu i k pláči.

Celá řada drobných podvodů. Ty se vždy snáze utají, než jeden velký. Když se to ale všechno sečetlo, vydělával na tom Finch týdně dva tisíce liber. Nezdaněných.

Rok co rok.

Za pomoci revizního orgánu.

Za pomoci, alespoň částečné pomoci, věčně churavějící paní sekretářky Sandy. Možná, že si ani neuvědomovala, o co jde, těžko říct. Možná, že nevěděla nic, když byla tak často nemocná a věčně nebyla v kanceláři. Možná také, že byla nemocná právě z toho, co se tam dělo. Jako u všech podvodů, dokumentace byla nepochybně připravená skutečně precizně a axwoodské účetnictví bylo zpracováno dokonale.

Devadesát až sto koní. Dobře trénovaní koně, s dobrými výsledky v dostizích. Velké stáje, s velikým obratem. Vynikající trenér. Trenér, který stáje nevlastnil, jen v nich pracoval, sice za vysokou, ale pořádně zdaněnou mzdu, trenér, kterému dělalo starosti, že nebude mít žádný kapitál, až odejde na odpočinek, zvlášť v době inflace, že nebude mít z čeho žít. Padesátník, zaměstnanec, který měl před očima budoucnost bez finančního zajištění. Nedobrovolný odchod do důchodu. Neměl ani vlastní střechu nad hlavou, ani žádný vliv. Přitom mu denně plynuly rukama peníze jako rozvodněná řeka.

Všichni trenéři dostihových koní jsou podnikaví lidé a dobří organizátoři. Většina jich podniká samostatně, nemají zaměstnavatele, a ještě k tomu vzdáleného zaměstnavatele, kterého by snadno mohli

„Kde jste sehnal ty chlapy, co mě unesli?“ zeptal jsem se.

„Když jste tak chytrý, tak si to zjistěte sám.“

Komando z žoldáků, říkal jsem si trpce, někdo někde, musej vědět, jak se taková sběř najímá. Ostatně, na to by mohla přijít policie, kdyby se trochu namáhala, o to se já starat nemusím.

„Řekl jste jim při tom druhém únosu, aby mě netloukli?“

„To vás nemusí zajímat.“

„Řekl jste jim to?“

„Nechtěl jsem, aby vás zranili, nechtěl jsem, aby cokoliv ukradli, protože jsem hlavně nechtěl, aby se o věc začala zajímat policie, takhle to pro ně byla jen banalita.“

Takže ty rány a kopance byly soukromá iniciativa. Odměna za to, jak jsem je prohnal, než mě chytli. Nebylo to na rozkaz shůry. Do určité míry mě to potěšilo.

To skladiště nejspíš zvolil proto, že asi nebylo snadné narychlo vymyslet něco vhodnějšího. Možná že si také přál svést mě na scestí, na falešnou stopu, chtěl, abych se soustředil na Glitberga a Ownslowa, aby mě nenapadlo si vzpomenout právě na něho, na Finche.

„Takže… co… co teď uděláme?“ ozval se Trevor. Mlčeli. Venku se ozval skřípot kol. Bouchla dvířka.

„Nenechal jste otevřené dveře?“ zeptal se Trevor.

Nebylo třeba odpovídat. Finch dveře otevřené nechal. Ozvaly se kroky, rychle prošly halou a mířily přímo k Trevo-rovu pokoji.

„Tak sme tady,“ ozval se dunivý hlas. „A dáme se do toho.“

Finchovi vítězoslavně zajiskřilo v očích. Usmál se na nově příchozí, jak se tísnili do dveří.

Glitberg. Ownslow. Connaught Powys.

„Tak co, zatlačili sme krysu do kouta, co?“ řekl Powys.

18

Do smrti si budu pamatovat, jak tam stáli. Ten krátký okamžik, kdy se čas zastavil, nikdy nezapomenu. Sklouzl jsem z hrany stolu. Srdce se mi rozbušilo. Prohlédl jsem si jednoho po druhém.

dovolené, pustím se do vašich knih sám. Pak jsem odjel na Zlatý pohár a už jsem se tou věcí nezabýval. Pro vás ovšem ten vzkaz znamenal katastrofu, ztrátu cti, stíhání, možná vězení.“

Zachvěl se. Ve tváři se mu křečovitě stahoval sval.

„Jistě vás napadlo, že by bylo nejjednodušší, kdyby se vám podařilo získat knihy nazpět. Jenže knihy byly zamčené u Trevora a klíče jsme měli jen my dva. V okamžiku, kdy jste měl zasedání daňové komise prakticky za dveřmi, by vypadalo velice podezřele, kdybyste mně knihy odmítl dát k nahlédnutí. Kdyby se v tu dobu někdo do naší kanceláře vloupal a ukradl příslušnou dokumentaci, taky by to vypadalo podivně. Jakákoliv taková akce mohla dát podnět k vyšetřování, a tím ke katastrofě. Když jste tedy nemohl knihy odstranit z mého dosahu, odstranil jste mě. Uskutečnitelné to bylo snadno. Měl jste k dispozici loď, téměř připravenou k vyplutí. Stačilo, když odplula o pár dní dříve, než bylo v plánu, a když mě vzala s sebou. Pokud by se vám podařilo mě zadržet, dokud se Trevor nevrátí, mohlo pro vás ještě všechno dopadnout dobře.“

„To jsou samé nesmysly,“ ohrazoval se dopáleně.

„Prosím vás, nechte toho, teď už nemá smysl zapírat. Trevor se měl vrátit do kanceláře v pondělí čtvrtého dubna, měl tři dny na to, aby zažádal o odklad, a to by vám stačilo. Trevor pak mohl zpracovat axwoodské účetní knihy jako obvykle, mne byste pustili a já bych se v životě nedozvěděl, proč mě vlastně unesli.“

Trevor sklonil hlavu nad skleničku. Dostal jsem žízeň.

„Trevore, prosím tě, jestli máš trochu minerálky, rád bych se něčeho napil,“ požádal jsem ho.

„Nic mu nedávejte,“ vybuchl Finch vzteklým přiškrceným hlasem.

Trevor bezradně zatřepotal rukama, ale po chvíli, s omluvným pohledem na Finchův rozhněvaný obličej mi došel pro tonik.

„Ro…“ podal mi skleničku. „Kamaráde milý…“

„Hovno… milý!“ vyštěkl Finch.

Vděčně jsem upíjel bublinky s chininem.

„Všechno jsem tehdy zmařil tím, že jsem se vrátil domů předčasně,“ pokračoval jsem. „Muselo vás to vyplašit, takže jste poslal to vaše komando za mnou domů, aby mne zase unesli. Když se to nezdařilo, poslal jste na mě někoho jiného.“ Znovu jsem se napil

bublinek, chutnaly žlučí. „Hned den nato jste za mnou poslal svou dceru, Jossii.“

„Ta neví o ničem, Ro,“ ubezpečoval mě Trevor.

„Mlčte,“ zasyčel Finch. „Vodila ho za nos.“

„Možná, že máte pravdu. Šlo o to, aby mě zabavila tak na jeden, na dva dny, protože Trevor se měl v neděli vrátit. Jenže, když jste mě prováděl vašimi stájemi, řekl jsem vám mezi řečí, že Trevor měl ve Francii poruchu na voze a vrátí se nejdříve ve středu nebo ve čtvrtek. Znovu jsem vás ubezpečil, že si nemusíte dělat starosti, že už jsem zažádal daňový úřad o odklad a že se do vašich knih dám sám. Takže jsme se zase octli tam, kde jsme byli, a pro vás to vypadalo špatně.“

Finch mě obdařil zničujícím pohledem. Mlčel.

„Nabídl jste mi jeden den s Jossii na dostizích a jako návnadu jste použil mou účast v proutěnkách pro nováčky. Takovou věc já nedokážu odříct, je to moje slabost. Vy jste ale dobře věděl, že Notebook neumí skákat. Když jste odjížděl na Velkou národní, jistě jste doufal, že při dostihu spadnu a třeba si něco zlomím, třeba nohu.“

„Spíš vaz,“ řekl pomstychtivé. Nežertoval ani trochu.

Trevor se na něho podíval a pak se rychle odvrátil, jako by ho taková neskrývaná, necivilizovaná zášť uváděla dó rozpaků.

„Vaše komando asi mělo pohotovost, pro případ, že bych dostih přežil ve zdraví, což se taky stalo.“ Vyprávěl jsem dál. „Sledovali mě pak k hospodě, kde jsem byl s Jossii na večeři, a pak k motelu, kde jsem chtěl přespat. Ten druhý únos se vám povedl líp než první, protože se mi nezdařilo utéct. Jakmile se Trevor vrátil, zavolal jste na Scotland Yard, kde mě mají hledat, aby mě mohli pustit na svobodu. V určitém směru všechna ta vaše námaha splnila účel, pro který jste ji vynakládal; až do chvíle, kdy jsem se ocitl podruhé na svobodě, jsem okem nezahlédl jedinou stránku vašich knih.“

Chvíli jsem přemýšlel. Opravil jsem se. „Tedy, neviděl jsem nic až na knihu drobných výdajů, kterou jste mi sám dal. Předpokládám, že to byly skutečné, pravdě odpovídající záznamy, které jste si sám dělal, pro účetní revizi jste jistě měl jinou, upravenou verzi. Tu knihu mi vaši lidé nechali ve voze s ostatními věcmi, takže jsem si ji minulý pátek odvezl do kanceláře, když jsem se vrátil. V sobotu tam ještě byla. Pořídil jsem také fotokopie axwoodské dokumentace“ kterou jsem si pak řádně prostudoval.“

„Proč, Ro? Jak tě vůbec napadlo… jak jsi přišel na Williama?“ zeptal se Trevor nešťastně.

„K tomu mě přivedl ten spěch, že byly ty akce tak rychlé, a to, jak byly načasované. Na té lodi jsem si myslel, že mě někdo dal unést z pomstychtivosti. Každý revizní účetní pracovník, který nepřímo přivedl někoho za mříže, by uvažoval stejně, kdyby se ocitl v obdobné situaci. A mně ještě k tomu přímo vyhrožoval jak Connaught Powys, tak předtím i Own-slow a Glitberg. V nedávné době mi ostatně vyhrožovali i jiní. Ale já pak utekl a sotva jsem dorazil domů, byl jsem zase v nebezpečí. Byl jsem štvanec a nakonec mě dostali. Při druhém únosu, v té dodávce, jsem začal uvažovat… co když nejde o pomstu, co když jde o prevenci! Pak už stačila logická dedukce a eliminace… poměrně nezábavné, mechanické úvahy. Měl jsem na to nekonečné hodiny…“ podvědomě jsem polkl, když jsem si na ten čas vzpomněl. „Měl jsem mnoho hodin na to, abych postupně probral všechny osoby, které by přicházely v úvahu, a abych věc rozluštil. V sobotu ráno jsem potom zašel do kanceláře, byl jsem tam úplně sám a jednotlivé podrobnosti jsem si ověřil.“

Finch se vrhl na Trevora, hledal obětního beránka.

„Proč jste ty knihy sakra nechával tam, kde se k nim mohl dostat? To jste je nemohl zamknout do sejfu?“

„Mám i klíče od sejfu,“ podotkl jsem suše.

„Panebože!“ Vztekle, bezmocně rozhodil rukama. „To jste ty věci nemohl odnést domů?“

„Nikdy si neberu dokumentaci domů,“ bránil se Trevor. „Vy jste mi tehdy říkal, že Ro jede v sobotu na dostihy a pak jde někam s Jossií, takže můžeme být klidní. Ostatně, ani vás ani mne ve snu nenapadlo, že něco ví… nebo i jen tuší.“

Finch se zoufale obrátil ke mně.

„Tak kolik,“ zeptal se. „Kolik chcete?“

Neodpověděl jsem. Trevor ho brzdil: „Williame…“

„Něco určitě chce,“ pokračoval Finch. „Proč by nám tohle všechno vykládal, místo aby s tím utíkal přímo k policajtům? Něco od nás chce, to je jasné.“

„Peníze nechci.“

Finch se nepřestával tvářit jako bouřlivá mračna, ale už o penězích nepromluvil, věděl dobře, že mi o ně nejde, věděl to od začátku.

ubrousky a utáhli mi je kolem zápěstí. Volné cípky červenobílé látky vypadaly jako malé veselé vlaječky.

Pracovali rychle.

Všichni měli zardělé tváře a oči opilé vášní. Glitberg s Ownslowem mě na desce stolu povalili na záda, každý z jedné strany. Finch a Connaught Powys mě chytli každý z jedné strany za ruce, natáhli mi je za hlavu a uvázali konce servítků k zadním nohám od stolu. Čím víc jsem se bránil, tím byli neurvalejší.

Stůl byl velký asi tak dvakrát čtyři stopy, dosahoval mi po délce od kolen k temeni. Silná skleněná deska byla neúprosně tvrdá.

Odstoupili, aby si prohlédli své dílo. Byli celí udýchaní, jak se se mnou museli lopotit. Všichni obtloustlý nezvyklí na pohyb, všichni zralí na mrtvici. Zvládli to ve zdraví.

„Tak co?“ zeptal se Ownslow zamyšleně. Klekl si a sundal mi boty.

„Nic, to stačí,“ řekl Trevor.

Vášeň smečky ho opustila. Odvrátil se. Nedokázal se mi podívat do očí.

„Stačí? Jakýpak stačí, vždyť jsme sotva začli!“ bránil se Glitberg.

Powys si mě pečlivě prohlédl od hlavy k patě. Asi si uvědomil, jak se jim to podařilo.

„Ale ano,“ řekl pomalu, „bude to stačit.“

„Moment!“ ohrazoval se rozzlobeně Ownslow a Glitberg se přidal. „Vy ste se snad zbláznili!“ Powys je ignoroval a otočil se k Finchovi.

„Je váš. Ale být váma, tak ho tu prostě takhle nechám.“

„Nechat ho být?“

„Máte důležitější věci na práci, než se s ním bavit. Taky ho přece nechcete nijak poznamenat. Říkám vám, bude úplně stačit, jak jsme ho přivázali, fakt.“

William Finch se na chvíli zamyslel, pak přikývl. Pomalu přicházel k rozumu. Stoupl si tak těsně vedle mne, až se mne téměř dotýkal, a nenávistně se na mě díval.

„Doufám, že ti to stačí,“ řekl.

Plivl mi do obličeje.

Powysovi, Glitbergovi i Ownslowovi to připadalo jako výborný nápad a postupně následovali jeho příklad. Bylo to odporné.

Trevor ne. Nejistě přihlížel a bezmocně šermoval rukama.

Connaught Powys v elegantním obleku vypadal jako člen vlády. Tváře měl do čokoládová opálené, hladce přičesané vlasy, bílé ruce. Statný mužský, který byl rád důležitý a těšil se ze své moci.

Glitberg s potměšilýma očima a odporným, rozježeným bílým knírem, který mu směšně odstával, jako kanýr. Na růžových rtech měl úšklebek.

Buldok Ownslow, oplešalý, vzadu s neuspořádanými praménky delších plavých vlasů. Zavřel za sebou dveře a opřel se o ně. Založil ruce s výrazem hlubokého uspokojení.

Uprostřed pokoje stál důstojný William Finch, rozvrácený protichůdnými pocity strachu a neutěšeného potěšení.

Trevor, stříbrovlasý světák, byl blízek zhroucení. Seděl vyděšeně v křesle a do budoucnosti hleděl spíš se zármutkem než se strachem. Byl jediný, kdo si uvědomoval, že v bezvýchodné situaci se octli oni, ne já.

Defraudanti většinou nejsou násilníci, okrádají perem, ne pěstí. Mohou nenávidět, mohou vyhrožovat, ale zřídkakdy sáhnou k fyzickému násilí, to je jim cizí. Střízlivě jsem si prohlížel těch pět obličejů a vzpomněl jsem si, jak destruktivně může působit směs plynů, z nichž každý sám o sobě je sice nevýbušný, smísí-li se ale v určitém kritickém poměru, dojde k hrozivé explozi.

„Jak to, že jste přišli?“ zeptal se Trevor.

„Finch nám volal, řekl nám, že tu bude tenhleten,“ Powys ukázal na mě. „Takovou šanci už nikdy mít nebudem, když teď asi oba, vy i Finch, zmizíte na čas ze světa.“

Finch zuřivě zavrtěl hlavou. Jsou různé světy, říkal jsem si, v tom dostihovém se Finch jistě neukáže hodně dlouho. Nepřál bych si být v jeho situaci, nepřál bych si čelit pádu z takové výšky.

‘ „Čtyři roky v lochu, čtyři posraný roky, kvůli němu,“ zasyčel Glitberg.

„Nekňučte, čtyři roky ve vězení za milion liber není vůbec špatný obchod, to by kdekdo bral,“ řekl jsem.

„Ve vězení člověk ztrácí osobnost, zacházejí tam s člověkem hůř než se zvířetem.“

„Tímhle mě nedojmete, sám jste to na sebe přivodil, ostatně máte, co jste chtěli, máte peníze. Peníze, peníze, peníze. Tak běžte a hrajte si s nima.“ Možná, že jsem promluvil zbytečně důrazně, ale konečné explozi té výbušné směsi jsem tak jako tak zabránit nemohl.

Měl jsem vztek, protože jsem si tu nešťastnou situaci sám zpískal, prostě mě nenapadlo, že si Finch přivolá posily. Také to neměl zapotřebí, udělal to jen z pomstychtivosti. Věřil jsem, že bych si se samotným Trevorem a Finchem poradil celkem bez rizika, ale najednou jsem stál před zcela neočekávanou bitvou.

„Trevore, nezapomeň na ty fotokopie dokumentů, které jsem uložil," připomenul jsem mu věcně.

„Kde?" zeptal se Finch bojovně. Přítomnost posil mu dodávala odvahu.

„V bance."

Finch zuřil, ale těžko si mohl ověřit, jestli mluvím pravdu, nebo ne. Muselo mu být jasné, že kdyby se se mnou o tom začal dohadovat, zbytečně by ztrácel drahocenný čas.

Původně jsem doufal, že se s Finchem dohodnu, ale to už nepřicházelo v úvahu. V tu chvíli jsem si jen horoucně přál, aby se mi podařilo přežít to, co mě čeká, co možná důstojně. Tušil jsem, že to nebude snadné.

„Co všechno ví?" zeptal se Ownslow Trevora.

„Hodně… všechno."

„Zatraceně!"

„Jak na to přišel?" ozval se Glitberg.

„Tím, že ho William nechal odvézt na své lodi," řekl Trevor.

„To byla chyba," rozčiloval se Powys. „Velká chyba. Čenichal potom kolem nás v Londýně a vyptával se nás na lodi, však jsem vám to povídal."

„Psi mají být uvázaný," zavrčel Finch.

„To jo, ale ne na vodě, Finchi, a zvlášť ne tenhle pes s jeho nosem a rychlýma očima. Toho jsi na tu loď vůbec neměl pouštět."

„O co vlastně jde?" vskočil jim do řeči Trevor. „Peníze přece máme, tak co, v tom má pravdu."

„A co když to práskne?" zeptal se Glitberg.

„To určitě udělá a samozřejmě, že z toho bude spousta nepříjemností. Budou nás vyslýchat a nadělají kolem toho spoustu zmatků. Pokud se ale budeme chovat šikovně, peníze nám zůstanou," řekl Trevor.

„Pokud… pokud… to mi nestačí, chci mít jistotu," vybuchl Powys.

„Nikdo vám záruku dát nemůže," namítl Trevor.

„No, aspoň jedna věc je jistá, a sice, že tenhle hajzl musí dostat, co mu patří," prohlásil Ownslow.

Všichni se zadívali na mne. Všichni mysleli na totéž, dokonce i Trevor, to jsem viděl.

„Proto jsme tady," řekl Powys.

„Čtyři prosraný roky. A co musely zkusit moje děti, jak se na ně všichni vohrnovali!" Ownslow se odlepil od dveří a spustil ruce podle těla.

„… a jak se na nás koukali svrchu u soudu," připojil se Glitberg.

Všichni postoupili o krok blíže jako jeden muž.

Pohled na rozvášněnou, semknutou smečku nebyl příjemný, budil strach.

Za mnou byl stůl a za stolem zeď. Stáli mezi mnou a dveřmi, mezi mnou a okny.

„Dejte si pozor, abyste ho nepoznamenali," řekl Powys, „když poběží na policii, budou mít jen jeho výpověď proti naší, a když nebude mít co ukázat, nebudou moct zahájit nic většího." Pak se obrátil ke mně. „Budeme mít zatraceně dobré alibi, o tom vás můžu ubezpečit."

Moje vyhlídky vypadaly pramizerně. Skočil jsem ke straně, abych se vyhnul útočné řadě, oběhl křídlo a dostal se ke dveřím.

Nedostal jsem se nikam. Podařilo se mi udělat jen dva kroky. Vrhli se na mě ze všech stran a přidrželi si mne rukama i plnou vahou svých těl. Svým marným pokusem o útěk jako kdybych zapálil doutník. Byli rozzuření, odhodlaní, těžcí, těžce dýchali. Zuřivě jsem se snažil se jim vyprostit, ale bylo to, jako bych se pral s chobotnicí.

Svorně mě nadzdvihli a posadili na konec stolu. Pak mě tam drželo šest párů rukou jako v kleštích.

Finch otevřel zásuvku ve stole a vytáhl z ní červenobíle kostkovaný ubrus. Ubrus odletěl přes místnost a přistál na jednom z křesel. Na dně zásuvky byly červenobíle kostkované plátěné ubrousky. Červenobílá, barvy Tapestryho. Paradoxní, že jsem si na to v takovou chvíli vzpomněl.

Jeden ubrousek si vzal Finch, jeden Connaught Powys. Stočili ty kousky plátna jako lano a ovázali mi je kolem kotníků. Pak konce pevně přivázali k nohám od stolu. Stáhli mi sako. Stočili další dva

jak se ukázalo. S pomocí Trevo-ra… na lince, která vedla od defraudace do loděnic… na té lince se mohli setkat snadno.

Bolest v rukou i nohou byla čím dál tím horší. Začínalo mě krutě pálit na prsou.

Jak to vydržet, jak to jen vydržet? Jak! To nejde!

Trevor! Trevor by mě tu přece takhle nenechal… kdyby si uvědomil, co to znamená. Byl přece upřímně nešťastný, když mě viděl tehdy na policejní stanici tak zubožného. Věřil jsem, že mu opravdu záleží na mém zdraví a životě.

Ach bože, jak rád bych se vrátil do toho podpalubí nebo i do té dodávky… kamkoliv, bral bych cokoliv, jen tohle ne.

V některých svalech jsem měl třes. Co se asi stane? Povolí svalová vlákna? Nebo prasknou? Nebo se odtrhne úpon svalu od kosti? Proč vůbec myslím na takové nesmysly, jako kdybych už tak neměl starostí víc než dost. Musím myslet na něco příjemnějšího.

Nešlo to. Nedokázal jsem se soustředit ani, na tak příjemné téma, jako je Tapestry. Stejně jsem nevěřil, že bych ještě vůbec mohl jet ve Whitebreadském poháru.

Minuty se nekonečně táhly, vlekly, narůstaly v nekonečné hodiny. Všechny bolesti se spojily v jednu jedinou, vše pohlcující. Přestával jsem souvisle uvažovat, nakonec už jsem nemyslel vůbec.

Bylo to nesnesitelné, stravující, děsivé, nesnesitelné… to slovo nestačí, ale já žádné jiné vhodné neznám.

Než přišlo ráno, byl jsem v takovém pekle, jaké jsem si ani nedovedl představit. V podsvětí pátého rozměru, kde vzpomínka na obyčejnou bolest se zdála být směšná.

Bylo to uvnitř, hořící, sálavé… vnější svět zmizel. Ztratil jsem orientaci v prostoru, ztratil jsem představu o vlastních rozměrech, tvaru, nevěděl jsem, kde mám ruce a nohy, jestli je mám. Všechno se změnilo v černou tmu.

Jako bych byl jediná homogenní roztavená masa, těžká, žhoucí hrouda, jako střed země.

Jinak nebylo nic. Žádné myšlenky. Nic. Jen žhavá bolest a věčnost.

Zpět do života mě přivolal hluk.

Někdo mluvil. V domě se ozývaly hlasy.

Mezerou v záclonách prosvítalo denní světlo. Snažil jsem se zakřičet. Nešlo to.

Měl jsem zpola zalepené oči, dělalo se mi z toho nanic. Nemohl jsem si obličej utřít.

„Tak, to bychom tedy měli," řekl Powys. „Vy teď vypadněte, Finchi, a vy, Trevore, se koukejte spakovat. Pak můžeme vypadnout i my."

„Počkejte…" ohrazoval se Ownslow.

„Chceš alibi, nebo ne?" vyštěkl Powys. „Tak pro to musíš taky něco udělat. Musí tě vidět pár důvěryhodných lidí, aby nám to lhaní pěkně vycházelo."

Ownslow se dopáleně podřídil. Spokojil se tím, že přitáhl důkladně všechny servítky, aby se nemohly uvolnit.

Finch zmizel z mého dohledu, a tím vlastně i z mého života. Venku nastartoval vůz, kola zaskřípěla na štěrku a pak postupně zvuk motoru v dálce slábl, až zmizel.

Trevor vyšel z místnosti a po chvíli se vrátil se zavazadlem. Mezitím se mi Ownslow pošklebo val, Glitberg také a Powys zkoušel, jestli mě přivázali dobře, jestli nemůžu hýbat rukama. Mohl jsem se pohnout nanejvýš tak o půl palce.

„Z tohohle se nedostaneš," řekl. Zacloumal mi loktem a s potěšením se díval na výsledek. „No, aspoň si nebudeme nic dlužni." Trevora se zeptal: „Zamkl jste všude?"

„Ano, všechny dveře, až na hlavní vchod."

„Dobře. Tak padáme."

„Ale co s ním?" ptal se Trevor. „Přece ho tu takhle nemůžeme nechat."

„Že ne? Proč ne?"

„Přece…" Trevor se odmlčel.

„Však on ho zítra někdo najde," řekl Powys. „Uklízečka, nebo někdo. Chodí sem uklízečka?"

„Ano," odpověděl Trevor váhavě, „ale v úterý ne. Ovšem vrátí se moje paní."

„No tak vidíte."

„Ano." Znovu zaváhal. „Ještě si skočím do kuchyně… žena tam mívá schované peníze, dojdu si pro ně."

„Dobře."

Trevor odešel a zase se vrátil. Zastavil se u mne. Tvářil se nešťastně.

„Ro…“

„Dělejte,“ pobízel ho netrpělivě Powys. „Odrovnal vás, stejně jako nás, nejste mu nic dlužnej.“

Vystrkal všechny ze dveří. Trevor byl nešťastný, Glitberg se poškleboval a Ownslow se tvářil neuspokojeně. Powys se ještě od dveří ohlédl. Tvářil se vítězoslavně.

„Budu na vás s radostí vzpomínat celou noc,“ řekl. Zhasl, vyšel, zavřel za sebou.

Lidské tělo není přizpůsobené tomu, aby setrvávalo delší dobu v nezměněné poloze. Člověk se stále pohybuje, i ve spánku, ohýbá a natahuje klouby, svaly se napínají a zase povolují-

Žádnému tělu nemohla vyhovovat poloha, v jaké jsem se octl já, kdy jsem měl nohy, ruce, břišní svaly i hrudník napjaté až k prasknutí, jako na skřipci. Během pěti minut to začínalo být nesnesitelné, ještě když tam všichni byli. Takovou polohu by člověk ani sám bez zevního násilí nemohl zaujmout.

Když odešli, přišlo mi nemožné, že bych to mohl vydržet. Ani jsem na to nechtěl myslet, nechtěl jsem uvažovat o hodinách, které mne čekaly. Co má člověk dělat, když nemůže vydržet něco, co vydržet musí?

Část slin mi stekla z obličeje, část zůstala, lepivá a svědící. Otevřel jsem ve tmě oči a snažil si představit, že jsem doma v posteli, tam, kde jsem tou dobou měl být.

Překvapilo mě, jak těžko se mi dýchá. O dýchání člověk nepřemýšlí, pokládá je za samozřejmé, ale mechanismus dechu není tak zcela jednoduchý. Mezižeberní svaly hrudní koš rozpínají a zase povolují svými stahy, a tím je pasivně nasáván vzduch do plic. Takže vdechovaný vzduch plíci nerozepí-ná, naopak, rozpínající se plíce vzduch nasává tím, jak se rozepíná celý hrudník. Jak jsem měl v té nemožné poloze hrudník trvale napjatý, snížilo se pochopitelně rozpětí pohybu svalů.

Měl jsem kravatu a zapnutý límec. Napadlo mě, že se asi udusím.

Jenže člověk ještě také dýchá bránicí, pěknou, bytelnou svalovou klenbou, která odděluje dutinu hrudní od dutiny břišní. Zaplať pánbůh za bránici, říkal jsem si vděčně, ať žije. Ta moje se poctivě snažila a dělala, co mohla.

Kdyby se mi podařilo strávit noc v deliriu, ještě by to ušlo, říkal jsem si. Měl jsem studovat jógu… odpojit ducha od těla. Na to už bylo pozdě. Vždycky bylo příliš pozdě. Na nic jsem nebyl řádně připravený.

Bodalo mě v obou ramenou. Jako jehly. Jako meče.

Musím se soustředit na něco jiného.

Na lodě. Budu myslet na lodě. Veliké, nákladné lodě, přepychově vybavené, postavené v nejlepších britských loděnicích, jachty, které odjíždějí z Británie, aby je někdo v Antibes nebo v Antigue prodal.

Obrovské, nádherně prodejné plující movitosti. Odpadá obvyklá nesnáz spojená s převodem větších peněžních částek do zahraničí. Není třeba si dělat hlavu s dolarovým limitem, s daněmi, které si vymyslel krvelačný stát. Stačí, když člověk přemění peníze ve sklolaminát, lana a plachty a nechá vítr, aby je zahnal s přílivem od břehu.

Ten člověk v Goldenwave mi řekl, že mají vždy dostatek objednávek. Lodi prý neztrácejí užíváním na ceně tak, jako třeba osobní vozy nebo letadla. Když člověk investuje do lodi řekněme čtvrt milionu, může celkem bezpečně počítat s tím, že hodnota lodi během let stoupne. Pak stačí loď prodat, dát peníze do banky, všechno snadno rychle a elegantně, zcela v mezích zákona.

Moje zkroucené, vytažené ruce a nohy se zoufale bouřily. Nemohl jsem jimi skoro vůbec pohnout, nemohl jsem jim ulevit. Byla to skutečně krutá pomsta.

Málo platné si připomínat, že jsem Glitberga, Powyse a Ownslowa sám vydráždil k činnosti. Když člověk doráží na chřestýše holí, nemůže se divit, jestliže ho chřestýš uštkne. Šel jsem za nimi, abych zjistil, mají-li něco společného s mým únosem; při té příležitosti jsem pochopil, kam zmizely kradené peníze.

Přeměnily se v lodi. Tu hrozící bouři vyvolala tehdy má zmínka o lodích, ne o únosu. Lodě, zaplacené penězi drobných občanů, z peněz firmy na elektronická zařízení, z peněz rodiny Nantucketů v New Yorku. Peníze mizely za moře, od-yáty někam, kde se změnily v úhledné balíčky cizí měny a kde spočinuly v cizí, spolehlivé bance, aby tam trpělivě vyčkávaly, až si je majitel vyzvedne.

Spojovacím článkem byl Trevor. Možná, že ten nápad s jachtami se zrodil právě v jeho hlavě. Netušil jsem, že se William Finch zná s Connaughtem Powysem, určitě jsem netušil, že se znají tak důvěrně,

„Nechal mi dopis, podobný jako ten tvůj,“ řekla Jossie.

„Jak to?“

„Drahá Jossie, odpusť. Tvůj táta.“

„Ach tak.“

„Že prý odjíždí do Francie…“ odmlčela se a zadívala se zoufale do prázdna. „Život teď dlouho nebude stát za nic, vůbec za nic.“

„Hm.“

„Co si počnu?“ zakvílela nešťastně.

„Chtěl jsem tě varovat, ale nešlo to, musel jsem napřed hovořit s tvým otcem. Když jsem ti ale nabízel, aby ses ke mně přestěhovala, tak jsem to myslel doopravdy. Kdybys myslela… kdybys mohla…“

„Ro…“ zašeptala.

Všechno mě bolelo. Zachmuřeně jsem myslel na to, že budu muset zavolat Nantucketům, na to, jaký zmatek na mě čeká v kanceláři.

Jossie se na mě dlouze, pátravě zadívala.

„Vypadáš jako vyždímaný hadr,“ řekla. Vracel se jí suchý humor, kterým všechno zlehčovala. Zatím jen malá jiskřička, ale přece jen něco. „Jo, ještě něco ti musím říct,“ polkla. „Táta utekl a mě tady nechal, ale aspoň že si s sebou vzal tu nesnesitelnou Lidu, že ta je pryč.“

Pro začátek nám to muselo stačit.

Někdo přecházel halou. Konečně, konečně se otevřely dveře. Někdo rozsvítil.

Vešly dvě ženy. Vytřeštěně jsme se na sebe dívali. Nechtěli jsme věřit svým očím, ani já, ani ony. Hilary Pinlocková a Jossie.

Hilary přestřihla ubrousky malými nůžkami, které vytáhla z kabelky.

Snažil jsem se posadit a chovat se hrdinsky, ale svaly mě nechtěly poslouchat. Nakonec jsem ležel schoulený s hlavou na prsou Hilary a marně jsem se snažil zadržet vzdechy, které se mi draly z hrdla.

„Už je to za vámi, Ro, můj milý, už je to pryč, už je to pryč.“

Tiskla mě k sobě hubenými pažemi á pomalu mě kolíbala, jako by chtěla do sebe vstřebat tu nesnesitelnou bolest, jako matka. Matka, sestra, milenka, dítě… žena, která se vymykala všem měřítkům.

Dýchal jsem do naškrobené halenky a konečně jsem měl pocit bezpečí.

Vzala mě kolem pasu a víceméně mě odnesla k nejbližšímu křeslu. Jossie stála bez hnutí. Byla v šoku, a to nejen z toho, v jakém stavu mě našly.

„Víš o tom,“ zeptala se, „že táta odešel?“

Nezmohl jsem se na odpověď.

„Slyšíš?“ Hlas jí stoupal a zněl nepřátelsky. „Táta odešel! Prostě je pryč. Nechal tam všechny koně. Slyšíš mě? V kanceláři vytahal všechna lejstra a spálil je v kotelně. A tady ta paní říká, že táta je defraudant a že ty… že ho chceš udat Nantucketům a policii.“

Oči měla studené. „Trevora taky, Trevora! Znáš ho od jaktěživa. Jak můžeš… a ještě ke všemu jsi musel vědět… když jsme spolu byli v neděli… celý den… věděl jsi, co chystáš. Vyvezl jsi mě na výlet, a přitom jsi věděl, že nás všechny zničíš. Já tě nenávidím!“

Hilary udělala dva kroky, chytla Jossii za ramena a pořádně s ní zatřásla.

„Přestaňte, děvče, jste hloupá, myslete! Přece to všechno dělal kvůli vám.“

Jossie se jí vytrhla. „Jak to myslíte?“

„Nechtěl, aby váš otec skončil ve vězení, jen proto, že to je váš otec. V minulosti tam dostal jiné darebáky, ale nechtěl, aby zavřeli vašeho otce nebo Trevora Kinga. Proto je varoval, dal jim příležitost

zničit, co bylo zapotřebí zničit. Důkazy. Doklady, zápisy.“ Ohlédla se na mne. „Řekl mi v sobotu, jak to chce všechno zařídit… chtěl říct vašemu otci, že všechno ví, a chtěl mu nabídnout dohodu. Chtěl mu dopřát dostatek času na to, aby po sobě zahladil stopy a zmizel, aby mohl odejít tak, aby to pro vás nebylo příliš tvrdé, aby zmizel dřív, než přijde policie a zabaví mu cestovní pas, aby si mohl zařídit budoucnost co nejlíp. Sám na to doplatil. Draze. Zaplatil za každou vteřinu, kterou vašemu otci daroval…“ rozhořčeně ukázala na stůl a přestřižené ubrousky. „Zaplatil příliš krutě.“

„Hilary…“ snažil jsem se ji zarazit.

Ale Hilary jen tak lehce nikdo nezastaví, když se do něčeho dá. Rozzuřeně vyjela na Jossii: „Poslyšte, on snese hodně, ale abyste mu vy spílala za to, co vytrpěl kvůli vám, to už je opravdu příliš! Koukejte trochu myslet tím svým ptačím mozečkem, přijdete na to, že byste ho měla odprosit.“

Bezmocně jsem potřásal hlavou. Jossie stála s otevřenými ústy jako zkamenělá. Pak se podívala na stůl a rychle zase odvrátila hlavu.

„Tohle by táta nikdy neudělal,“ prohlásila.

„Bylo jich pět,“ vysvětloval jsem unaveně. „Lidé ve smečce jsou schopni spáchat věci, na které by sami jaktěživi ani nepomyslili.“

Zachmuřeně se na mě zadívala, pak se otočila na patě a vyšla z místnosti.

„Je moc nešťastná,“ omlouvala ji Hilary.

„Já vím.“

„Je vám už dobře?“

„Ne.“

Ušklíbla se. „Musím vám sehnat nějaký prášek. Přece se tady někde musí najít aspoň aspirin.“

„Nejdřív mi řekněte, kde jste se tu obě vzaly.“

„Volala jsem vám včera večer domů, měla jsem starost. Volala jsem vám několikrát, až do noci. Dnes znovu hned brzy ráno. Měla jsem pocit… Napadlo mě, že neuškodí, když se pojedu k vám pro jistotu podívat. Jela jsem k vám… ale vy jste tam samozřejmě nebyl. Mluvila jsem s vaší sousedkou, s paní Morrisovou, a ta mi řekla, že jste celou noc nebyl doma. Pak jsem zajela k vám do kanceláře. Tam byl pěkný zmatek, protože váš partner během noci odnesl spoustu dokumentace a ráno se nedostavil do práce. Vy také ne.“

„V kolik…“

„K vám do kanceláře jsem přijela v půl desáté.“ Podívala se na hodinky. „Teď je tři čtvrtě na jedenáct.“

Čtrnáct hodin. Trvalo to čtrnáct hodin, říkal jsem si v duchu otupěle.

„Pak jsem jela k Finchům,“ pokračovala. „Chvíli mi trvalo, než jsem to našla, ale když jsem tam konečně dorazila, panoval tam úplný chaos. Běhala tam nějaká plačící mladá sekretářka, lidé se ptali jeden druhého, co se vlastně děje… a vaše Jossie se tam motala jako omámená. Zeptala jsem se jí, jestli o vás ví, že jste možná v nebezpečné situaci. Pak jsem se jí zeptala, kde bydlí Trevor King. Donutila jsem ji, aby sem jela se mnou, aby mi ukázala, kudy. Cestou jsem se jí pokoušela vysvětlit, co její otec prováděl, jak vás nechal unést… ale ona mi nevěřila.“

„Ne.“

„Pak jsme sem dojely a našly vás.“

„Jak jste se dostaly dovnitř?“

„Zadní vchod byl otevřený.“

„Otevřený?“

Vzpomněl jsem si, jak se Trevor vracel do kuchyně s tím, že si tam jde pro peníze. Šel otevřít dveře. Přece jen mi chtěl dát aspoň nějakou šanci. Chudák Trevor.

„Jak jsem vám dal ten balíček s fotokopiemi dokumentace… prosím vás, zničte to, až se vrátíte domů.“

„Dobře, když si to přejete.“

„Ano.“

Jossie se vrátila a sesunula se do jednoho z červených křesel, dlouhé nohy natažené.

„Je mi to líto,“ řekla krátce.

„Mně taky.“

„Pomohl jsi mu,“ dodala.

„Kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem,“ poznamenala Hilary.

„Už toho nechte,“ podíval jsem se na ni.

„O čem to vy dva mluvíte?“ zeptala se Jossie.

Hilary s úsměvem zavrtěla hlavou a odešla hledat aspirin. Věděl jsem, že butazolidin by byl účinnější. Když jsem seděl v křesle, bylo mi líp, ale dobře ještě zdaleka ne.

DICK FRANCIS

RISK

Detektivní příběh z dostihového prostředí

Z anglického originálu Risc, prvního vydání,
které vydalo nakladatelství
Michael Joseph, Londýn 1977,
přeložila Jaroslava Moserová-Davidová
Ilustrace na obálce Oldřich Liška
Vydalo Nakladatelství Olympia a. s.,
Praha, roku 1994,
jako svou 2732. publikaci
207 stran
Druhé vydání
Odpovědná redaktorka Drahomíra Smutná
Technický redaktor Jan Zoul
Tem. sk. 13/34
Sazba a tisk Svoboda, graf. závody, a. s., Praha
27-026-94